

Kevin J. Anderson

Anticorpii

TM

INSPIRATE DE
CEL MAI ÎNDRĂZNET SERIAL TV
AL ANILOR '90

DOSARELE

Serie creată de
Chris Carter

www.virtual-project.eu

KEVIN J. ANDERSON

ANTICORPII

**Pe baza personajelor create
de Chris Carter**

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleza CORNELIA BUCUR

FAHRENHEIT

EDITURA FAHRENHEIT GRUPUL EDITORIAL RAO

Ediția I

Iunie 1998

„Amestecat cu răsuflarea rece a frigiderului, mirosul dezinfectanților grei, caustici, se răsucea în aer, înțepându-i ochii și nările lui Scully. Nu putu să nu privească, fascinată. Observă sângele negru, coagulat sub pielea paznicului ca niște vinătăi, și excrescențele moi care răsăriseră din țesuturi ca niște ciuperci.

— N-am văzut în viața mea tumori care să crească atât de repede, spuse ea. Rata limitată de reproducere celulară ar trebui să facă o asemenea răspândire imposibilă.

Se aplecă, observând un strat subțire de mîzgă ce acoperea pielea pe alocuri. O substanță transparentă, mucilaginoasă... ca o mîzgă.”

Tuturor agenților, anchetatorilor, cercetătorilor și celorlalți angajați ai Biroului Federal de Investigații.

În timp ce îmi făceam cercetările pentru această carte, am cunoscut câțiva agenți speciali și am văzut Biroul la treabă. Oamenii aceștia nu sunt toți ca Mulder și Scully, dar sunt mândri de profesionalismul și dedicația

cu care își fac meseria.

MULȚUMIRI

Să scrii o astfel de carte seamănă uneori cu cea mai profundă conspirație guvernamentală. În cazul Anticorpilor, câțiva dintre cei ce au pândit din umbră sunt: Kristine Kathryn Rusch, Chris Carter, Mary Astadourian, Jennifer Sebree, Frank Spotnitz, Caitlin Blasdell, John Silbersack, dr. Robert V. Stannard de la Spitalul Veterinar Adobe, Tom Stutler, Jason C. Williams, Elton Elliot, Andrew Asch, Lil Mitchell, Catherine Ulatowski, Angela Kato, Sarah Jones și (ca întotdeauna) soția mea, Rebecca Moesta.

UNU

Ruinele Laboratoarelor DyMar
Duminică, 11:13 p.m.

Alarma începu să sune târziu, într-o noapte cu ceață rece și aer neclintit.

Sistemul de securitate ce înconjura locul incendiului fusese montat în grabă, iar Vernon Ruckman era singurul paznic de noapte... dar era plătit – și încă surprinzător de bine – pentru a-i împiedica pe nepoftiți să pătrundă printre ruinele aflate într-un echilibru instabil ale Laboratoarelor DyMar, de la marginea orașului Portland, statul Oregon.

În Buick-ul pe jumătate ruginit străbătu aleea cu pietriș ud. Cauciucurile tocite aproape complet scrâșniră urcând movila unde, până cu o săptămână și jumătate în urmă, se ridicase laboratorul pentru cercetări în domeniul cancerului.

Vernon opri mașina, își desfăcu centura de siguranță și coborî să investigheze. Trebuia să fie cu toate simțurile treze. Trebuia să scruteze bine scena. Aprinse lanterna oficială, pe care o purtau toți paznicii – suficient de grea pentru a putea fi folosită ca armă – și îndreptă lumina ca pe jetul unui furtun asupra ruinelor înnegrite care acopereau terenul.

Șefii nu-i dăduseră lui Vernon o mașină a lui, dar îi pusese la dispoziție uniforma, insigna și un revolver încărcat. Trebuia să pară sigur pe sine și impunător dacă voia să-i gonească pe puștanii neastâmpărați care făceau din intrarea în carcasa scorojită a laboratoarelor un act de curaj. În săptămâna și jumătate care trecuse de când fusese incendiat centrul, gonise deja în câteva rânduri grupuri de adolescenți care dispăreau în noapte chicotind. Vernon nu reușise să pună mâna pe niciunul dintre ei.

Și nu era de râs. Ruinele de la DyMar abia se mai țineau în picioare, programate să fie demolate peste câteva zile. Echipamentul constructorilor, buldozerele, ciocanele pneumatice și câteva transportoare de dimensiuni mici stăteau deja în așteptare în jurul rezervoarelor de combustibil. Într-un dulap încuiat cu lacăt se aflau explozibilii și capsele de detonare. Cineva părea că voia să șteargă cât mai repede de pe fața pământului rămășițele centrului de cercetare medicală.

Până atunci însă, locul acesta era un pericol potențial. Iar Vernon Ruckman nu dorea să aibă loc vreun accident în schimbul lui.

Raza luminoasă a lanternei tăia un con tot mai larg prin ceață, făcându-și loc prin labirintul de grinzi înclinate, bârne de lemn

carbonizate și căpriori de acoperiș căzuți. DyMar Lab arăta ca decorul abandonat al unui vechi film de groază, iar lui Vernon nu-i era greu să-și închipuie monștrii de celuloid întrupându-se din cețurile unde, printre ruine, își făceau veacul.

După incendiu, perimetrul fusese înconjurat cu un gard de plasă închiriat – a cărui poartă stătea acum întredeschisă. Mișcat de o pală ușoară de vânt, gardul gemu încetișor și poarta scârțâi; apoi aerul se liniști din nou, ca o răsuflare ținută.

I se păru că aude o mișcare înăuntru clădirii: obiecte mutate din loc, piatră și lemn clintite. Vernon deschise poarta atât cât să poată intra în împrejmuire. Se opri să asculte cu atenție, apoi purcese prudent, așa cum scria la carte. Mâna stângă îi stătea încheștată pe lanternă, în timp ce dreapta îi zăbovea deasupra revolverului greu de poliție pe care îl purta la șold.

Într-o husă mică, prinsă de cureaua de piele, avea cătușele, pe care era convins că știa să le folosească, deși până atunci nu prinsese încă pe nimeni. Schimbul de noapte presupunea în general multă lectură, amestecată cu ceva alarme false (în special dacă aveai o imaginație mai bogată) – și cam atât.

Prietena lui Vernon era o pasăre de noapte, absolventă de engleză și poetesă aspirantă, care își petrecea nopțile fie în așteptarea muzei care să o inspire, fie la cafeneaua cu orar permanent unde lucra. Pentru a ține pasul cu ea, Vernon își schimbase propriile ritmuri biologice, iar slujba asta de noapte îi apăruse ca o soluție ideală, chiar dacă în prima săptămână umblase mai mult amețit.

Acum, intrând în labirintul incendiat, Vernon era perfect treaz.

Înăuntru se afla într-adevăr cineva.

Sub tălpile lui scrâșneau cenușa veche, așchiile de sticlă spartă și bucățile de beton sărite. Vernon își amintea cum arătase centrul odată, un complex destinat tehnologiilor cele mai înalte, cu o arhitectură neobișnuită, modernă – un amestec futurist, lucios, de sticlă, oțel și lemn galben-auriu din pădurile de pe coasta Oregonului.

În urma protestului violent, a incendiului și a exploziei, laboratorul arsese bine.

Nu s-ar fi mirat dacă oaspetele nocturn nu ar fi fost doar un copil, poate vreun membru al grupului pentru drepturile animalelor care revendicase incidentul. Poate că era vreun activist în căutare de suveniruri, trofee de război ale unei victorii sângeroase.

Vernon nu știa. Dar simțea că trebuia să fie prudent.

Pătrunse mai adânc, aplecându-și capul pentru a evita un stâlp de lemn căzut, înnegrit și bubos, acoperit cu cenușă albicioasă acolo unde plesnise din cauza căldurii. Podeaua clădirii principale părea nesigură, gata să se prăbușească în subsol. Parte din pereți se dărmaseră, zidurile despărțitoare se înnegriseră, ferestrele erau făcute țăndări.

Auzi o mișcare furișă. Vernon plimbă raza lanternei împrejur, iar lumina albă împunse umbrele, tăind unghiuri stranii și forme întunecate care săreau la el sau se prelingeau de-a lungul pereților. Nu-i fusese niciodată teamă de spațiile închise, dar acum parcă întregul loc stătea să-i cadă în cap.

Vernon se opri, luminând în jur. Auzi din nou zgomotul, un foșnet ușor, al unui om care încerca să scoată ceva la iveală dintre dărâmături. Venea din colțul cel mai îndepărtat, un fost birou cu tavanul parțial căzut, unde baricadele întărite rezistaseră în cea mai mare parte distrugerii.

Zări acolo o umbră în mișcare, care muta resturile dintr-un loc în altul, săpând. Vernon înghiți în sec și făcu un pas înainte.

— Tu de colo! Asta e proprietate privată. N-ai voie aici.

Puse mâna pe tocul revolverului. Fără teamă. Intrusul nu trebuia să scape.

Vernon își îndreptă raza lanternei asupra siluetei. Un bărbat înalt, cu umeri largi, se ridică în picioare și se întoarse încet către el. Nepoftitul nu încercă să fugă și nu se sperie, iar asta îl neliniști și mai tare pe Vernon. Îmbrăcat într-un mod straniu, omul purta haine care nu se potriveau una cu alta, acoperite de funingine; parcă ieșiseră dintr-un sac de călătorie pierdut de cineva sau fuseseră șterpelite de pe o frânghie.

— Ce faci aici? întrebă Vernon.

Îi puse lanterna în ochi. Intrusul era murdar și neîngrijit – nu arăta deloc bine. Grozav, își spuse Vernon. Un vagabond care scurmă printre ruine în căutarea a ceva ce ar putea vinde.

— Aici nu-i nimic de luat.

— Ba e, îi răspunse omul.

Avea un glas neașteptat de puternic și de sigur, care îl luă prin surprindere pe Vernon.

— N-ai ce căuta aici, repetă el, începând să-și piardă stăpânirea de sine.

— Ba am, răspunse omul. Am dreptul... Am lucrat la DyMar.

Vernon făcu un pas înainte. Era ceva cu totul neașteptat.

Continuă să-l ținuiască în lumina lanternei, mizând pe efectul ei de intimidare.

— Mă numesc Dorman, Jeremy Dorman.

Individul se căută în buzunarul cămășii, iar Vernon întinse mâna după revolver.

— Vreau numai să-ți arăt legitimația de la DyMar, spuse Dorman.

Vernon mai făcu un pas și, la lumina puternică a lanternei, văzu că străinul părea să fie bolnav și transpira.

— Am impresia că ți-ar trebui un doctor.

— Nu. Ce-mi trebuie e... aici, spuse Dorman, arătându-i cu mâna.

Vernon constată că bărbatul solid dăduse la o parte niște resturi, scoțând la iveală un seif mascat.

În cele din urmă, Dorman reuși să pescuiască din buzunar o legitimație îndoită și murdară, cu fotografie – legitimația de la DyMar. Lucrase într-adevăr acolo... dar asta nu însemna că putea să scotocească acum printre resturile afumate.

— Pentru mine nu-nseamnă nimic, zise Vernon. O să mergi cu mine și, dacă într-adevăr ai autorizație ca să te găsești aici, atunci o să lămurim lucrurile.

— Nu! exclamă Dorman atât de violent, încât saliva i se împrăștie în stropi de pe buze. Din cauza ta pierd timpul.

Pentru o clipă, pielea de pe față păru să i se miște, tulbure, apoi reveni la normal. Vernon înghiți în sec, încercând să-și păstreze cumpătul.

Dorman îi întoarse spatele, ignorându-l.

Indignat, Vernon înaintă și scoase pistolul.

— Nu cred, domnule Dorman. Treci la perete – acum, în clipa asta.

Brusc, Vernon observă cocoloașele de pe sub cămașa murdară a individului. Păreau că aveau o viață proprie, mișcându-se spasmodic.

Dorman privi în jos la el cu ochii negri mijiți. Vernon făcu un gest cu revolverul. Fără să dea semne de frică sau de respect, bărbatul se apropie de unul dintre pereții de beton rămas întreg, murdar și înnegrit de fum.

— Ți-am spus că mă faci să pierd timpul, mârâi Dorman. Nu am prea mult.

— Avem tot timpul din lume, spuse Vernon.

Cu un oftat, Dorman își puse mâinile pe perețele mânjit de funingine și așteptă. Pielea de pe mâini îi era ca ceara, parcă era de plastic... alunecoasă cumva. Vernon se întrebă dacă venise în contact cu vreun fel de substanță toxică, acid sau reziduu industrial. În ciuda siguranței pe care i-o dădea pistolul, lui Vernon nu-i plăcea câtuși de puțin toată povestea.

Cu coada ochiului zări unul dintre cocoloașele de sub cămașa lui Dorman mișcând.

— Stai pe loc să te percheziționez.

Dorman scrâșni din dinți, cu ochii pironiți în perețele de beton din fața lui, parcă numărând particulele de cenușă.

— Eu în locul tău m-aș abține, spuse.

— Nu mă amenința, îl repezi Vernon.

— Atunci nu pune mâna pe mine, i-o întoarse Dorman.

În loc de răspuns, Vernon vârî lanterna între antebraț și trunchi, apoi îl pipăi rapid de sus până jos, cu o mână.

Pielea lui Dorman era ciudat de fierbinte și parcă noduroasă – pe urmă mâna lui Vernon veni în contact cu o substanță umedă și

alunecoasă. Își trase brusc palma înapoi.

— Ce scârboșenie, zise el. Ce-i asta?

Privi în jos la mână și o văzu acoperită cu ceva ciudat și mucilaginos, ca o mângă.

Epiderma lui Dorman începu brusc să tresară, răsucindu-se, ca și cum pe dedesubt ar fi alergat o armată întreagă de șoareci.

— N-ar fi trebuit să pui mâna.

Dorman se întoarse, privindu-l furios.

— Ce e porcăria asta?

Vernon băgă revolverul la loc în toc și, privindu-și neputincios mâna, încercă să se șteargă pe pantaloni. Se dădu înapoi îngrozit, cu ochii la mișcările stranii ale trapului lui Dorman.

Brusc, palma începu să-l frigă. Parcă un acid îi ardea adânc carnea.

— Hei!

Se împiedică, pășind înapoi pe molozul inegal.

O senzație de gădilătură fierbinte îi pornea din mână, ca niște bule minuscule ce urcau spre încheietură, ca o mulțime de gloanțe mititele ce-i explodau în nervi, în brațe, în umeri, în piept.

Dorman își lăsa mâinile în jos și se întoarse să privească.

— Ți-am spus să nu pui mâna pe mine, zise el,

Vernon Ruckman își simțea toți mușchii încleștați. Spasmele îi cuprinseseră trupul și o mie de artificii îi explodau în creier. Nu mai vedea decât blițurile strălucitoare, psihedelice, încremenite în fața ochilor. Brațele și picioarele îi tremurau, mușchii îi erau cuprinși de spasme și convulsii.

De undeva dinăuntru al creierului auzi un zgomot de oase frânte. Oasele lui.

Căzu pe spate și urlă, de parcă întregul corp i s-ar fi preschimbat într-un câmp minat.

Lanternă, cu raza ei strălucitoare, pică pe podeaua acoperită cu cenușă.

* * *

Dorman mai urmări trupul cutremurat de spasme al paznicului timp de câteva clipe înainte de a-și întoarce atenția asupra seifului pe jumătate descoperit. Epiderma victimei se umfla fierbând, pe măsură ce din țesutul muscular distrus apăreau pete de un stacojiu întunecat. Lanterna paznicului lumina un sector de cerc alb pe podea, iar Dorman vedea excrescențele umflate, pustulele, tumorile, buboaiele.

Ca de obicei.

Dorman smulse ultima bucată de perete ghipsat care acoperea seiful. Știa prea bine combinația și răsuci rapid roțițele, ascultând cum cilindrii se așezau unul după altul. Cu o mână cârnoasă, amărâtă, bătu în ușă pentru a scutura bucățile de vopsea arsă care se întăriseră în crăpături. Deschise ușa.

Dar seiful era gol. Altcineva golise conținutul, luând dosarele și prototipurile stabile.

Se răsuca ca să se uite la paznicul mort, ca și cum Vernon Ruckman ar fi avut cumva de-a face cu furtul. Se strâmbă în timp ce trupul îi era străbătut de un nou spasm. Ultima lui speranță se aflate în seiful acela. Sau cel puțin așa crezuse.

Dorman se ridică, furios. Ce era de făcut? Privi în jos la propria mână, la pielea care se mișca și se schimba ca o furtună celulară. Se cutremură o dată cu o serie de convulsii minore care îi răvășeau sistemul muscular, dar, inspirând adânc, reuși să se stăpânească.

Era din ce în ce mai greu, dar se jurase să facă tot ce-i stătea în putință pentru a rămâne în viață. Dorman făcuse întotdeauna tot ce-i stătuse în putință.

Bolnav de disperare, bântuia clădirile distruse ale Laboratoarelor DyMar. Computerele erau în totalitate distruse, tot echipamentul de laborator făcut praf. Descoperi un birou topit și făcut țandări și, după amplasament, presupuse că fusese al lui David Kennesy, șeful de laborator.

— Să te ia dracuu', David, murmură el.

Folosindu-și toate puterile, smulse unul dintre sertarele de sus unde, printre gunoai, dădu peste o fotografie veche, înrămată – cu marginile pârlite, cu sticla crăpată – și o privi îndelung. Scoase poza dintre resturile ramei.

David, brunet, cu aerul lui îndrăzneț, surâdea alături de o blondă drăguță, cu o înfățișare sportivă, și de un băiețel la fel de blond. În fața lor, cu limba scoasă, stătea labradorul familiei Kennesy; mereu era prezent și câinele... Portretul de familie fusese făcut pe când băiatul avea unsprezece ani, înainte să se fi îmbolnăvit de leucemie. *Patrice și Jody Kennesy.*

Dorman luă fotografia și se ridică. Bănuia unde s-ar fi putut duce și era convins că îi putea găsi. Trebuia. Acum, că toate celelalte dosare dispăruseră, numai sângele câinelui mai putea conține răspunsul pe care îl căuta. Va încerca să ghicească unde ar fi putut pleca, unde ar fi încercat să se ascundă Patrice. Ea nici nu știa ce secret uriaș purta în trupul lui câinele familiei.

Dorman se uită peste umăr la cadavrul paznicului. Fără să dea atenție rănilor oribile de pe pielea lui, extrase revolverul și îl puse în buzunarul pantalonilor. Dacă ajungea într-o situație de criză, va avea nevoie de el ca să se impună.

Lăsând în urmă stârvul plin de bube, care începuse să se răcească, și luând cu el arma și fotografia, Jeremy Dorman se îndepărtă de clădirile incinerate ale Laboratoarelor DyMar.

Înăuntrul lui ticăia o bombă biologică. Nu mai avea prea multe zile la dispoziție.

DOI

Cartierul General FBI,
Washington, D.C.
Luni, 7:43 a.m.

Ursul era enorm, de vreo cinci ori mai mare decât un luptător profesionist de categoria grea. Blana țepoasă, de culoarea bronzului, acoperea mușchii ca niște odgoane: un urs Kodiak, și încă un exemplar de excepție. Ghearele îi stăteau rășchirate, cum se aplecase să spintece un somon din pârauul stâncos, nesecat și limpede precum cleștarul.

Mulder cântări din priviri ghearele, colții, forța brută, primordială.

Era bucuros că fiara era împăiată și expusă în holul clădirii Hoover, dar chiar și așa îl încânta existența barierei de sticlă. Împăierea animalului trebuie să fi fost un coșmar pentru taxidermist.

Trofeul de vânatoare fusese confiscat într-un raid al FBI-ului împotriva unui mare traficant de droguri. Acesta cheltuisese peste douăzeci de mii de dolari într-o expediție de vânatoare în Alaska, și încă ceva pe deasupra pentru conservarea trofeului. Când îl arestase, FBI-ul îi confiscase și giganticul urs în conformitate cu statutele RICO: dat fiind că traficantul își finanțase expediția cu bani murdari obținuți din droguri, ursul împăiat aparținea guvernului federal.

Neștiind ce altceva să facă cu el, FBI-ul expusese monstrul alături de alte curiozități, de asemenea confiscate: o motocicletă Harley-Davidson făcută de comandă, coliere cu smaralde și diamante, cercei, brățări, lingouri de aur.

Din când în când, Mulder își părăsea biroul liniștit de la subsol, unde păstra Dosarele X, numai ca să urce până aici și să se uite la exponate.

Cu ochii la fiara puternică, Mulder continua să fie preocupat, nedumerit de un raport primit de curând de la unul dintre agenții de teren din Oregon.

Atunci când un monstru ca ursul acesta își omora prada, el nu lăsa niciun dubiu asupra cauzelor decesului. O boală bizară ridica însă multe semne de întrebare – cu atât mai mult o maladie nouă, virulentă, descoperită printre ruinele unui fost laborator de cercetări medicale, distrus nu demult într-un incendiu.

Întrebările fără răspuns îl intrigaseră întotdeauna pe agentul Fox Mulder.

Se întoarse cu liftul în birou, unde putea reciti raportul asupra decesului în chestiune. Mai apoi se va întâlni cu Scully.

* * *

Stătea între despărțiturile de plexiglas, groase, izolate fonic, din

poligonul de trageri al FBI-ului. Agentul special Dana Scully își scoase pistolul, un Sig Sauer de 9 mm. Montă încărcătorul supradimensionat, cu cincisprezece cartușe, plus unul pe țeavă.

Formă codul pe tastatura computerizată din stânga sa, instalația hidraulică bâzâi și un cablu duse silueta întunecată a „răului” la o distanță de douăzeci de metri. O blocă acolo și întinse mâna după căști. Și le puse bine pe urechi, strângându-și părul blond-roșcat.

Pe urmă apucă strâns patul pistolului, adoptând poziția corectă de tragere în formă de triunghi isoscel, și ochi. Mijindu-și ochii și țintind imediat sub linia părului, apăsă pe trăgaci într-un gest reflex, neconștientizat, și trase primul foc. Fără să dea atenție locului unde se înfipsese glonțul, ochi și trase din nou, și din nou. Cartușele goale zburau prin aer ca niște floricele de porumb metalice, căzând cu un clinchet pe podeaua de ciment. Mirosul de pulbere neagră arsă îi umplu nările.

Se gândea la necunoscuții care îi ucisese sora, pe Melissa, la aceia care încercaseră în repetate rânduri să îl amuțească sau să îl discrediteze pe Mulder, împreună cu teoriile sale prea puțin ortodoxe.

Scully trebuia să-și păstreze calmul și concentrarea, să rămână în poziție de tragere. Dacă se lăsa copleșită de furie sau de frustrări, rata ținta.

Privi la silueta întunecată, văzând numai chipurile nedeslușite ale acelor care își împletiseră atât de strâns viața cu a ei. Urme de vărsat, nasuri retușate, vaccinuri și dispariții misterioase – ca a ei – și cancerul, aproape cu certitudine rezultat a ceea ce îi făcuseră atunci când o răpiseră. Împotriva conspirațiilor nu putea lupta, nu avea ținte în care să poată trage. Nu putea face altceva decât să continue să caute. Cu dinții încheștați, Scully trase foc după foc, până la ultimul cartuș.

Scotându-și căștile, apăsă pe butonul care aducea mai aproape ținta de hârtie gălbuie. Agenții FBI erau obligați să treacă testul din poligonul de la Quantico cel puțin o dată la trei luni. Scully mai avea măcar încă patru săptămâni, dar îi plăcea să vină dimineața devreme să se antreneze. Atunci poligonul era gol și nu o grăbea nimeni.

Mai târziu apăreau grupurile de turiști, care asistau la demonstrațiile făcute de câte un agent căruia sarcina i se băgase pe gât și care trebuia să își arate îndemânarea cu pistolul Sig Sauer, cu un revolver M-16 și uneori cu pistolul mitralieră Thompson. Scully voia să apuce să plece cu mult înainte ca primele grupuri de cercetași cu ochii mari sau de profesori de școală elementară să apară în spatele ferestrelor de observație.

Recuperă ținta ferfenițită, evaluându-și rezultatele și mulțumită să constate felul în care cele șaisprezece gloanțe erau grupate undeva spre centrul pieptului siluetei.

La Quantico, instrucțiunile cereau agenților să nu se gândească la o persoană aflată în față, ci la o „țintă”. Nu ochea inima, capul sau coastele. Ochea „centrul masei”. Nu trăgea pentru a-i omorî pe „răi”, ci pur și simplu pentru a „anula ținta”.

Să scoți pistolul și să tragi asupra unui suspect era ultima soluție a unui bun agent și nicio investigație nu se încheia astfel, decât dacă toate celelalte metode dăduseră greș. În plus, birocrăția era înspăimântătoare. O dată ce apăsase pe trăgaci, agenta trebuia să dea socoteală de fiecare cartuș consumat – lucru uneori dificil într-o încheștare armată.

Scully smulse ținta de hârtie din cârlig și lăsă doar suportul de carton găurit să atârne la locul lui. Apăsă pe taste pentru a-l aduce în poziția mediană, apoi ridică ochii, constatând cu o tresărire că Mulder, partenerul ei, stătea rezemat de peretele galeriei de observație. Se întrebă de când o aștepta.

— Tragi bine, Scully, spuse el.

Nu o întrebă dacă doar își exersa tirul sau exorciza anumiți demoni personali.

— Mă spionezi, Mulder? îl întrebă ea surâzând, încercând să nu lase să i se vadă surpriza.

După o clipă de tăcere stânjenită, îl întrebă:

— Hai, spune-mi, ce e?

— Un caz nou. Unul care o să-ți capteze fără îndoială interesul.

Zâmbi.

Ea își lăsă ochelarii de protecție agățați la locul lor și îl urmă. Chiar dacă nu erau întotdeauna credibile, descoperirile lui Mulder erau fără excepție interesante și neobișnuite.

TREI

Khe Sanh Khoffee Shoppe
Washington, D.C.
Luni, 8:44 a.m.

În timp ce îl urma pe Mulder către ieșirea din clădirea Hoover, Scully pendula între curiozitatea față de cazul cel nou, descoperit de colegul ei, și reținerea față de cafeneaua unde își propusese să o ducă. Nici măcar promisiunea lui că „face cinste” nu reușise să o liniștească.

Trecură împreună de detectorul de metale, ieșiră pe ușă și coborâră treptele de granit. La colțurile clădirii uriașe, ca o cutie, echipe de securitate compuse din agenți în uniformă deserveau posturile de gardă impozante.

Mulder și Scully depășiră coada de turiști care începuse să se formeze deja pentru primul tur al zilei. Deși cei mai mulți pietoni purtau ținuta de birou tipică mediului Washingtonian, privirile cunoscătoare îi arătau lui Scully că turiștii îi recunoșteau ușor ca agenți federali.

În jurul lor se ridicau alte clădiri federale, ornamentate și maiestuoase – arhitectura centrului Washingtonului intra în competiție cu ea însăși. La etajele superioare ale multora dintre aceste clădiri se găseau firme de consultanță, birouri de avocatură și puternice organizații de lobbying. La parter erau cafenele, patiserii sau chioșcuri de ziare.

Mulder deschise ușa de sticlă de la Khe Sanh Khoffee Shoppe.

— Mulder, de ce mă aduci atât de des aici? îl întrebă ea, cântărind clientela sărăcăcioasă dinăuntru.

Multe familii de coreeni își deschiseseră magazine asemănătoare în districtul federal – de cele mai multe ori niște cofetării, cafenele sau restaurante delicioase. Dar proprietarii lui Khe Sanh Khoffee Shoppe se străduiau din răspuțeri să imite bucătăria americană mediocră, și asta cu rezultate nefericite.

— Îmi place locul, răspunse Mulder, ridicând din umeri. Servesc cafeaua în paharele alea mari de plastic.

Scully intră fără alte comentarii. După părerea ei, aveau lucruri mai importante de făcut... și nici nu-i era foame.

Meniul zilei era scris de mână pe o tablă albă sprijinită pe un stativ alături de o plantă imensă, prăfuită, de plastic. Lângă casă stătea un frigider plin cu sticle de apă și băuturi răcoritoare. Vitrina pentru mâncăruri calde ocupa o mare parte a magazinului; la vremea prânzului, proprietarii serveau un bufet ieftin – ieftin și ca gust – cu specialități orientale americanizate.

Mulder își așează servieta pe una dintre mesele acum curățate, apoi se îndreaptă rapid spre casă, în timp ce Scully se așeza.

— Vrei ceva, Scully? strigă el.

— Doar cafea, îi răspunse ea, știind că făcea o greșeală.

El ridică din sprâncene.

— Au un mic dejun grozav, cu ouă prăjite și pâine neagră.

— Doar cafea, repetă ea.

Mulder se întoarse cu două pahare mari de plastic. Scully simți aroma amăruie încă înainte ca el să-i fi pus paharul în față. Cuprinse paharul în palme, bucurându-se de căldura din vârful degetelor.

Punându-se pe treaba, Mulder deschise servieta cu un pocnet.

— Cred că ăsta o să te intereseze.

Scoase un plic din hârtie groasă.

— Portland, Oregon, spuse. Astea sunt Laboratoarele DyMar, un centru de cercetări în domeniul cancerului, finanțat din fonduri federale.

Îi întinse un pliant lucios de prezentare a centrului modern de cercetare: cadrul de sticlă și metal combinat cu platformele de lemn, grinzile de sprijin și podelele din scânduri lustruite. Holurile erau bogat împodobite cu lemn auriu, lucios, și ghivece cu plante, iar laboratoarele arătau curate, albe și sterile.

— Frumos loc, comentă Scully, împăturind la loc pliantul. Am citit o mulțime despre cercetările curente în domeniul cancerului, dar nu știu nimic despre ei.

— DyMar au încercat să nu-și facă prea multă reclamă, spuse Mulder, până de curând.

— Când ce s-a întâmplat? întrebă Scully, așezând pliantul pe masă.

Mulder scoase obiectul următor, o fotografie lucioasă alb-negru a aceluiași loc. De data aceasta clădirea era distrusă, secerată de flăcări, înconjurată cu un gard de sârmă – un câmp de bătălie abandonat.

— Probabil un sabotaj cu incendiere, spuse Mulder. Investigațiile nu s-au încheiat încă. Asta a fost cam cu o săptămână și jumătate în urmă. Un ziar din Portland a primit o scrisoare din partea unui grup de protest, Liberation Now, care își asuma răspunderea pentru distrugerii. Dar nimeni n-a auzit vreodată de ei. Se presupune că sunt un grup de activiști pentru drepturile animalelor, nemulțumiți de cercetările întreprinse de șeful centrului, doctorul David Kennesy. Cercetări supersofisticate, în mare parte secrete.

— Și activiștii au dat foc clădirii?

— De fapt, au aruncat-o în aer și apoi i-au dat foc.

— O măsură cam drastică, Mulder. De obicei, grupurile de felul ăsta se mulțumesc să protesteze, atrăgând atenția asupra lor.

Scully privi lung la clădirea incinerată.

— Exact, Scully. Cineva a vrut cu tot dinadinsul să oprească

experiențele.

— Ce făcea Kennessey i-a iritat chiar atât de tare?

— Informațiile sunt vagi, spuse Mulder încruntându-se, cu o undă de îngrijorare în glas. Tehnici noi de vindecare a cancerului – ultimul răcnet – la care el și fratele lui, Darrin, lucrează de ani de zile, într-o combinație neobișnuită de perspective. David era responsabil cu partea de biologie și de chimie medicală, iar Darrin venea cu pregătirea în ingineria electrică.

— Inginerie electrică și cercetare în domeniul cancerului? se miră Scully. Astea două nu merg împreună de obicei. Ce făceau, aparatură nouă pentru tratament sau diagnosticare?

— Nu se știe, răspunse Mulder. Aparent, Damn Kennessey s-a certat cu frate-său acum șase luni. A abandonat activitatea de la DyMar și a intrat într-un mic grup de cercetători cu care a plecat în pustietățile Oregonului. Inutil să-ți mai spun că n-are telefon.

Scully privi încă o dată pliantul pe care însă nu erau trecute numele membrilor echipei.

— Și David Kennessey și-a continuat activitatea chiar și fără fratele lui?

— Da, spuse Mulder. Împreună cu partenerul lor, Jeremy Dorman. Am încercat să obțin dosarele și rapoartele pentru ca să văd care era exact natura experimentelor lor, dar cele mai multe documente au dispărut. Din câte știu, Kennessey s-a concentrat asupra unor tehnici obscure, nefolosite până acum în cercetările din domeniul cancerului.

Scully se încruntă.

— Și pe cine poate să deranjeze asta? Făcea progrese?

Mulder luă o gură de cafea.

— Păi, se pare că pe membrii grupului de protest i-au nemulțumit foarte tare experiențele făcute de Kennessey pe animale, ilegale și pline de cruzime, se spune. Nu știu amănunte, dar bănuiesc că bunul doctor s-a cam abătut de la prevederile Convenției de la Geneva, zise Mulder, ridicând din umeri. Cele mai multe dintre hârtii au ars sau au fost distruse și e greu de obținut informații precise.

— A fost cineva rănit în incendiu? întreba Scully.

— Și Kennessey și Dorman au fost dați ca decedați, deși anchetatorii au avut dificultăți în identificarea – sau măcar recuperarea – tuturor resturilor umane. Ți-am spus, laboratorul nu a ars pur și simplu, ci a explodat. Trebuie să fi fost o bombă acolo. Grupul ăsta nu s-a jucat, Scully.

— Totul e foarte interesant, Mulder, dar tot nu înțeleg de ce ar fi interesant și pentru tine.

— Ajung și-acolo.

Cu fruntea încrețită, Scully se uita la fotografia lucioasă a laboratorului incendiat. Îi întinse poza înapoi lui Mulder.

La alte mese, lumea în ținută de birou ședea aplecată, continuându-și conversațiile, fără să ia seama la cei care trăgeau cu urechea. Simțurile lui Scully erau treze din obișnuință. Un grup de angajați de la NASA stăteau la o masă, discutând propuneri și modificări pentru o nouă sondă interplanetară, în timp ce, la o altă masă, alții vorbeau în șoaptă despre cele mai eficiente modalități de reducere a bugetului pentru programele spațiale.

— Se pare că de fapt Kennessy a mai fost amenințat, spuse Mulder, dar grupul ăsta a apărut din senin, atrăgând în jurul lui un număr mare de susținători. N-am găsit nicăieri vreo atestare a unei organizații denumite Liberation Now înainte de incidentul de la DyMar, când ziarul *Portland Oregonian* a primit scrisoarea de revendicare.

— Ce interes avea Kennessy să-și continue activitatea într-o astfel de atmosferă?

Scully luă pliantul colorat și îl desfăcu din nou, parcurgând informațiile propagandistice despre „noi descoperiri în domeniul cancerului”, „remarcabile tratamente alternative” și „cura iminentă”. Trase adânc aer în piept; cuvintele îi trezeau amintiri. Oncologii foloseau aceleași sintagme încă din anii '50.

Mulder mai scoase o fotografie, a unui băiețel de unsprezece sau doisprezece ani. Copilul surâdea aparatului de fotografiat, dar arăta scheletic și slab, cu chipul tras, cu pielea cenușie și creponată, cu cea mai mare parte a părului căzut.

— Fiul lui în vârstă de doisprezece ani, Jody, bolnav de cancer terminal – leucemie limfoblastică acută. Kennessy a încercat cu disperare să găsească un tratament și nu era să se lase ținut în loc de câțiva protestatari. Nicio clipă.

Scully își sprijini bărbia în palmă.

— Tot nu pricep de ce un incendiu cu distrugerea proprietății ți-ar reține atenția.

Mulder scoase din dosar și ultima fotografie. Un bărbat îmbrăcat în uniformă de paznic zăcea printre resturile lăsate de incendiu, cu chipul contorsionat într-o mască a agoniei, cu pielea acoperită de umflături și bube, cu brațele și picioarele îndoite în unghiuri curioase. Semăna cu un păiajen stropit cu insecticid.

— Omul acesta a fost găsit astă-noapte pe locul laboratorului incendiat, spuse Mulder. Uită-te la simptome. Până acum nimeni n-a fost în stare să spună ce înseamnă.

Scully îi smulse fotografia, pe care o privi atent. În ochi i se citea îngrijorarea.

— Pare să fi murit în urma atacului rapid și extrem de violent al unui agent patogen.

Mulder așteptă ca ea să detecteze toate detaliile sinistre și adăugă:

— Mă întreb dacă nu cumva e de vină ceva din cercetările lui Kennessy. Ceva care n-a murit înghițit de flăcări...

Scully se încruntă ușor, gânditoare.

— Da, nu știm ce au făcut cei care au provocat incendiul, înainte de a distruge laboratorul. Poate că au eliberat o parte din animalele pe care s-au făcut experiențe... poate că la ora asta ceva foarte primejdios e în libertate.

Mulder luă o altă înghițitură de cafea, iar apoi își strânse hârtiile care alcătuiau dosarul. O aștepta să tragă propriile ei concluzii.

Studiind fotografia, Scully lăsă să se vadă clar cât era de interesată.

— Uită-te la tumorile astea... Cât de rapidă a fost apariția simptomelor?

— Se pare că victima era în cea mai bună stare de sănătate când s-a prezentat la serviciu, cu câteva ceasuri înainte.

Se aplecă din mijloc, concentrat.

— Peste ce crezi că a dat paznicul ăsta?

Scully își strânse buzele, îngrijorată.

— Nu pot să spun până nu văd cu ochii mei. Cadavrul e în carantină?

— Da. M-am gândit că o să vrei să mergi cu mine să aruncăm un ochi.

Scully sorbi pentru prima dată din cafeaua care avea într-adevăr gustul oribil de care se temuse.

— Hai să mergem, Mulder, spuse ea, ridicându-se de la masă și întinzându-i pliantul colorat cu exclamațiile lui optimiste.

Kennessy trebuie să fi făcut experiențe radicale și neortodoxe pe animalele de laborator, își spuse ea. Era posibil ca, după distrugerea laboratorului, o dată cu izbucnirea acestei maladii, o parte din animale să fi scăpat. Caz în care duceau cu ele ceva ucigător.

PATRU

Autostrada statală 22

Coast Range, Oregon

Luni, 10:00 p.m.

Câinele se opri în mijlocul drumului, distras pe când se îndrepta spre pădure. Șanțul emana un miros umed și aromat de frunze moarte. Reflectoarele de la marginea șoselei se șteau din șanțulețele care mărgineau aleile pietruite și de lângă cutiile poștale. Spre deosebire de pădurea bogată de molid și cedru, șoseaua mirosea a mașini, a cauciuc, a motoare încinse și a țevi de eșapament.

Farurile gemene ale mașinii care se apropia parcă erau doi bănuți strălucitori. Imaginea făcu câinele să încremenească în loc; înaintea ochilor obișnuiți cu întunericul vedea numai pete. Auzea mașina care domina celelalte zgomote ale nopții, precum și insectele și crengile ce se mișcau scârțâind în jurul lui.

Mașina făcea mult zgomot. Părea supărată.

* * *

Șoseaua umedă și întunecată era mărginită de copaci. După o zi întreagă de umblat, copiii erau obosiți... În clipa aceea ideea vacanței neașteptate nu mai suna la fel de grozav.

Linia zdrențuită și pitorească a coastei era la vreo douăzeci de kilometri depărtare, iar după aceea îi așteptau alți câțiva kilometri, nu se știa câți, pe autostradă, până să găsească unul dintre complexele aglomerate, raiuri ale turiștilor, pline de cafenele, magazine de artă și suveniruri și locuri pentru înnoptat – întotdeauna denumite „hanuri” sau „popasuri”, niciodată pur și simplu moteluri.

Lăsaseră cu vreo cincisprezece kilometri în urmă o intersecție pustie cu o benzinărie, un chioșc cu hamburgeri și un motel dărăpănat al anilor '50, cu o firmă de neon pe care cuvântul „Nu” clipea rozalii alături de „avem locuri libere”.

— Ar fi trebuit să plănuim mai atent excursia, spuse Sharon de alături de el, de pe locul din față.

— Am impresia că ai mai zis lucrul ăsta, îi răspunse Richard înțepat. O dată sau chiar de două ori.

De pe bancheta din spate, Megan și Rory își manifestau plictiseala intensă într-un fel care nu le era caracteristic. Rory se fâțâise până renunțase și la jocul electronic, iar Megan era atât de obosită, încât nu-i mai căuta fratelui ei nod în papură.

— N-avem ce face, spuse Rory.

— Tati, nu mai știi și alte jocuri? întrebă Megan. Tu nu te plictiseai când erai mic?

Se strădui să-i zâmbească, apoi se uită în oglindă, zărindu-le chipurile bosumflute pe bancheta din spate a mașinii Subaru Outback. Richard închiriasse mașina pentru vacanța aceasta, impresionat de roțile bune și de tracțiunea numai potrivită pentru drumurile de munte. La început se simțise ca un Super-Tată.

— Sora mea și cu mine jucam un joc căruia-i zice „Grânarul”. Eram în Illinois, unde găsești o mulțime de ferme. Trebuia să fii atent și să strigi de fiecare dată când vezi un grânar lângă un hambar. Și cine vedea cele mai multe grânare câștiga jocul.

Încercase să-l facă să sune interesant, dar chiar și pe vremea aceea jocul fusese acceptabil numai datorită lipsei de varietate a peisajului rural al Midwestului.

— Nu-i de prea mare folos când e întuneric afară, tati, zise Rory.

— Și oricum nu cred că-s prea multe grânare sau hambare pe-aici, îi tinu isonul Megan.

Copacii întunecați țineau în strânsoare șoseaua îngustă, fășâind în vreme ce zburau în urma lor, pe marginile tunelului deschis de lumina farurilor. Conducea încercând să inventeze noi feluri de a-i distra pe copii. Își promise că până la urmă vacanța avea să fie plăcută. Măine aveau să meargă la Putina Diavolului, unde valurile oceanului țâșneau drept în sus ca un gheizer printr-o gaură în stâncă, apoi vor porni către defileul râului Columbia, unde vor vedea cascadă după cascadă.

Pentru moment însă nu mai voia decât să găsească un loc unde să-și poată petrece noaptea.

— Un câine! strigă soția sa. Un câine! Fii atent!

Timp de o clipă de încremenire, Richard avu impresia că ea juca o variantă a „Grânarului”, apoi însă zări silueta pe patru picioare ezitând în mijlocul drumului, cu ochii apoși ca două boabe de mercur reflectând lumina farurilor.

Călcă puternic frâna și cauciucurile noi ale mașinii derapară pe suprafața alunecoasă și plină de frunze ude. Automobilul patină încetinind, dar își continuă cursa ca o locomotivă, aproape scăpat de sub control.

În spate, copiii începură să țipe. Frânele și cauciucurile țipau și mai tare.

Câinele încercă în ultima clipă să sară, dar bara de protecție a mașinii îl lovi cu un sunet oribil, înăbușit. Labradorul negru zbură peste capotă, se izbi de parbriz și căzu în lateral, în șanțul plin de buruieni.

Mașina se opri scrâșnind, împroșcând cu pietriș de pe marginea drumului.

— Dumnezeuule mare! strigă Richard, oprind motorul atât de repede, încât întregul vehicul se cutremură.

Trase de centura de siguranță, moșmondindu-se, împingând și

zbătându-se până când închizătoarea se desfăcu în fine cu un pocnet. Megan și Rory rămăseseră în spate, ghemuiți într-o tăcere stupefiată, dar Richard deschise portiera și țâșni afară. Privi în stânga și-n dreapta, gândindu-se cu întârziere că din urmă ar fi putut veni o altă mașină sau un camion.

Nimic. Nicio mașină, doar noaptea. În adâncul pădurii, până și insectele tăcuseră, parcă așteptând.

Ocoli botul automobilului, cuprins de o spaimă care îi făcea rău. Văzu bara îndoita, farul spart și o zgârietură pe capota mașinii închiriate. Își aminti perfect cu câtă detașare refuzase asigurarea de accidente pe care i-o oferise agentul. Acum rămase cu ochii pironiți în jos, întrebându-se cât aveau să coste reparațiile.

Portiera din spate se crăpă și Megan, palidă la față, se prelinse din mașină.

— Tati? E bine?

Se îți pe după capotă, clipind în întuneric.

— Cățelul, e bine?

Richard înghiți în sec, apoi făcu câțiva pași pe pietriș, printre buruienile ude.

— O clipă, iubito, să mă uit.

Căinele zăcea cu labele întinse: un labrador mare, negru, cu capul zdrobit. Se vedeau urmele în locul unde fusese zvârlit printre tufe. Mai mișca încă, încercând să se târască printre plante spre un gard de sârmă ghimpată, dincolo de care tufișurile se îndesau și mai tare. Dar trupul îi era prea tare strivit ca să-i mai permită să înainteze.

Respira șuierat printre coastele rupte. Din botul negru îi curgea sânge. Doamne, de ce nu murise pe loc? Ar fi fost o dovadă de îndurare.

— Ar trebui să-l ducem la un doctor, spuse Rory, făcându-l să tresară.

Nu-l auzise coborând din mașină. Sharon stătea în dreptul ușii din dreapta. Privindu-l cu ochi mari, clătină ușor din cap.

— Nu cred că doctorul mai poate face mare lucru, amice, îi răspunse copilului.

— Dar nu-l putem lăsa aici, protestă indignată Megan. Trebuie să-l ducem la un veterinar.

Se uită la animalul zdrobit, la mașina închiriată și avariată, cu un sentiment de neputință. Sharon se sprijinea de portiera deschisă.

— Richard, avem o pătura în spate. Putem pune valizele între copii ca să facem puțin loc. O să ducem căinele la cea mai apropiată clinică veterinară. Primul oraș pe care-l întâlnim în drum trebuie să aibă una.

Richard se uită la soția lui, la copii, la căine. Nu avea de ales. Înghițind bila amară, știind că nu ajuta la nimic, se duse să ia pătura, în timp ce Sharon rearanja bagajele.

Următorul orașel din drumul lor, Lincoln City, se dovedi a fi tocmai pe coastă. Luminile erau stinse, cu excepția celor care treceau prin perdelele sufrageriilor unde localnicii se uitau la televizor. În timp ce străbatea orașul, căutând cu disperare firma unui spital veterinar, se întrebă de ce locuitorii nu-și strâneau și trotuarele la apusul soarelui.

În fine descoperi o firmă neluminată: „Clinica veterinară familială Hughart” și coti în parcare goală. Megan și Rory se smiorcăiau pe bancheta din spate; Sharon ședea dreaptă, cu buzele strânse, alături de el.

Asumându-și sarcina, Richard urcă treptele de ciment și sună la soneria de lângă ușa veterinarului. Bătu energic în fereastră până când, în cele din urmă, în hol se aprinse o lumină. Când văzu chipul bătrânului scrutându-l prin geam, Richard strigă:

— Avem un câine rănit în mașină! Avem nevoie de ajutor!

Bătrânul veterinar nu se arătă câtuși de puțin surprins, de parcă i-ar fi așteptat. Descuie ușa, iar Richard făcu un gest către mașină.

— L-am lovit pe șosea. Cred... cred că-i destul de grav.

— Să vedem ce putem face, spuse doctorul, ocolind spre spatele mașinii.

Richard deschise portiera și Megan și Rory coborâră de pe locurile lor, evident interesați, plini de speranță. Veterinarul le aruncă doar o privire, apoi se uită direct în ochii lui Richard, pricepând exact situația.

În spate, câinele zăcea zdrobit și plin de sânge, dar încă în viață. Spre uimirea lui Richard, părea mai în puteri decât fusese, cu respirația egală, dormind profund. Doctorul îl examinează din priviri și, după expresia lui mascată, Richard pricepu că animalul nu avea șanse de supraviețuire.

— Nu e câinele dumneavoastră? Întrebă bătrânul.

— Nu. Dar nu are plăcuță de identificare. N-am văzut niciuna.

Megan aruncă o privire în spate.

— O să se facă bine, domnule? Întrebă ea. Putem să ne întoarcem să-l vedem, tati?

— Va trebui să-l lăsăm aici, iubito, îi răspunse el. Nenea o să știe ce să-i facă.

Veterinarul îi zâmbi fetei.

— Sigur că o să se facă bine, îi spuse el. Am eu niște bandaje speciale.

Își ridică ochii spre Richard.

— Dacă vreți să mă ajutați să-l duc în sala de operații, pe urmă vă puteți continua drumul.

Richard înghiți în sec. După felul în care bătrânul îi citise până în adâncul sufletului, înțelese că avea cazuri ca acesta în fiecare

săptămână – animale lovite și abandonate în grija lui.

Împreună, cei doi băgară mâinile pe sub pătură, ridicând trupul greu al câinelui. Cu un icnet, porniră cu pași târșâiți spre ușa din spate a clinicii.

— Frige, spuse veterinarul în timp ce treceau de ușile batante.

Lăsând câinele pe masă, începu să dea ocol încăperii, aprinzând luminile.

Nerăbdător să-și vadă de drum, Richard se apropie de ușă, mulțumindu-i cu efuziune. Lăsă o carte de vizită pe masa din hol, apoi ezită și se răzgândi. Vârî cartea de vizită la loc în buzunar și ieși grăbit pe ușa din față.

Cu pași mari se întoarse la mașină și urcă dintr-un salt.

— O să aibă grijă de toate, spuse el nimănui în mod special, după care băgă în viteză.

Își simțea mâinile murdare, acoperite cu păr și mânjite cu sângele animalului.

Mașina se îndepărtă, în timp ce Richard încerca cu disperare să readucă liniștea și veselia în familie. În pădure, insectele își reluaseră țârâitul.

CINCI

Spitalul Mercy
Portland, Oregon
Marți, 10:03, a.m.

Toiul dimineții unei zile cenușii. Cețurile zorilor atârând deasupra și în aer o făceau mai lipicioasă și mai rece decât ar fi trebuit să fie. Norii și mohoreala vor dispărea spre prânz, făcând loc pentru câteva clipe binecuvântate soarelui, înainte ca norii și ploaia să acopere din nou totul.

O dimineață tipică dintr-un Portland tipic.

Scully își făcu socoteala că nu mai avea nicio importanță că ea și Mulder aveau să-și petreacă ziua în morga unui spital.

La nivelurile subterane ale spitalului, holurile tăcute erau ca niște morminte. Scully văzuse același lucru în multe alte spitale unde făcuse autopsii sau continuase cercetări asupra unor cadavre păstrate pe rafturile frigiderelor. Chiar dacă locurile acestea îi erau de-acum cunoscute, ele nu vor deveni niciodată reconfortante.

Doctorul Frank Quinton, medicul legist al Portlandului, era un bărbat chel, cu o coroană de păr alb, ca un puf, spre ceafă. Avea ochelari cu rame metalice și un chip rubicond.

Dacă ar fi fost să se ia după zâmbetul lui prietenos, de bunic, Scully l-ar fi categorisit ca pe un om fermecător, cu un temperament cald – doar că în ochii lui se citea o asprime obosită, în cariera lui de medic legist, Quinton trebuie să fi văzut prea mulți adolescenți scoși dintre ruinele automobilelor distruse, prea mulți sinucigași și accidente fără sens, prea multe dovezi ale naturii sinuoase a morții.

Strânse cu căldură mâna lui Scully și a lui Mulder. Făcând un gest cu capul înspre partenera sa, Mulder spuse:

— După cum v-am spus la telefon, domnule doctor, agenta Scully este ea însăși medic, cu o experiență bogată în domeniul deceselor neobișnuite. Ar putea chiar să vă ofere ceva sugestii.

Legistul îi surise, iar Scully nu putu să nu-i răspundă la fel bărbatului cu chip blând.

— Care e acum starea cadavrului?

— Am folosit toată gama de dezinfectanți și l-am ținut la rece pentru a opri extinderea agenților biologici, răspunse legistul.

Asistentul de la moigă le aduse foaia de observație, bucuros ca un câțel alături de Quinton. Era tânăr și suplu, dar aproape la fel de chel ca și șeful său. Din privirile lui adoratoare, Scully deduse că doctorul Quinton îi era mentor și că într-o zi asistentul spera să ajungă el însuși medic legist.

— E în sertarul 4E, spuse asistentul, deși Scully era convinsă că medicul știa deja unde se găsea cadavrul paznicului.

Asistentul se repezi la șirul de sertare frigorifice curate, din oțel inoxidabil. În cele mai multe – Scully știa prea bine – se găseau oameni care muriseră din cauze naturale, în urma unor atacuri de inimă, în accidente de mașină, în urma unor operații chirurgicale nereușite făcute în spital, sau pensionari bătrâni care se stingeau precum frunzele moarte prin aziluri.

Dar unul dintre sertare fusese însemnat cu o bandă galbenă și sigilat cu etichetele autocolante care semnalau „Pericole biologice”: 4E.

— Mulțumesc, Edmund, spuse doctorul, urmat de către Mulder și Scully până lângă dulapul frigorific al morgii.

— Ați folosit toate condițiile de carantină? întrebă Scully.

Quinton o privi.

— Din fericire, poliștii s-au speriat suficient de tare de felul în care arăta cadavrul pentru ca să folosească toate măsurile de precauție, inclusiv mănuși și ambalaje împotriva contaminării. Apoi totul s-a ars aici, în incineratorul spitalului.

Edmund se opri în fața sertarului de oțel inoxidabil și dezlipi sigiliul de „Pericol biologic”. O etichetă fixată pe partea din față a sertarului spunea: „Acces interzis. Probe – poliție”.

Punându-și o pereche de mănuși de cauciuc sterile, Edmund trase de mânerul sertarului și îl deschise.

— Țsta e. Nu primim prea des chestii atât de neobișnuite ca amărâtul ăsta.

Din sertarul pe care continua să îl țină deschis ieși o pală de aer rece.

Cu ambele mâini, Edmund trase cadavrul înfășurat în folie de plastic al paznicului. Ca un top-model care prezenta ultima mașină sport, asistentul smulse cearșaful de pe cadavru. Se dădu mândru în lături pentru a permite medicului legist, lui Scully și lui Mulder să se apropie.

Amestecat cu răsuflarea rece a frigiderului, mirosul dezinfectanților grei, caustici, se răsucea în aer, înțepând ochii și nările lui Scully. Nu putu să nu se aplece, fascinată. Văzu sângele negru, coagulat sub pielea paznicului ca niște vânătaii, și excrescențele moi care răsăriseră din țesuturi ca niște ciuperci.

— N-am văzut în viața mea tumori care să crească atât de repede, spuse ea. Rata limitată de reproducere celulară ar trebui să facă o asemenea răspândire imposibilă.

Se aplecă, observând un strat subțire de mazăgă ce acoperea pielea pe alocuri. O substanță transparentă, mucilaginoasă... ca o mazăgă.

— Plecăm de la supoziția că riscul de contaminare e extrem de ridicat. Rezultatele testelor de laborator trebuie să vină de la CDC într-

o zi sau două, spuse Quinton. Fac și eu analizele mele, sub control strict, dar acesta e un caz cu totul special. Nu putem efectua testele aici.

Scully continua să studieze cadavrul cu ochiul experimentat al doctorului care evaluează simptomele și semnele recurente, încercând să obțină tabloul patologic general. Asistentul îi întinse o cutie cu mănuși de cauciuc. Își puse o pereche, apoi se întinse să atingă epiderma cadavrului. Se așteptase să fie rece și dură, dar trupul părea proaspăt, cald și flexibil.

— Când a fost adus omul acesta? întrebă ea.

— În noaptea de duminică, îi răspunse Quinton.

Simțea la mână răceala înghețată a dulapului frigorific, o mirosea.

— Ce temperatură are? E cald încă, spuse ea.

Medicul legist întinse curios mâna înmănușată și atinse umărul învinețit al cadavrului. Apoi se răsuci și îl privi sever pe asistent.

— Edmund, frigiderul face iar figuri?

Asistentul dădu înapoi ca o veveriță speriată, lovit de faptul că mentorul său se răstise la el.

— Totul funcționează perfect, domnule doctor. Ieri i-am făcut revizia.

Se grăbi să verifice cadranele indicatoare.

— Toate sertarele sunt la temperatură constantă.

— Pune și tu mâna să vezi ce temperatură are, îl repezi legistul.

Edmund începu să se bâlbâie.

— Nu, domnule doctor, vă cred pe cuvânt. Îi chem imediat pe cei de la întreținere.

— Imediat, porunci doctorul.

Își scoase mănușile și trecu la lavoar, unde se spală atent pe mâini. Scully făcu la fel.

— Sper că nu ni se strică iar frigidererele, murmură Quinton. Nu-mi mai trebuie decât ca tipul să înceapă să și miroasă.

Scully măsură încă o dată din ochi cadavrul, încercând să-și închipuie ce produceau cercetările misterioase de la Laboratoarele DyMar. Dacă ceva scăpase de sub control acolo, s-ar putea să aibă de-a face și cu alte cadavre ca acesta. Ce știa sau ce bănuia Darrin Kennessy de fugise, ascunzându-se?

— Hai să mergem, Mulder. Mai avem o mulțime de făcut.

Scully se șterse pe mâini și își împinse părul roșcat de pe față.

— Trebuie să aflăm la ce lucra Kennessy.

ȘASE

Casa familiei Kennessy
Tigard, Oregon
Marți, 12:17 p.m.

Casa arăta ca mai toate celelalte de pe aceeași stradă – o casă normală din suburbii, construită în anii '70 pe o structură de aluminiu, acoperită cu șindrilă, cu o curte obișnuită, înconjurată de un gard obișnuit, cu nimic diferită de celelalte locuințe obișnuite dintr-un cartier rezidențial de la marginea Portlandului.

— Într-un fel, mă așteptam ca locuința unui tânăr cercetător de succes în domeniul cancerului să fie mai... impresionantă, spuse Mulder. Eventual cu un halat alb de doctor drapat peste cutia de scrisori, sau eprubete de-a lungul aleii de la intrare...

— Cercetătorii nu sunt staruri, Mulder. Nu-și petrec timpul jucând golf și locuind în conace. Și-apoi, continuă Scully, familia Kennessy a avut cheltuieli medicale excepționale, pe care asigurările nu le acoperă.

Conform informațiilor pe care le obținuseră, leucemia lui Jody Kennessy și spirala tot mai strânsă a tratamentelor de ultimă oră consumaseră în întregime economiile familiei și o obligaseră să contracteze o a doua ipotecă.

Alături, Scully și Mulder parcurseră lungimea aleii până la ușa de intrare. Cele două trepte care urcau până pe verandă aveau balustrade de fier forjat. Un cactus trist, înecat în apă, arăta nelalocul lui lângă burlanul garajului.

Mulder își scoase carnetulul, iar Scully își șterse mâinile pe haină. Aerul era rece și umed, dar fiorul i-l stârniseră mai degrabă propriile gânduri.

După ce văzuse cadavrul paznicului și consecințele sinistre ale bolii care îl doborâse atât de rapid, Scully înțelesese că trebuia să afle exact ce făcea David Kennessy la Laboratoarele DyMar. Hârtiile fuseseră distruse în incendiu, iar Mulder fusese până atunci incapabil să dea de urma vreunuia dintre cei responsabili; nu reușise să afle nici măcar cine supraveghea administrarea fondurilor venite din partea guvernului federal.

Fundăturile și pistele false îl intrigau întotdeauna, îl incitau la vânătoare, în timp ce chestiunile medicale stârneau interesul lui Scully.

Aceasta nu se aștepta ca soția unui cercetător să știe prea multe despre activitatea lui, dar în cazul acesta circumstanțele erau diferite. Ea și Mulder hotărâseră că următorul pas era să stea de vorbă cu

văduva lui Kennessy, Patrice, o femeie inteligentă și independentă. În adâncul sufletului, Scully dorise să-l vadă și pe Jody.

Apropiindu-se de ușa principală, Mulder se uită în sus la casă. Ușa garajului era închisă, draperiile trase la ferestre, totul tăcut și întunecat. *Portland Oregonian* de duminică stătea în punga de plastic pe alee, neatins. Iar azi era marți.

În clipa în care Mulder întindea mâna să apese pe butonul soneriei, Scully observă broasca forțată.

— Mulder...

Se aplecă să examineze încuietoarea. Fusesse spartă, iar lemnul rupt. Se vedeau îndoiturile din jurul clanței și al zăvorului, limba plesnită. Cineva pusese neglijent fragmentele la loc – o reparație cosmetică menită să păcălească ochiul neatent al trecătorului de pe stradă.

Mulder bătu la ușă.

— Hei! strigă el.

Scully păși pe stratul de flori ca să se uite pe geam înăuntru; printre perdele zări mobila răsturnată din încăperea principală, resturile împrăștiate de pe podea.

— Mulder, avem suficiente motive ca să intrăm.

Mulder împinse mai tare, iar ușa cedă ușor.

— Agenți federali, spuse el cu voce tare.

Dar casa familiei Kennessy îi răspunse doar cu un ecou tăcut, ca un suspin. Mulder și Scully pășiră în vestibul, oprindu-se simultan la vederea dezastrului.

— Câtă subtilitate, zise Mulder.

Casa fusese întoarsă cu susul în jos, mobila răsturnată, cu tapiseria sfâșiată și umplutura scoasă. Lambriurile fuseseră smulse de pe pereți și mocheta desprinsă de mâini brutale care căutaseră sub scândurile dușumelei. Dulapurile și servantele stăteau deschise, rafturile înclinate, cu cărțile și toate celelalte obiecte împrăștiate.

— Cred că n-o să găsim pe nimeni aici, spuse Scully, cu mâinile în solduri.

— Ar trebui să găsim o femeie de serviciu, răspunse Mulder.

Percheziționară oricum încăperile. Scully continuă să se mire că cineva dorise să distrugă locul acesta. Să fi fost tot grupul de protest cel care atacase și reședința familiei Kennessy, nemulțumindu-se cu asasinarea lui David Kennessy și a lui Jeremy Dorman, nemulțumindu-se cu incendierea centrului DyMar?

Patrice și Jody fuseseră aici la vremea atacului?

Scully stătea cu teama că le va descoperi trupurile în camera din spate, cu căluș, bătuți, sau pur și simplu împușcați pe loc.

Dar casa era goală.

— Va trebui să chemăm tehnicienii ca să caute urme de sânge, spuse Scully. E nevoie să sigilăm totul și să aducem imediat o echipă

aici.

Pătrunseră în camera lui Jody. Tencuiala fusese spartă, probabil pentru a le permite celor care căutau să cerceteze în spațiile dintre plăcile pereților. Patul copilului stătea răsturnat, salteaua despuiată de cearșaf și de fața textilă.

— N-are sens, spuse Scully. Multă violență... dar și multă minuțiozitate.

Mulder ridică macheta zdrobită a unei nave spațiale din *Independence Day*. Scully își închipui grija și plăcerea cu care o asamblase băiețelul de doisprezece ani.

— Exact ca atacul de la DyMar, acum două săptămâni, zise Mulder.

Se aplecă să culeagă o bucată ruptă din tencuială, răsucind-o între degete. Scully găsi macheta unui avion de luptă cu reacție care stătuse atârnat cu o bucată de sfoară de tavan, dar care acum zăcea pe jos cu aripile de plastic frânte și fuzelajul spart, pentru ca cineva să poată vedea ce era înăuntru. Cineva care căuta.

Scully stătea în picioare, înghețată. Se gândi la băiețelul care primise deja o sentință de condamnare la moarte, a cancerului care îi mânca trupul. Jody Kennessy trecuse deja prin destule, iar acum trebuia să îndure și ceea ce se petrecuse aici.

Se întoarse pe călcâie și intră în bucătărie, observând paharele sparte de pe linoleumul cu care era acoperită podeaua și de pe masa cu tăblie de plastic. Musafirii nu aveau ce căuta înăuntru paharelor de sticlă. Simplul act al distrugerii le făcuse plăcere.

Aplecându-se lângă frigider, Mulder se uită la vasul de plastic în care se punea mâncare pentru câine. Îl ridică, răsucindu-l în mână pentru a citi numele „Vader” scris cu carioca pe partea din față. Vasul era gol, iar firimiturile tari și uscate.

— Uită-te aici, Scully, zise el. Dacă lui Patrice și lui Jody Kennessy li s-a întâmplat ceva... atunci unde e câinele?

Scully se încruntă.

— Poate că e cu ei.

Uitându-se lung, atent, la bucătăria devastată, Scully înghiți în sec.

— Am impresia că aria cercetărilor se lărgește.

ȘAPTE

Coast Range, Oregon

Marți, 2:05 p.m.

Nimeni nu-i va găsi în cabana aceasta izolată în sălbăticia munților de pe coastele Oregonului. Nimeni care să-i ajute, sau să-i salveze.

Patrice și Jody Kennessy erau singuri, încercând cu disperare să păstreze aparențele unei vieți normale, agățându-se de ele cu ultimele puteri.

În ce o privea pe Patrice însă, nu funcționa. Zi după zi trăia cu spaima în suflet, tresărind la fiecare umbră, ascunzându-se la cel mai mic zgomot... dar nu aveau altă șansă de supraviețuire, iar Patrice era ferm hotărâtă ca fiul ei să supraviețuiască acestei încercări.

Se apropie de fereastra micii cabane, dând la o parte perdelele sărăcăcioase pentru a-l urmări pe Jody bătând o minge de tenis de peretele exterior al casei. Era la vedere, dar suficient de aproape de pădurea deasă ce înconjura poiana. Pentru ea, fiecare izbitură a mingii suna ca o împușcătură care îi era destinată.

Existase o vreme când izolarea acestui petic de teren fusese o binecuvântare, vremea când proiectase casa, atunci când cumnatul ei dorise să fugă de DyMar. *Darrin se pricepea să se ascundă*, își spuse ea. Din loc în loc, pe coastele abrupte ale munților se vedeau petice goale, de unde echipele de tăietori îndepărtaseră cu câțiva ani în urmă hectare întregi de pădure, lăsând dreptunghiuri țepoase ca niște eczeme pe fața muntelui.

Cabana aceasta era teoretic un loc retras, destinat relaxării și solitudinii. Darrin refuzase cu încăpățănare să instaleze un telefon sau o cutie de scrisori, iar ceilalți îi promisese să păstreze secretul. Nimeni nu trebuia să afle că acest loc exista. Acum izolarea era ca zidul unei fortărețe în jurul lor. Nimeni nu știa unde erau. Nimeni nu-i va găsi aici.

Un avion mic cu două motoare bâzâi pe deasupra, fără țintă și abia vizibil sus pe cer; bâzâitul se pierdu și avionul se făcu nevăzut.

Nenorocirea o ținea pe Patrice în pragul terorii și al paraliziei în fiecare zi. Cu un curaj care o îneca de fiecare dată când se gândea la el, Jody trecuse deja prin atâtea – urmărirea, atacul de la DyMar... și mai înainte diagnosticul doctorilor: cancerul terminal, leucemia, zilele numărate. Ca lama unei ghilotine care cobora spre gâtul lui.

După prima diagnosticare a leucemiei, ce altă amenințare mai îngrozitoare ar fi putut folosi conspiratorii din umbră? Ce putea fi mai teribil decât demonul dinăuntru trupului băiețelului în vârstă de doisprezece ani? Orice altă tortură pălea prin comparație.

Ricoșată din peretele cabanei, mingea zbura până în tufele înalte până la genunchi, unde Jody alerga după ea, într-o încercare zadarnică de a se distra. Patrice se trase mai spre marginea ferestrei, ca să nu-l scape din ochi. De când cu incendiul și cu atacul, avea mare grijă să îl aibă tot timpul în raza vederii.

Băiatul părea mult mai sănătos. Patrice nici nu îndrăznea să spere că avea să continue să se înzdrăvenească. Ar fi trebuit să fie internat în spital, dar nu putea să-l ducă. Nu îndrăznea.

Cam fără chef, Jody aruncă mingea și fugi din nou după ea. Depășise un prag important: situația aceasta de criză devenise *obișnuită* după două săptămâni, iar plictiseala îi învinsese teama.

Părea atât de tânăr, fără griji, chiar și după tot ceea ce se întâmplase.

Vârsta de doisprezece ani ar fi trebuit să fie o vârstă magică pentru el, apropierea de adolescență, când grijile pubertății căpătau o importanță universală. Dar Jody nu mai era un băiețel ca toți ceilalți. Juriul încă delibera dacă avea dreptul să supraviețuiască sau nu.

Patrice deschise ușa exterioară și, cu o privire aruncată peste umăr, ieși pe verandă, preocupată să nu lase îngrijorarea să i se citească pe chip. Deși de-acum Jody considera probabil îngrijorarea de pe fața ei ca fiind normală.

Norul cenușiu, tipic Oregonului, se spărsese pentru ceasul zilnic de vreme însorită. Iarba arăta proaspătă după ploaia de azinoapte, când picăturile sunaseră ca tot atâția pași furișați pe sub fereastră. Patrice stătuse trează ceasuri la rând, cu ochii în tavan. Acum pinii înalți și brazii își aruncau umbrele de după-amiază de-a curmezișul potecii noroioase care cobora de pe creastă, ramificându-se din autostrada îndepărtată.

Jody izbi prea tare mingea de tenis care ajunsese pe potecă, se lovi de o piatră și de acolo, topăind, ajunsese pe pajiște. Cu o exclamație de iritare care îi trădă în fine neliniștea, Jody azvârli racheta după ea și rămase în picioare, fumegând.

Impulsiv, constată Patrice. Pe zi ce trecea, Jody semăna tot mai mult cu tatăl lui.

— Hei, Jody! strigă ea, încercând să-și controleze tonul mustrător.

Copilul ridică racheta și se îndreptă încet spre ea, cu ochii în pământ. Toată ziua fusese agitat și nervos.

— Ce-i cu tine?

Jody întoarse capul, răsucindu-se să se uite cu ochii mijiți la razele de soare care luminau pinii deși. În depărtare se auzea torsul răgușit al unui camion greu, încărcat cu bușteni, care trecea pe autostradă, de partea cealaltă a baricadei de copaci.

— E Vader, răspunse el în fine, ridicându-și ochii spre mama sa, căutând înțelegere. Ieri nu s-a întors și nu l-am văzut toată dimineața.

Patrice înțelese și simți cum o copleșea un val de ușurare. Timp de o clipă, se temuse că băiatul văzuse vreun străin sau auzise ceva la radio.

— Mai așteaptă un pic și-o să-l vezi. Cățelul tău e nevătămat – întotdeauna e.

Vader și Jody erau aproape de-o seamă și fuseseră nedespărțiți toată viața. În ciuda tuturor grijilor, Patrice surise cu gândul la labradorul negru și blând.

Cu unsprezece ani în urmă i se păruse că întreaga lume era un rai. Băiețelul lor, în vârstă de un an, ședea înfășurat în scutece în mijlocul podelei de lemn, explorând lumea din jur. Azvârlise toate jucăriile și se juca în schimb cu cățelul. Copilul știa să spună „Ma” și „Ta” și încerca să pronunțe și „Vader”, dar numele câinelui ieșea mai mult ca un găjâit strangulat.

Patrice și David chicoteau uitându-se la labradorul negru cum se juca cu Jody. Vader lătra ușor, dând târcoale puștiului care încerca să se răsucescă pe podea după el.

Vremuri liniștite, vremuri bune. Acum însă, din noaptea aceea blestemată când primise telefonul disperat al soțului ei, din laboratorul asediat, nu mai avusese nicio clipă de liniște.

Până atunci, momentul în care aflase că fiul său murea de cancer i se păruse cel mai greu din toată viața ei.

— Dar dacă Vader zace rănit undeva, într-un șanț, mami? întrebă Jody.

Vedea lacrimile în colțul ochilor copilului care se străduia să nu plângă.

— Dacă s-a prins într-o capcană, sau l-a împușcat un vânător?

Patrice clatină din cap, încercând să-și liniștească fiul.

— Vader o să se întoarcă acasă perfect sănătos. Întotdeauna se întoarce.

Și din nou Patrice simți fiorul. *Da, se întorcea întotdeauna.*

OPT

Spitalul Mercy
Portland, Oregon
Marți, 2:24 p.m.

Simțea moliciunea alunecoasă a cavității interne a cadavrului chiar și prin materialul gros al mănușilor mari. Mișcările lui Scully erau iritant de încete și de imprecise, dar măcar echipamentul greoi o proteja de contactul cu ceea ce îl ucisese pe Vernon Ruckman.

Aparatul de respirat îi pompa în față aer rece, stătut. Ochii uscați o ardeau. Ar fi vrut să și-i frece, dar, prinsă în costumul de protecție, Scully nu putea decât să rabde disconfortul până la încheierea autopsiei paznicului decedat.

Reportofonul ședea pe masă, activat de sunetul vocii, așteptând-o să relateze în detaliu ceea ce vedea. Aceasta însă nu era o autopsie ca oricare alta. De la prima vedere depistase zeci de anomalii fizice uimitoare, iar misterul și manifestările înspăimântătoare ale simptomelor deveneau tot mai neobișnuite pe măsură ce examinarea avansa.

Dar procedura post-mortem pas cu pas nu fusese stabilită degeaba. Își amintea cum o predase studenților de la Quantico, în scurtă perioadă când Dosarele X fuseseră închise, iar ea și Mulder despărțiți. Unii dintre acești studenți își încheiaseră stagiile de pregătire la Academia FBI și deveniseră agenți speciali, ca și ea.

Dar se îndoia că vreunul dintre ei va lucra vreodată la un caz ca acesta.

În asemenea momente, întoarcerea la rutină era singura modalitate pentru a-și păstra judecata limpede și puterea de concentrare.

Primul pas. „Test”, spuse ea, iar becul roșu care arăta că reportofonul se activase clipi. Continuă să vorbească cu voce normală, înăbușită de masca de plastic.

„Numele subiectului, Vernon Ruckman. Vârsta, treizeci și doi, greutate, aproximativ nouăzeci de kilograme. Condiție generală fizică externă bună. Pare să fi fost perfect sănătos până când l-a ucis această maladie.” Acum arăta de parcă toate celulele corpului i-ar fi luat-o razna în același timp.

Se uită la trupul plin de pete, la urmele de un stacojiu închis ale sângelui adunat în pungi subcutanate. Chipul îi era înghețat într-o agonie contorsionată, cu buzele dezvelindu-i dinții.

„Din fericire, cei care au descoperit cadavrul și medicul legist au stabilit imediat procedurile de carantină. Nimeni nu l-a atins fără mănuși.” Bănuia că maladia, indiferent care va fi fost, era extrem de

virulentă.

„Simptomele exterioare, petele, umflăturile subcutanate, amintesc de ciuma bubonică.” Dar Ciuma Neagră, care ucisese o treime din locuitorii Europei atunci când bântuise prin centrele populate ale Evului Mediu, acționa pe o perioadă de câteva zile, chiar și în forma ei cea mai violentă, pulmonară. „Omul acesta însă pare să fi fost doborât aproape instantaneu. Nu cunosc nicio boală, în afara toxinelor cu acțiune directă asupra sistemului nervos, care să atace cu asemenea virulență.”

Scully atinse pielea de pe brațele lui Ruckman, care atârna pe oase ca niște falduri moi de pânză cauciucată. „Epiderma prezintă alunecări serioase, ca și cum țesuturile care o leagă de mușchi ar fi fost cumva distruse.

„Cât despre mușchii înșiși...” împunse carnea cu degetele, simțind o moliciune neobișnuită, apoasă. Inima i se opri. „Fibrele musculare par disociate... cu o consistență aproape făinoasă.”

O bucată de piele plesni, iar Scully făcu un pas înapoi, surprinsă. Din despicătură se scurgea un lichid limpede, albicios, pe care îl atinse ușor cu vârfurile degetelor înmănușate. Substanța era lipicioasă și groasă, ca un sirop.

„Am găsit un fel de substanță ciudată, mucilaginoasă, care iese din pielea acestui om. Pare să se fi adunat, colectată în țesutul subcutanat. A ieșit la suprafață datorită mișcărilor mele.”

Își împreună degetele, iar substanța se lipi, apoi pică înapoi pe cadavru. „Nu înțeleg deloc”, recunosc Scully în fața reportofonului. Remarcă pe care avea probabil să o omită în raportul final.

„Continuăm cu cavitatea toracică”, spuse ea, trăgând mai aproape tava de oțel inoxidabil cu ferăstraie, bisturie, depărtătoare și forcepsuri.

Mănuind cu mare grijă bisturiul pentru ca lama ascuțită să nu-i ciupească materialul mănușilor, tăie cadavru și folosi depărtătorul pentru a deschide cutia toracică. Era o muncă grea; sudoarea îi acoperea fruntea, gâdilându-i sprincenele.

Privi la dezastrul din pieptul despicat al paznicului și vârî mâna în cavitatea umedă, pipăind cu degetele acoperite. Apucându-se serios de treabă, Scully începu prin a face un inventar, îndepărtând plămânii, ficatul, inima și intestinele, cântărind totul.

„Organele individuale sunt greu de recunoscut, datorită prezenței abundente – poate infestării ar fi fost mai corect, își spuse – a tumorilor.”

În organe și în jurul lor, umflăturile, excrescențele și tumorile se întindeau ca un cuib de vipere, groase și insidioase. Le urmări mișcându-se, alunecând și reaşezându-se cu un aspect neplăcut de viermuială.

Dar, într-un trup atât de chinuit, atât de deteriorat, nu încăpea îndoială că simplul proces al autopsiei declanșase o reacție atât de violentă, asta fără a mai pune la socoteală și posibilitatea de dilatare provocată de variațiile de temperatură dintre morga spitalului și încăperea încălzită.

Printre organele expuse, Scully găsi pungi mari, pline cu substanța aceea mucilaginoasă. Înăuntrul, sub plămâni, descoperi un nodul mare, alunecos, mișcător – aproape ca o insulă biologică, sau ca un depozit.

Extrase o probă din lichidul neobișnuit, pe care o sigilă într-un container pentru „Substanțe extrem de periculoase”. Va face ea însăși o analiză și va trimite o parte și Centrului pentru Controlul Maladiilor, care se va adăuga probelor deja trimise de medicul legist. Poate că specialiștii patologi mai văzuseră ceva asemănător. Pentru moment însă, avea o altă preocupare.

„Prima concluzie, de natură pur speculativă, continuă Scully, este că se poate ca cercetările biologice de la Laboratoarele DyMar să fi produs un fel de agent patogen nou. Încă nu am reușit să aflăm exact care era natura cercetărilor lui David Kennessy sau a tehnicilor folosite de el, iar în consecință nu pot face presupuneri mai detaliate în mod oficial.”

Rămase privind la trupul despicat al lui Ruckman, dezorientată. Reportofonul o aștepta să vorbească din nou. Dacă situația era într-adevăr atât de gravă pe cât bănuia, atunci va fi nevoie de un ajutor care depășea posibilitățile ei și ale lui Mulder.

„Excrescențele și porțiunile deformate din trupul lui Vernon Ruckman par grupuri de celule care au crescut cu o repeziciune uimitoare pe suprafața întregului organism.” Doctorul Kennessy lucra în domeniul cancerului. Să fi produs oare o bază microbiană sau genetică a acestei maladii? se întrebă Scully. Să fi eliberat vreo formă îngrozitoare, virală, de cancer?

Înghiți în sec, înspăimântată de propriul său gând. „Toate acestea sunt greu de probat, dar și dificil de ignorat în lumina simptomelor pe care le-am descoperit la cadavrul de față – în mod special dacă omul era evident sănătos cu doar câteva ceasuri înainte ca trupul său să fie găsit.”

Perioada scursă de la contaminare până la deces acoperea cel mult o parte dintr-o seară, poate chiar mult mai puțin. Nu avusese timp pentru tratament, nu avusese timp nici măcar să înțeleagă ce i se întâmpla.

Vernon Ruckman nu avusese decât câteva minute înainte ca maladia să-l ucidă.

Abia dacă avusese vreme pentru o rugăciune.

NOUĂ

Clinica Veterinară Familială Hughart
Lincoln City, Oregon
Marți, 1:11 a.m.

Doctorul Elliott Hughart ezita între a uide labradorul negru cu trupul zdrobit și a-l lăsa să moară singur. Ca veterinar, trebuia să ia decizii asemănătoare în fiecare an. Și hotărârea nu era mai ușor de luat cu trecerea timpului.

Căinele zăcea pe una dintre mesele chirurgicale din oțel inoxidabil, încă viu, în ciuda tuturor așteptărilor. Restul clinicii era liniștit și tăcut. Alte câteva animale ședeau ghemuite în cuștile lor de sârmă, în tăcere, dar neliniștite și bănuitoare.

Afară era întuneric și burnița ca de obicei la vremea aceasta a nopții, dar aerul era suficient de cald pentru ca medicul să proptească ușa, lăsând-o deschisă. Briza umedă mai gonia din mirosul de substanțe chimice și de animale speriate care îngroșa atmosfera. Hughart crezuse întotdeauna în proprietățile curative ale aerului proaspăt, nu numai pentru oameni, ci și pentru animale.

Locuința sa era la etaj, unde lăsase televizorul mergând și vasele de la cină nespălate – dar oricum își petrecea cea mai mare parte a timpului aici, în birou, în sala de operații sau în laborator. Aceasta era pentru el casa – încăperile de sus nu constituiau decât locul unde dormea și mânca.

După toți acești ani, Hughart continua să practice medicina veterinară mai mult din obișnuință decât din speranța vreunui succes uriaș. Se descurcase onorabil până atunci. Localnicii continuau să vină la el regulat, chiar dacă mulți o făceau așteptându-se la tratamente gratuite pentru că îi erau prieteni sau vecini. Uneori, turiștii își aduceau animalele accidentate. Hughart văzuse multe cazuri asemănătoare labradorului negru: câte un plimbăreț cu muștrări de cuget care venea cu trupul unui animal încă viu, dar rănit grav, așteptând minuni de la Hughart. Uneori familiile rămâneau. De cele mai multe ori, ca și în cazul acesta, plecau în goană ca să-și continue vacanțele întrerupte.

Labradorul negru tremura scâncind și suspinând. Sângele se întinsese pe masa de metal. La început, Hughart încercase să cârpească rănilor, să oprească sângerarea, să bandajeze tăieturile mai adânci, dar nu avea nevoie de radiografie ca să vadă că animalul avea pelvisul făcut țăndări și coloana vertebrală ruptă, plus multiple leziuni interne.

Nu avea zgardă și nici documente de identificare. În urma acestor

lovituri nu se va mai restabili niciodată și chiar dacă, printr-o minune, avea să se însănătoșească, Hughart nu avea de ales decât să-l predea unui adăpost pentru animale, unde va sta câteva zile într-o cușcă, cu speranța zadarnică a libertății, după care va fi oricum distrus.

Ce risipă. Ce risipă totală. Hughart inspiră adânc, oftând.

Sub mâna lui câinele tremura, dar temperatura corpului îi era mai ridicată decât văzuse până atunci la vreun animal. Îi puse un termomentru, sincer curios, și urmări stupefiat cum cadranul digital trecea de la 39,4 la 40 de grade. În mod normal temperatura unui câine era de 38,6, cel mult 39 – iar șocul loviturilor ar fi trebuit să o facă să scadă considerabil. Cadranul afișa acum 41 de grade.

Luă o probă de sânge obișnuită, apoi căută sânguincios semnele vreunei alte boli sau suferințe, ale vreunei cauze a febrei care emana din trupul lui ca dintr-un furnal. Ceea ce găsi însă îl miră și mai tare.

Rănile grave ale labradorului păreau să se vindece rapid, iar tăieturile să se închidă. Ridică unul dintre bandajele pe care le aplicase ceva mai devreme peste cutia toracică, dar, deși tifonul era îmbibat cu sânge, nu mai văzu nici urmă de rană. Doar blana încleiată. Veterinarul știa că totul era doar rodul imaginației sale, al speranțelor zadarnice că va putea salva cumva acest animal.

Dar asta nu se putea întâmpla. Minteia lui Hughart o știa prea bine, chiar dacă inima continua să spere.

Trupul câinelui tremura, iar animalul scâncea. Cu un deget bătătorit, Hughart ridică una dintre pleoapele strâns închise și văzu ochiul dat peste cap, acoperit de membrana alb-lăptoasă, ca un ou fiert doar pe jumătate. Câinele era în comă. Dus. Abia mai respira.

Febra atinsese 42 de grade. Chiar și în absența rănilor, o asemenea temperatură era letală.

O șuviță de sânge se scurgea din nările negre și umede. Vederea acestei zgârieturi subțiri prin blana neagră care acoperea pielea delicată a trufei, îl convinse pe doctor să nu mai chinuie câinele. Era prea mult.

Își privi o vreme pacientul canin înainte de a se apropia cu pași târâși de dulapul cu medicamente; descuie ușa și scoase o seringă mare și o sticlă de euthanol, pentabarbital de sodiu concentrat. Câinele cântărea între treizeci și patruzeci de kilograme, iar doza era de circa 1cc la fiecare cinci kilograme, plus ceva pe deasupra. Extrase 10cc, ceea ce trebuia să fie mai mult decât suficient.

Dacă proprietarii câinelui reveneau, aveau să găsească în registru notația „A”, un eufemism pentru „adormit” – la rândul său un eufemism pentru uciderea animalului... sau pentru faptul că îl scăpase de chinuri, așa cum îi învățaseră dintotdeauna la școală.

Odată luata hotărârea, Hughart trecu la fapte fără să mai ezite. Se aplecă deasupra câinelui, îi înfipse acul sub pielea de pe ceafă și, încet

dar ferm, îi injectă lichidul letal. După loviturile îngrozitoare, animalul nici nu clinti la înțepătura acului hipodermic.

Prin ușa întredeschisă pătrundea o briză răcoroasă și umedă, dar trupul îi rămânea fierbinte, zguduit de frisoane.

Doctorul Hughart oftă din greu aruncând seringă folosită.

— Iartă-mă, băiete, spuse el. Mergi și aleargă în vis după niște iepuri... într-un loc unde n-o să trebuiască să te ferești de mașini.

Medicamentul avea să-și facă imediat efectul, întrerupându-i câinelui respirația și în cele din urmă oprindu-i inima. Irevocabil, dar cu blândețe.

Mai întâi însă, duse proba de sânge înapoi în laboratorul care se afla în încăperea alăturată. Febra animalului îl pusese pe gânduri. Nu mai văzuse niciodată un astfel de caz. Adeseori animalele intrau într-o stare de șoc dacă supraviețuiau traumei provocate de izbitura autovehiculului, dar în mod normal nu aveau o temperatură atât de ridicată.

Încăperea din spate era perfect ordonată, conform unui sistem perfecționat în decursul anilor, deși ochiul unui observator neavizat ar fi putut-o considera dezordonată. Aprinse luminile din plafon în micul laborator cu mese de plastic și întinse o picătură de sânge pe o lamelă de sticlă. Primul pas era o numărătoare a globulelor albe din sângele câinelui, pentru a vedea dacă nu avea vreun fel de infecție sau paraziți.

Poate câinele fusese foarte grav bolnav, eventual chiar pe moarte, înainte de a fi fost lovit de mașină. Asta putea explica de ce se mișcase atât de încet, ca și cum nu ar fi fost conștient de prezența automobilului mare care se îndrepta către el. O asemenea febră ar fi trebuit să fie intolerabilă. Dacă animalul suferea de o maladie gravă, Hughart trebuia să o depisteze.

Alături, în sala de operație și recuperare, alți doi câini începură să latre și să scheaune. O pisică mieună, iar cuștile zdrăngăniră.

Hughart nu le dădu atenție. Pisicile și câinii făceau un zgomot haotic tipic, pe care după atâția ani nu-l mai lua în seamă. Îl mirase chiar cât de liniștite puteau fi uneori animalele atunci când erau adunate la un loc, închise peste noapte în cuști. Sufereau deja de pe urma castrării, a extragerii ovarelor sau a altor suferințe care le aduseseră aici.

Singurul animal care îl îngrijora acum era labradorul negru: euthanolul ar fi trebuit să fi început să lucreze.

Supărat de umbrele înșelătoare, Hughart aprinse o lampă fluorescentă puternică, fixată în partea de jos a dulapurilor, apoi lumină lamela de sub microscop cu o altă lampă, mai mică. Frecându-se la ochi, examina picătura de sânge, umblând la reglorul de distanță.

Câinele trebuie să fi pornit deja spre lumea viselor veșnice – dar

sângele lui era cum nu se poate mai plin de viață.

Pe lângă obișnuitele celule roșii și albe, Hughart descoperi niște scame minuscule, componente mititele argintii... ca niște cristale pătrătoase sclipitoare, care se mișcau de colo-colo cu o voință proprie. Dacă era o infecție majoră, nu semăna cu niciun alt microorganism pe care îl mai văzuse vreodată. Siluetele neobișnuite erau la fel de mari ca și celulele și se deplasau cu o viteză care le tulbura contururile.

— Incredibil, spuse el, iar vocea îi răsună în laboratorul strâmt, claustrofobic.

Vorbea adeseori cu animalele din jurul lui, sau chiar singur, lucru care nu-l deranjase niciodată până atunci.

Acum însă ar fi vrut să aibă alături pe cineva căruia să-i împărtășească această descoperire uimitoare.

Ce fel de maladie sau de infecție arăta așa? După o carieră îndelungată în medicina veterinară, crezuse că văzuse tot ce era de văzut. Dar nu asistase niciodată la ceva care să semene măcar pe departe cu ceea ce vedea acum.

Și spera că nu era ceva contagios.

Clădirea aceasta transformată fusese casa lui Elliott Hughart, locul lui de muncă timp de zeci de ani, dar acum i se părea stranie și sinistă. Dacă acest câine suferea de cine știe ce boală necunoscută, va trebui să contacteze Centrul pentru Controlul Maladiilor.

Știa ce avea de făcut în cazul în care izbucnea o epidemie de turbare sau altă boală care afecta în mod normal animalele domestice – dar aceste... așchii microscopice? Îi erau complet străine.

În sala de operație animalele închise în cuști făceau tot mai multă gălăgie, urlând și lătrând. Bătrânul doctor o auzi fără s-o bage în seamă: zgomotul nu era suficient pentru a-l smulge din fascinația față de ceea ce vedea la microscop.

Se frecă la ochi și reglă iar microscopul, îndepărtând imaginea pentru a o aduce din nou în punctul cu vizibilitate optimă. Fragmentele strălucitoare erau încă acolo, agitându-se, ca niște celule mișcătoare. Înghiți în sec: gâtlejul îi era uscat ca iasca. Ce era de făcut?

Atunci realizează că lătrăturile și mieunaturile din cuștile din sala de operație făceau un adevărat scandal, ca atunci când intra vulpea la găini.

Hughart se răsuca pe călcâie, lovindu-se de taburetul metalic pe care îl dăramă, și își continuă drumul țopăind într-un picior, în timp ce durerea îi străfulgera șoldul. Se repezi în sala de operație, unde se uită la cuști și văzu animalele captive lipite de gratiile din fundul incintelor, încercând să se îndepărteze cât mai mult de centrul camerei. Nu-i aruncă nicio privire labradorului negru, care ar fi trebuit să fie mort de-acum – apoi însă auzi scrâșnetul ghearelor pe

suprafața metalică a mesei.

Câinele se ridică în picioare, se scutură și sări jos, lăsând o dâră de sânge pe suprafața curată. Doar că pe el nu se vedea nicio rană, nicio lovitură. Trepida de energie, complet vindecat.

Hughart era absolut șocat, incapabil să se convingă că animalul nu numai că își recăpătase cunoștința – în ciuda rănilor grave și a injecției ucigașe – dar chiar sărise de pe masă. Era la fel de greu de crezut ca și organismele care roiau în proba de sânge.

Ținându-și respirația, făcu un pas înainte.

— Hai, băiete, stai să te văd.

Tremurând, câinele îl lătră și se dădu înapoi.

ZECE

Ruinele Laboratoarelor DyMar

Marți, 4:50 p.m.

Nu cu mult înainte de apusul soarelui, un petic de cer albastru, strălucitor, își făcu apariția neobișnuită pe deasupra înălțimilor Portlandului. Mulder se uită în sus cu ochii mișiți, regretând că nu-și adusese ochelarii de soare și manevrând mașina închiriată în sus, pe drumul îngust care ducea la Laboratoarele DyMar.

O mare parte din structura clădirii rămăsese intactă, chiar dacă pe dinăuntru golită complet de flăcări. Pereții erau înnegriți, scheletul de lemn transformat în cărbune, mobila de birou răsturnată și răvășită. Parte din grinzi căzuseră, iar altele stăteau într-un echilibru instabil, rezemate de pereții de rezistență din beton și de ramele metalice. Cioburile de sticlă se amestecau cu cenușa și molozul. Ajuns pe creasta dealului, în dreptul gardului de sârmă dărâmat care înconjura locul dezastrului, Mulder opri mașina și rămase privind prin parbriz.

— Ce minunăție, spuse el. Trebuie să-mi contactez agentul imobiliar.

Coborită din mașină, Scully îi aruncă o privire pe deasupra capotei.

— E târziu ca să mai faci o ofertă, Mulder. Totul va fi demolat în câteva zile pentru a face loc unei construcții noi.

Scrută pâlcurile dese de pini întunecați și Portlandul întins la picioarele lor, cu râul sinuos și salba sa de poduri.

Mulder constată că echipa de demolatori se mișca repede, chiar neplăcut de repede. Era posibil ca el și Scully să nu apuce să încheie o investigație ca lumea în timpul care le mai rămăsese.

Deschise poarta de sârmă; pe alocuri, gardul se prăbușise, lăsând mari spații goale. Pancarte pe care scria „Pericol” și „Atenție” împodobeau gardul, evidențiind primejdiile pe care le reprezenta clădirea pe jumătate dărâmată; se îndoia că avertismentele speriau pe cineva în afara vandalilor mai temători din fire.

— Am impresia că moartea lui Vernon Ruckman s-a dovedit a fi mai eficientă decât toate pancartele și paznicii, spuse Scully.

Rămase o clipă cu mâna pe gardul din plasă, apoi îl urmă pe Mulder în incinta incendiată.

— Am contactat poliția locală, voiam să aflu cum stau cu ancheta asupra incendiului. Până acum însă n-au putut să-mi spună decât că e în curs de desfășurare – n-au avansat deloc.

Mulder ridică din sprincene.

— Un grup de protestatari suficient de mare ca să se transforme într-o gloata distrugătoare, iar ei nu reușesc să dea peste niciunul

dintre membri?

Laboratorul de analiză al FBI-ului cerceta biletul de revendicare. Sperau ca până la sfârșitul zilei să aibă ceva informații în legătură cu cei care se ascundeau în spatele numelui de Liberation Now. Din câte văzuse Mulder, scrisoarea părea opera unui amator.

Rămase o clipă cu privirile pironite asupra zidurilor înnegrite ale centrului DyMar, apoi cei doi agenți pătrunseră în carcasa clădirii, pășind atent. Mirosul de funingine, plastic ars și alte substanțe chimice volatile îi înțepa nările lui Mulder.

Stând înăuntrul ruinelor și uitându-se de pe vârful dealului la pădurile dimprejur și la orașul de la poalele dealului, Mulder se duse cu gândul la noaptea aceea, cu două săptămâni în urmă, când un grup de protestatari furioși, scăpați de sub control, intraseră pe aleea pietruită. Inspiră adânc aerul saturat de cenușă.

— Te face să te gândești la imagini de țărani cu făclii, nu, Scully?

Ridică ochii la tavanul instabil, la stâlpii plesniți și la pereții căzuți. Făcu cu grijă un alt pas spre ceea ce trebuia să fi fost laboratorul principal.

— O gloată de oameni furioși, care urcă dealul ca să dea foc laboratorului unde sălășluiește răul și să-l ucidă pe savantul nebun.

Alături de el, Scully părea profund tulburată.

— Dar ce i-a supărat atât de tare? întrebă ea. Cât de mult știau? Aici e vorba de cancer. Din toate domeniile de cercetare, cea în domeniul cancerului ar trebui să se bucure până și de sprijinul celor mai pătimiși protestatari.

— Cred că nu cancerul a fost partea care i-a iritat, zise Mulder.

— Dar ce? întrebă Scully, încruntându-se. Experiențele pe animale? N-am idee ce fel de experimente făcea doctorul Kennessy, dar am mai avut de-a face cu grupuri de militanți pentru drepturile animalelor și, chiar dacă din când în când intră cu forța și eliberează câțiva câini și șoareci din cuști, nu știu să mai fi existat vreun caz cu un asemenea nivel de violență.

— Cred că e din cauza tipului de cercetare însuși, spuse Mulder. Trebuie să fi avut ceva înfricoșător. Altfel de ce ar fi dispărut toate registrele?

— Deja bănuiești ceva, Mulder, o simt.

— David Kennessy și fratele lui începuseră să facă valuri în lumea cercetării științifice, testând niște modalități de abordare și tratamente noi, abandonate de restul lumii. Din CV-ul lui Kennessy reiese că era specialist în biochimia anormală, iar fratele lui a lucrat timp de câțiva ani în Silicon Valley. Spune-mi, Scully, ce legătură poate fi între electronică și cercetările asupra cancerului?

În loc să-i răspundă, Scully scrută împrejurimile, căutând locul unde fusese descoperit paznicul. Zări porțiunea împrejmuată cu bandă

galbenă și se trezi privind conturul aproximativ al trupului imprimat în cenușa împrăștiată, în timp ce Mulder căuta în jur. Dădu la o parte o foaie de tablă căzută și se împiedică de un seif cu ușa înnegrită, dar întredeschisă. O strigă pe Scully.

— E ceva înăuntru? întrebă ea.

Ridicând din sprâncene, Mulder scotoci printre resturile pline de funingine.

— E deschis, dar gol. Iar interiorul e murdar, dar nu ars.

Așteptă ca ea să asimileze informația, apoi își privi partenera. După expresia ei, se vedea că îi împărtășește gândul. Seiful fusese deschis după incendiu, nu înainte.

— A mai fost cineva aici în noaptea aceea, cineva care căuta ce s-a aflat în seif.

— De-aia a intrat paznicul printre ruine. A văzut pe cineva.

Scully se încruntă.

— Asta ar putea explica prezența lui aici. Dar tot nu știm ce l-a omorât. N-a fost împușcat și nici strangulat. Nici măcar nu putem fi siguri că s-a întâlnit cu intrusul.

— Dar e posibil, ba chiar probabil, zise Mulder.

Scully îl măsură, curioasă.

— Deci această persoană a luat toate hârtiile de care avem nevoie?

El ridică din umeri.

— Zău, Scully. Mai toate informațiile privitoare la activitatea de cercetare a lui Kennessey sunt încuiate undeva, considerate secrete. Nu putem pune mâna pe ele. E posibil ca aici să fi existat câte ceva – dar acum acel ceva a dispărut și un om a murit.

— Mulder, omul a murit de o boală.

— A murit din cauza unui agent toxic patogen. Nu știm de unde a apărut acesta.

— Deci cel care s-a aflat în seara aceea aici l-a omorât pe paznic și a furat hârtiile din seif?

Mulder își înclină capul într-o parte.

— Asta dacă n-a ajuns altcineva la ele mai întâi.

Cu buzele strânse Scully ocoli un perete ars, se strecură pe sub o grindă căzută și înaintă cu pași înceți, scrâșnind, spre interior.

Ceea ce mai rămăsese din laboratoare arăta ca un labirint primejdios, negru și instabil. O parte a podelei se surpase și căzuse în spațiile curate de la subsol, depozite și boxe. Porțiunea rămasă din podea scârțâia sub picior, evident slăbită în urma incendiului.

Mulder apucă un ciob de sticlă. Căldura intensă îndoise marginile, netezindu-le.

— Cred că, chiar și după ce fratele lui a abandonat cercetarea, Kennessey s-a aflat extrem de aproape de o descoperire extraordinară și că a fost dispus să mai încalce din reguli de dragul fiului său. Cineva a

aflat probabil despre activitatea lui și a încercat să îl împiedice să acționeze pripit. Presupun că această mișcare de protest așa-zis spontan, un grup de care n-a auzit nimeni, a reprezentat un efort violent de a-l reduce la tăcere și a șterge toate urmele progreselor pe care le făcuse.

Scully își trase părul castaniu-roșcat de pe față, lăsând în urmă o urmă de funingine. În glas i se citea oboseala.

— Mulder, tu vezi peste tot conspirații.

Mulder întinse mâna să-i șteargă murdăria de pe chip.

— Mda, Scully, dar uneori am dreptate. Iar în cazul acesta, prețul a fost viața a doi oameni... sau poate mai mulți.

UNSPREZECE

Sub Burnside Bridge
Portland, Oregon
Marți, 11:21 p.m.

Încerca să se ascundă și încerca să doarmă – dar pentru el nu mai existau decât coșmarurile oribile.

Jeremy Dorman nu știa dacă visele îi erau provocate de roiurile de invadatori microscopici care își făceau de cap cu creierul lui, cu procesele lui raționale... sau dacă erau rezultatul muștrărilor de conștiință.

Ud și murdar, îmbrăcat cu haine care nu i se potriveau, se chircise la adăpostul lui Burnside Bridge, pe malul îmbibat cu apă și acoperit de gunoaie al râului Willamette. Apa albastră-verzuie, noroioasă, curgea cu o încetineală maiestuoasă.

Cu ani în urmă, primăria orașului Portland curățase zona River Park, făcând din ea un parc atractiv, bine luminat și pitoresc, unde snobii făceau jogging, iar turiștii ședeau pe bănci reci de beton privind apa. Cuplurile de tineri puteau asculta muzicienii ambulanți, în timp ce își sorbeau cafelele făcute după rețele sofisticate.

Dar nu și la ora aceasta a întunericului. Acum, cei mai mulți ședeau în casele lor încălzite și nu se gândeau la noaptea rece și însingurată de afară. Dorman asculta gălgâitul ușor al râului leneș care stârnea pietricelele de la baza pilonilor podului. Apa avea un miros de cald, de proaspăt și de viu, dar ceața rece aducea cu ea un iz metalic, înghețat. Dorman se cutremură.

Deasupra lui, în suprastructura podului, își făcuseră cuib porumbeii care uguiau, foșnind ușor. Puțin mai în josul aleii se auzea un alt vagabond scotocind prin lăzile de gunoi în căutarea sticlelor și a cutiilor de aluminiu refofosibile. Câteva pungi de hârtie cafenie în care se găseau sticle de lichior sau de vin ieftin ședeau una peste alta la baza coșurilor de gunoi vopsite în verde.

Dorman se chirci în întuneric, copleșit de durerea fizică și de neliniștea mintală. Luptând împotriva unui spasm al trupului rebel, se rostogoli într-o băltoacă, mănjindu-și întregul spate cu noroi, fără însă să bage măcar de seamă.

Un camion greu hurui deasupra, pe pod, cu un sunet ca de explozie înăbușită.

Ca explozia de la DyMar.

Noaptea aceea, ultima noapte, îi reveni vie în memorie – întunericul umplut de flăcări, țipete și bubuituri. Oameni cu gândul crimei și al distrugerii: fără chip, fără nume, toți adunați laolaltă de cineva care

trăgea sforile din întuneric. Răi, distrugători.

Pesemne că adormise... sau fusese transportat cumva înapoi în timp. Amintirile îi erau tot mai vii, ca o pedeapsă crudă și neobișnuită, poate ca efect secundar al bolii.

— Un gard de sârmă și câțiva paznici de-nchiriat n-or să mă facă să mă simt în siguranță, îi spusese Dorman lui David Kennessy.

Centrul unde lucrau nu era o facilitate cu grad maxim de securitate – la urma urmelor, David intrase cu pârlițul lui de câine și cu o pușcă.

— Încep să cred că frate-tău a avut dreptate să o șteargă de-aici acum șase luni.

DyMar chemase în ajutor poliția statală, dar cererea le fusese refuzată. Pretextul fusese că, în conformitate cu o serie de prevederi de care nu mai auzise nimeni, poliția avea dreptul de a lăsa „conflictele interne ale companiilor” pe seama forțelor de ordine private. David se învârtea prin laboratorul de la subsol fumegând, cerând să i se explice cum putea poliția să considere o mulțime de demonstranți ca fiind un conflict intern. Încă nu-i intrase în cap că cineva ar fi putut avea interesul să lase laboratorul fără apărare.

Cu tot geniul lui în ce privea biochimia, David Kennessy era complet aerian. Darrin, fratele lui, nu era la fel de naiv din punct de vedere politic, iar Darrin fugise cât mai departe de Dodge – tocmai la vreme. David rămăsese, de dragul fiului său. Niciunul dintre ei nu înțelesese cât de mare era miza cercetării lor.

Când începuse distrugerea efectivă, Jeremy își amintea că-l văzuse pe David grăbindu-se să-și adune hârtiile și probele, ca în filmele acelea vechi în care savantul nebun încerca să salveze din flăcări un singur carnet de însemnări. David arăta mai degrabă iritat decât speriat. Dăduse cu piciorul la o parte câteva creioane care îi stăteau în cale și spusese pe tonul pe care îl aborda întotdeauna pentru „discuțiile serioase”:

— Întotdeauna o să se găsească un fanatic smintit care să vrea să oprească progresul – dar nu va merge. Nimeni nu mai poate da înapoi tehnologia odată inventată.

Făcu un zgomot disprețuitor din buze. Într-adevăr, producția biologică și ingineria submicroscopică avansau de câțiva ani de zile într-un ritm remarcabil. Inginerii geneticieni utilizau mașinăria ADN a unor anumite bacterii pentru a obține insulina artificială. O corporație din Syracuse, New York, patentase tehnica de stocare și citire a datelor în cuburi făcute din bacteriorodopsin, o proteină modificată genetic. Prea multă lume lucra la prea multe aspecte ale chestiunii. David avea dreptate, nimeni nu mai putea da înapoi tehnologia.

Dar Dorman însuși știa că existau în guvern indivizi care exact asta încercau să facă. Și, cu toată planificarea anterioară și cu acordurile secrete, în ciuda promisiunilor făcute, aceștia nu-i lăsaseră lui Dorman

timp să fugă.

În timp ce David, înnebunit, se repezea la telefon pentru a-și avertiza soția asupra atacului și a pericolului în care ea însăși se găsea, Dorman nu reușise să găsească niciuna dintre nanomașinile pure originale, ci numai prototipurile, probele rămase nefolosite și cele utilizate, cu rezultate îndoielnice, pe alte animale de laborator, înaintea succesului obținut pe câine. Dar și prototipurile funcționaseră... într-o oarecare măsură. Ele îi salvaseră viața, cel puțin teoretic.

Apoi Dorman auzise ferestrele de sus spărgându-se și strigătele amenințătoare apropiindu-se: venise vremea.

Prototipurile fuseseră singura lui speranță, tot ce mai găsisese. Dar fuseseră viabile pe șoarecele de laborator, nu? Iar câinele era bine, perfect sănătos. Ce mai putea face decât să riște? Și totuși, timp de o clipă, posibilitatea îl umplu pe Dorman de groază și de incertitudine: dacă făcea pasul, avea să fie un act irevocabil. După aceea nu se putea duce pur și simplu la farmacie ca să cumpere antidotul.

Dar gândul la felul în care fusese trădat, în care încercau să-l omoare, rezolvându-și astfel toate problemele, gândul acesta îi dădu forța necesară.

După ce Dorman va fi adăugat hormonul de activare și lichidul purtător, autoregenator, prototipurile trebuiau să se adapteze, să-și reseteze singure programarea.

Cu o bubuitură înăbușită, un cocteil Molotov explodase în hol, urmat de sunet de pași grăbiți. Auzise voci joase într-un dialog șoptit care suna rece și profesional – prin contrast cu incantațiile și strigătele care continuau afară, protestele despre care Dorman știa că erau regizate.

Repede, pe tăcute, Dorman își făcuse injecția, cu o clipă înainte ca David Kennessy să revină alături de el. Acum omul de știință părea în fine speriat, și pe bună dreptate.

Patru dintre gloanțe îl izbiseră pe Kennessy în piept, aruncându-l pe spate peste mesele de laborator. Apoi clădirea DyMar fusese cuprinsă de flăcări, mult mai repede decât și-ar fi închipuit Dorman că se putea.

Încercase să fugă, dar flăcările alergau o dată cu el, închizându-i drumul pe măsură ce pereții luau foc. Unda de șoc a unei noi explozii îl izbise de unul dintre zidurile de beton ale subsolului. Casa scării se preschimbase într-un puț în flăcări care îi pârzoleau pielea. Își văzuse epiderma umplându-se de bășici și înnegrindu-se. Dorman urlase de furie în fața trădării.

Acum se trezi țipând sub pod. Ecourile strigătului vibrau pe deasupra apelor, ricoșând peste râu și în sus, spre pod.

Dorman se ridică cu greutate în picioare. Ochii i se obișnuiseră cu lumina slabă a felinarelor și a lunii care își filtra razele de sus, printre

nori. Trupul i se răsucea și i se contorsiona. Simțea excrescențele fojgăind în el, mișcându-se cu o voință proprie.

Își încleșta dinții și strinse tare coatele pe lângă corp, străduindu-se să nu-și piardă controlul. Respiră adânc pe nas. Aerul era rece și metalic, acrit de amintirea sângelui ars.

Ridicându-se în picioare, Dorman privi în jos la malul de beton pe care dormise atât de agitat. Acolo zări trupurile a cinci porumbei cu aripile răsfirate, cu penele ciufulite și ochii de un cenușiu sticlos. Din ciocurile ce le atârnavu deschise, pe limbă li se prelingea câte o șuviță de sânge.

Rămase cu ochii țintă la păsările moarte și stomacul i se încleștă într-un nod de greață. Nu știa ce făcuse corpul său, cum pierduse controlul asupra lui în timpul somnului bântuit de coșmaruri. Numai porumbeii o știau.

O ultimă pană cenușie se așternu pe jos în tăcere.

Dorman porni mai departe clătinându-se, urcând pe șosea. Trebuia să părăsească Portlandul. Trebuia să-și găsească obiectivul, să descopere câinele, înainte de a fi fost prea târziu pentru toți.

DOISPREZECE

Oficiul poștal principal
Milwaukie, Oregon
Miercuri, 10:59 a.m.

Mulder se simțea oricum, numai șters și neobservat nu, în timp ce stătea împreună cu Scully în holul principalului oficiu poștal. Se fățâiau încoace și-ncolo, prefăcându-se că stau la rând, întorcându-se la ghișeu ca să completeze inutile formulare pentru Express Mail. Funcționarii îi măsurau cu suspiciune.

Și în tot acest timp, Scully și Mulder stăteau cu ochii pe peretele cu cutiile de post-restant numerotate, și mai ales pe numărul 3733. Fiecare cutie arăta ca o mică celulă de închisoare.

De fiecare dată când intra un client nou care se îndrepta spre zona respectivă a cutiilor, Mulder și Scully schimbau priviri. Se încordau, apoi se relaxau, pe măsură ce, una după alta, persoanele se dovedeau a nu corespunde descrierii, deschideau o altă căsuță decât cea urmărită de ei sau își vedeau pur și simplu de treburile care îi aduseseră la oficiul poștal, fără să știe că erau urmăriți de FBI.

În fine, după o oră și douăzeci de minute de pândă, un bărbat slab împinse ușa grea de sticlă și se duse drept la șirul de cutii poștale. Avea o față suptă, capul complet ras și lustruit, ca și cum și l-ar fi dat în fiecare dimineață cu lac de mobilă. Bărbia în schimb îi era acoperită cu o barbă țepoasă și neagră. Avea ochii înfundați în orbite, iar pomeții înalți și proeminenți.

— Scully, el e.

Mulder văzuse mai multe fotografii ale lui Alphonse Gurik în dosarul penal al acestuia, dar erau cu părul lung și fără barbă. Totuși, efectul era același.

Scully înclină ușor din cap și își întoarse privirile, pentru a nu atrage atenția bărbatului. Mulder luă nonșalant o broșură colorată care prezenta o serie de timbre emise de Oficiul Poștal și care înfățișau sportivi celebri, ridicând din sprâncene cu un interes prefăcut.

Centrul Național de Informații asupra Crimei (NCIC) încheiase rapid și fără dificultăți analiza scrisorii de revendicare a responsabilității pentru devastarea Laboratoarelor DyMar. Liberation Now folosisse o foaie de hârtie obișnuită, ușor de depistat, pe care scrisese de mână cu litere mari, lăsând chiar și două amprente neclare. Neglijență. Întreaga afacere dovedea neglijență și amatorism.

NCIC și laboratorul FBI studiaseră biletul, făcându-i o analiză grafologică și un test de identificare a amprentelor. Omul acesta, Alphonse Gurik – fără un domiciliu stabil – fusese implicat în

numeroase acțiuni organizate de o serie întreagă de grupări de protest. Dosarul lui enumera una după alta organizații cu nume atât de ciudate, încât părea greu de crezut că existau. Gurik scrisese scrisoarea în care își asuma responsabilitatea pentru distrugerile și incendierea de la DyMar.

Mulder își exprimase însă deja îndoielile. După vizita la fostul laborator ars, devenise limpede pentru amândoi că aici fusese o mână de profesionist, cu o precizie înfricoșătoare și o răceală distructivă. Alphonse Gurik părea a fi un amator oarecare, poate puțin ținut, dar cu certitudine sincer. Mulder nu-l considera în stare de ceea ce se întâmplase la DyMar.

În clipa în care el întindea mâna spre cutia poștală cu numărul 3733, forma combinația și deschidea ușița pentru a-și ridica corespondența, Scully îi făcu semn din cap lui Mulder.

Amândoi se apropiară, cu mâinile în buzunarele hainelor pentru a-și scoate legitimațiile.

— Domnule Alphonse Gurik, spuse ea cu glas tare, neechivoc, suntem agenți federali și am venit să te arestăm.

Bărbatul cu chelie se răsuci pe călcâie, scăpând scrisorile care i se împrăștiară pe jos, și se trânti cu spatele de peretele cu cutii poștale.

— N-am făcut nimic! exclamă el cu groaza întipărită pe chip și ridicându-și mâinile într-un gest de abandon total. Nu aveți dreptul să mă arestați!

Restul clienților din oficiul poștal se traseră în lături, fascinați și speriați. Două funcționare de la ghișeu se aplecară, întinzându-și gâturile ca să vadă mai bine.

Scully scoase din buzunarul interior o bucată de hârtie.

— Acesta e un mandat de arestare emis pe numele dumitale. Ai fost identificat ca autorul unei scrisori care revendică responsabilitatea pentru incendiul și explozia de la Laboratoarele DyMar, care au avut drept rezultat moartea a doi cercetători.

— Dar, dar...

Chipul lui Gurik păli. Un firisor de salivă îi unea buzele întredeschise în timp ce își căuta cuvintele.

Mulder se apropie și îl luă de braț, după ce scosese din buzunar o pereche de cătușe. Scully rămăsese mai în spate, păstrând poziția de tragere, gata să întâmpine orice gest neprevăzut din partea prizonierului. Un agent FBI trebuia să fie întotdeauna pregătit, indiferent cât de supus părea cel reținut.

— Ne va face plăcere să ascultăm și varianta dumitale asupra lucrurilor, domnule Gurik, zise Mulder.

Profită de starea de șoc a acestuia, îi împinse brațele în jos și îi prinse încheieturile la spate. Scully îi citi drepturile, memorate, pe care Alphonse Gurik părea că le știa deja foarte bine.

Din dosarul lui reieșea că individul fusese arestat până atunci de câteva ori pentru acte minore de vandalism și de protest – pentru că aruncase cu pietre în ferestre sau scrisese cu spray amenințări agramate pe clădirile companiilor ce nu îi erau pe plac. Mulder era convins că Gurik avea principii și că, în domeniul lui, era bine pregătit. Avusese curajul de a se ridica în apărarea convingerilor sale, pe care însă și le schimba cam prea ușor.

În timp ce Mulder îl întorcea pe prizonier, escortându-l către ușa de sticlă, Scully se aplecă să culeagă corespondența împrăștiată a lui Gurik. Împreună îl scoaseră în stradă.

Nu dură mai mult de treizeci de secunde, aproape pe ceas, pentru ca Gurik să înceapă să bălmăjească, încercând să-și găsească scuze.

— Bine, eu am trimis scrisoarea. Recunosc, am trimis scrisoarea, dar n-am dat foc la nimic. N-am omorât pe nimeni. Nu eu am aruncat în aer clădirea!

Mulder era de părere că spunea adevărul. Aventurile minore anterioare ale lui Gurik făcuseră din el o belea, dar nu puteau fi considerate o premisă pentru distrugerea unui întreg centru de cercetări.

— Îți convine să schimbi macazul tocmai acum, nu? spuse Scully. Au murit doi oameni și te așteaptă o acuzație de crimă. De data asta nu mai e un protest scăpat nițel de sub control, ca acelea pentru care ai mai fost arestat.

— N-am făcut decât să protestez. Am mai organizat și altă dată pichete la DyMar... dar de data asta clădirea a sărit în aer pe neașteptate! Toată lumea fugea de colo-colo urlând, dar n-am făcut nimic rău!

— Atunci de ce-ai scris scrisoarea? întreba Mulder.

— Cineva trebuia să-și asume responsabilitatea, zise Gurik. Am tot așteptat, dar n-a trimis nimeni nicio scrisoare, nimeni nu a revendicat atentatul. Era o tragedie, într-adevăr. Dar totul ar fi rămas fără sens dacă cineva nu spunea pentru ce am manifestat. Am crezut că voiam să eliberăm toate animalele alea de laborator, de-aia am trimis scrisoarea. Am fost mai mulți în acțiunea asta, mai multe grupuri diferite și independente. Și mai era și tipul ăsta care făcea spume la gură împotriva chestiei de la DyMar, el a compus scrisoarea și ne-a împărțit fiecăruia câte un exemplar înainte de începerea protestului. Ne-a arătat casete video și rapoarte șterpelite. Să nu-ți vină să crezi ce le puteau face animalelor ălor de laborator. Ar fi trebuit să vedeți ce i-au făcut bietului câine.

Scully își încrucișa brațele la piept.

— Și ce s-a întâmplat cu tipul ăsta?

— N-am mai putut să dăm de el, pesemne că până la urmă i s-a făcut frică. Așa că am trimis eu scrisoarea. Cineva trebuia să o facă.

Lumea trebuie să afle.

Afară, în fața oficiului poștal, Gurik arunca priviri disperate unei mașini vechi, cu vopseaua cojită, cârpită ici și colo cu una mai nouă.

Cutii cu fluturași, hărți, tăieturi din ziare și alte materiale stăteau grămadă pe banchetele mașinii. Corpul și spatele automobilului erau acoperite cu abțibilduri. Unul din ștergătoare se rupsesse, dar măcar era cel din dreapta, constată Mulder.

— Nu eu am dat foc, insistă Gurik febril. Eu nici măcar n-am aruncat cu pietre. Noi doar am strigat și am agitat pancarte. Nu știu cine a aruncat bombele incendiare, dar n-am fost eu.

— Povestește-ne despre Liberation Now, propuse Mulder, urmând instrucțiunile. Care e rolul lor în toată povestea asta?

— E doar o organizație pe care am inventat-o eu. Mă jur! Nici măcar nu e o grupare oficială – nici n-are niciun membru, decât pe mine. Eu pot să constitui orice grup vreau. Am mai făcut-o. În noaptea aia au fost acolo tot felul de activiști din alte grupări, oameni pe care nu i-am mai văzut în viața mea.

— Și-atunci cine a organizat protestul de la DyMar? întrebă Scully.

— Nu știu.

Lipit de mașină, Gurik se răsuci să se uite la ea.

— Avem relații, să știi. Între noi, grupările de activiști. Comunicăm. Nu cădem întotdeauna de acord, dar e mai bine când putem să ne unim forțele. Cred că protestul de la DyMar a fost organizat de liderii câtorva grupuri mai mici, între care cele pentru drepturile animalelor, cele de protest împotriva ingineriei genetice, organizații sindicale și poate chiar câteva grupări religioase fundamentaliste. Sigur, cu activitatea mea din trecut, n-ar fi îndrăznit să mă lase pe dinafară.

— Nu, sigur că nu, spuse Mulder.

Nădăjduse că Gurik îi va putea conduce la alți membri ai lui Liberation Now, dar se părea că el era unicul membru al propriei grupări secesioniste.

Protestatarii violenți se materializaseră rapid, fără lideri cunoscuți și fără istorie, se transformaseră într-un mod extrem de convenabil într-o gloată care dăduse foc centrului și distrusese toate registrele... apoi se evaporaseră fără urmă. Cel care regizase violenta acțiune adunase cu atâta îndemânare laolaltă aceste grupări, încât nici chiar membrii lor nu înțeleseseră că erau conduși ca o turmă spre un anumit loc, la o anumită oră.

Lui Mulder i se părea limpede că totul fusese aranjat.

— Împotriva a ce ați protestat la DyMar? întrebă Scully.

Gurik ridică indignat din sprâncene.

— Cum adică, împotriva a ce am protestat? împotriva experiențelor oribile pe animale, ce altceva? E un centru de *cercetări medicale*! Nu se poate să nu știi ce se întâmplă în locurile astea!

— Nu, spuse Scully. Nu știu. Ce știu e că încercau să obțină niște rezultate care să-i ajute pe oameni. Pe oamenii care mor de cancer.

Gurik pufni, întorcându-și capul.

— Da, parcă animalele n-ar avea același drept la o viață liniștită ca oamenii! Ce lege ne dă dreptul să schingiuim animalele numai pentru ca oamenii să poată trăi mai mult?

Scully se uită la Mulder, uimită. Ce argumente aveai împotriva unei astfel de logici?

— Adevăul e, interveni Mulder, că ancheta n-a dezvăluit experiențe făcute pe alte animale decât șoarecii de laborator.

— Ce? făcu Gurik. Minți!

Mulder se întoarse către Scully, tăindu-i vorba protestatarului.

— Cred că a fost manipulat, Scully. Individul habar n-are de nimic. Cineva a vrut să distrugă Laboratoarele DyMar și pe David Kennessy, dând însă vina pe alții.

Scully ridică din sprâncene.

— Cine ar fi vrut să facă una ca asta? Și de ce?

Mulder o privi atent.

— Cred că Patrice Kennessy știe răspunsul la întrebarea asta, și de aceea e în pericol.

La auzul numelui femeii dispărute, Scully păru afectată.

— Trebuie să-i găsim pe Patrice și pe Jody, spuse ea. Îți propun să-l luăm la întrebări și pe fratele dispărut, pe Darrin. Băiatul nu poate fi prea greu de găsit. Dacă e slăbit după tratamentele pe care le face împotriva cancerului, va avea nevoie curând de îngrijire medicală. Trebuie să ajungem la el.

— Tratamente împotriva cancerului! țipă Gurik. Știi cum se obțin cheștiile alea? Știi ce fac oamenii ăia?

Scoase un sunet din gât, ca și cum ar fi vrut să scuipe.

— Ar trebui să vedeți sălile de operații, medicamentele, aparatele la care conectează bietele animale. Câini, pisici, tot ce găsesc rătăcit pe străzi.

— Știi foarte bine cât de... dificil poate fi tratamentul cancerului, spuse Scully cu răceală, cu gândul la ceea ce îndurase ea însăși, la tratamentul care fusese aproape la fel de ucigător ca și boala.

Dar acum nu avea răbdare pentru toate astea.

— E nevoie de cercetare pentru a-i ajuta pe oameni în viitor. Nici eu nu sunt de acord cu cruzimea practică împotriva animalelor, dar cercetarea îi ajută pe oameni, ajută la descoperirea unor metode pentru vindecarea unor boli terminale. Regret, dar nu pot fi de acord nici cu atitudinea, nici cu prioritățile dumitale.

Gurik se răsuci suficient ca să se uite direct la ea.

— Zău, și crezi că experiențele nu se fac și pe oameni?

În ochii lui nu se mai vedea panica, ci o furie arzătoare. Dădu din

cap spre ea, ca și cum ar fi știut ceva. Pielea de pe cap i se încrețise ca tovalul tăbăcit.

— Sunt niște ticăloși sadici, zise el. N-ai mai vorbi așa dacă ai ști ce fel de cercetări fac!

Inspiră adânc.

— N-ai văzut lucrurile pe care le-am văzut eu.

TREISPREZECE

Clădirea Birourilor Federale
Crystal City, Virginia
Miercuri, 11:30 a.m.

Într-un birou fără personalitate și cu mobilier puțin, Adam Lentz sedea la biroul standard, cântărind caseta pe care o avea în față. Caseta mai mirosea încă a fum după focul de la DyMar, iar el era nerăbdător să o vadă.

Lentz nu-și avea numele gravat pe ușa biroului și nici nu-și pusese o plăcuță pe masa de lucru, refuzând însemnele evidente ale puterii. Însemne inutile. Adam Lentz avea multe titluri, multe poziții pe care le putea adopta și utiliza după plac. Nu avea altceva de făcut decât să aleagă rolul care îi permitea cel mai bine să își îndeplinească însărcinările reale.

Biroul avea pereți simpli și albi, o cameră interioară fără ferestre și jaluzele – astfel că nu-l putea spiona nimeni. Clădirea însăși avea o arhitectură care nu se distingea prin nimic: o clădire ca oricare alta între sediile guvernamentale, un stup de birouri destinate tainicelor activități ale unei democrații stufoase.

În fiecare seară, după orele de program, Crystal City se transforma într-un oraș-fantomă o dată ce angajații federali – funcționari, birocrați și asistenți – se îndreptau grăbiți spre locuințele lor din Gaithersburg, Georgetown, Annapolis sau Silver Spring... lăsând cea mai mare parte a acestei zone nelocuită. Adeseori Lentz rămânea până seara târziu doar ca să urmărească tiparele comportamentale umane de natură tribală.

În parte, rolul pe care îl îndeplinise în acest birou guvernamental fără nume fusese acela de a supraveghea activitatea de cercetare a lui David și Darrin Kennessy, la Laboratoarele DyMar. Existaseră alte grupuri, de la Institutul pentru Tehnologie din California, NASA Ames, Institutul pentru Producție Moleculară – chiar și Centrul de Cercetare și Dezvoltare a Tehnologiilor Avansate al corporației Mitsubishi, din Japonia – care le-o luaseră înainte. Dar frații Kennessy avuseseră parte de câteva lovituri norocoase cruciale – sau luaseră câteva decizii foarte bune, iar Lentz știa că DyMar era locul cel mai probabil pentru o descoperire esențială.

Le urmărise activitatea, văzuse progresele remarcabile ale celor doi frați, le încurajase și apoi le ținuse în frâu. În parte, experimentele de început făcute pe șoareci și animale mici de laborator fuseseră uimitoare – o altă parte erau oribile. Toate aceste probe și prototipuri inițiale fuseseră confiscate și, după cum spera, distruse. Dar David

Kennessy, care își continuase activitatea chiar și după plecarea fratelui său, se dovedise prea bun pentru propria lui siguranță. Lucrurile scăpaseră de sub control și David Kennessy nici nu băgase de seamă.

Lentz spera că banda video confiscată nu fusese avariata de flăcările care mistuiseră laboratoarele. Echipele lui de curățenie cercetaseră atent în căutarea oricăror probe, a oricăror mostre sau notițe rămase intacte, și descoperiseră seiful ascuns, îl goliseră de conținut și îi aduseseră caseta.

Răsuci un aparat video portabil de mici dimensiuni pe care îl așezase pe birou și îl băgă într-o priză din podea. Închise și încuie ușa, dar lăsă aprinse luminile albe, licărind ale neanelor din tavan. Se rezemă de spătarul scaunului de birou standard – nu era adeptul luxului – și băgă caseta în aparat. Auzise câte ceva despre o înregistrare extraordinară, dar nu o văzuse cu ochii lui. Ajustă imaginea și volumul și se așază să privească.

În laboratorul curat și puternic luminat, câinele pășea de colo-colo în cușcă, o structură specială pentru animale mari. Scheună de două ori, dând nesigur din coadă, parcă în speranța că va scăpa rapid din captivitate.

— Bravo, Vader, spuse David Kennessy, intrând în raza camerei video. Șezi.

Kennessy se plimba prin încăpere, trecându-și mâna prin părul negru, ștergându-și pelicula de sudoare de pe frunte. Da, avea emoții – țănoș, făcea tot ce putea să pară plin de încredere în sine. Darrin Kennessy – poate cel mai deștept dintre cei doi frați – abandonase cercetarea și plecase să se ascundă cu un an în urmă. David însă nu fusese la fel de inteligent. El continuase să facă presiuni.

Lumea era extrem de interesată de realizările lor, iar el simțise în mod evident nevoia de a-și proba rezultatele cu această casetă. Ceea ce nu știa Kennessy însă era că succesul său se va dovedi fatal. Dovedise mai mult decât era nevoie și îi speriasse pe aceia care nu crezuseră că va reuși.

Dar Lentz știa că fiul savantului era pe moarte, ceea ce îl împinsese probabil să își asume riscuri inacceptabile. Iar așa ceva era primejdios.

Kennessy aranjă el însuși camera, băgând mâna în câmpul de filmare și făcând imaginea să tremure. Lângă el, alături de cușcă, tehnicianul lat în umeri, Jeremy Dorman, stătea ca Igor la dreapta prea iubitului său Frankenstein.

— Bun, spuse Kennessy în microfonul camerei.

În fundal se auzea murmurul de fond al echipamentului de diagnosticare, al filtrelor de aer și al animalelor mici de laborator în cuștile lor.

— Astăzi sunteți invitați *la marele spectacol!*

Ca și cum și-ar mai fi amintit cineva de Ed Sullivan, își spuse Lentz.

Kennessy luă o atitudine teatrală în fața camerei.

— Mi-am făcut deja rapoartele și am trimis documentația detaliată. Testele inițiale pe rozătoare s-au dovedit a avea un potențial uimitor. Dar rapoartele acestea intermediare au rămas necitite, sau măcar neînțelese. M-am săturat ca memoriile mele să se rătăcească în grămezile voastre de hârtii. Dat fiind că această descoperire va schimba universul așa cum îl cunoaștem, mi s-ar părea normal ca cineva să renunțe o dată la o pauză de cafea și să îi acorde atenție.

Ba nu, domnule doctor Kennessy, îi replică în gând Lentz, urmărindu-l, rapoartele dumitale nu s-au rătăcit. Li s-a acordat cea mai mare atenție.

— Ai de-a face cu niște administratori încuiați, David, murmură Dorman. Nu poți să le ceri să și priceapă ce finanțează.

Apoi își acoperi gura cu mâna, aparent îngrozit de comentariul pe care îl făcuse în apropierea microfonului camerei video.

Kennessy aruncă o privire ceasului, apoi una lui Dorman.

— Ești gata, Herr Dorman?

Asistentul uriaș se fâțâi puțin, punând mâna pe cușca de sârmă. Labradorul negru își vârî nasul în palma lui, pufnind, iar Dorman mai că sări din pantofi.

— Ești sigur că e bine ce facem? întrebă el.

Kennessy își privi asistentul cu o expresie de dispreț pur.

— Nu, Jeremy. Nu vreau decât să mă las păgubaș, să arunc totul de-o parte și să-l las pe Jody să moară. Poate că ar trebui să ies la pensie și să mă fac contabil.

Dorman își ridică ambele mâini, predându-se jenat.

— Bine, bine, doar voiam să fiu sigur.

În fundal, pe unul din pereții de beton ai subsolului, un poster îl înfățișa pe Albert Einstein întinzând o luminare unui om pe care puțină lume îl mai recunoștea doar din vedere: K. Eric Drexler; la rândul lui, Drexler întindea o lumânare privitorului. Haide, ia-o! Drexler fusese unul dintre primii mari vizionari ai ingineriei genetice, cu câțiva ani în urmă.

Păcat că n-am ajuns la el la vreme, își spuse Lentz.

Vader își privi nerăbdător stăpânul, apoi se așeză în mijlocul cuștii. Bătea podeaua cu coada.

— Bravo, băiete, murmură Kennessy.

Jeremy Dorman ieși din cadru, dar se întoarse câteva clipe mai târziu, ținând în mână o pușcă, un Smith & Wesson mai vechi, dar de calitate. Conform informațiilor obținute cu ușurință de Lentz, Dorman însuși se dusese la un magazin din Portland care vindea arme și cumpărase pușca cu bani gheață. Măcar ea nu fusese achiziționată cu bani din fondurile de finanțare.

Kennessy reîncepu să vorbească spre camera video, în timp ce asistentul lui transpira din abundență. Dorman se uita când în jos la

armă, când la câinele din cușcă.

— Ceea ce urmează să vă arăt va fi extrem de șocant. Nu mai e nevoie să adaug că totul e real, fără efecte speciale și fără nimic artificial, spuse Kennessy, încrucișându-și brațele și privind drept în obiectiv. Intenția mea este să vă șochez suficient de tare ca să vă clatin toate ideile preconcepte.

Se întoarse spre Dorman.

— Gridley, când ești gata poți să tragi.

Dorman îl privi nehotărât, de parcă n-ar fi știut despre cine era vorba, apoi ridică pușca. Mărul lui Adam îi fugea în sus și-n jos, trădându-i nervozitatea. Îndreptă arma în direcția câinelui.

Vader simțise că ceva nu era în ordine. Se trase cât putu de mult înapoi în cușcă și mârâi tare, gros. Ochii lui negri se ațintiră în cei ai lui Dorman și își dezveli colții.

Lui Dorman începură să-i tremure mâinile.

Privirile lui Kennessy aruncau flăcări.

— Hai odată, Jeremy, ce dracu'! Nu face lucrurile mai neplăcute decât sunt deja.

Dorman trase de două ori. Pe bandă împușcăturile sunară subțire și metalic. Ambele gloanțe atinseră câinele mare și negru, iar forța impactului îl aruncă în plasa cuștii. Unul i se înfipse în coaste, celălalt îi frânse coloana vertebrală. Sângele îi țâșni din răni, năclăindu-i blana.

Vader schelălăi și se așeză. Respira greu.

Dorman privea prostește în jos spre pușcă.

— Dumnezeule mare, murmură el. Activiștii pentru drepturile animalelor or să ne răstignească, David.

Dar Kennessy nu lăsa tăcerea să zăbovească pe bandă. Făcu un pas înainte, continuându-și discursul dinainte pregătit. Era la comandă și știa că, deși părea melodramatic, sau poate tocmai de aceea, spectacolul va avea efect.

— Descoperirea mea de natură medicală va deschide drumul pentru numeroase alte aplicații. De aceea atât de mulți oameni au lucrat la ea un timp atât de îndelungat. Primii care vor face ca ea să dea roade vor zgâlțâi din temelii întreaga societate.

Vocea lui Kennessy suna ca și cum ar fi ținut o prelegere în fața unui consiliu director, în timp ce propriul lui câine zăcea în cușcă rănit și plin de sânge.

Lentz nu putea să nu admire un astfel de om.

Dădu aprobator din cap și se apropie de ecranul televizorului, își puse coatele pe birou. *Cu atât e mai necesar ca tehnologia să fie ținută sub un control strict și utilizată doar atunci când considerăm noi că trebuie.*

Pe ecran, Kennessy se întoarse spre cușcă, privind-o cu o detașare

clinică.

— După un traumatism major ca acesta, primul lucru care se întâmplă este că nanomașinile închid complet centrul durerii.

Vader ședea în cușca lui, dezorientat. Limba îi atârna. Reușise cu greutate să se rezeme ca să rămână în picioare. Părea că nu observase găurile enorme pe care le avea în spate. O clipă mai târziu, labradorul negru se lungi pe podeaua cuștii, înmuindu-și blana în sângele care continua să i se scurgă dintre coaste. Ochii i se împăienjeniră și adormi cu capul pe labele din față. Inspiră adânc și dădu drumul aerului încet.

Kennessy îngenunche pe jos lângă cușcă și întinse mâna să-l mângâie pe cap.

— Temperatura a început deja să-i crească, datorită căldurii reziduale. Priviți, sângele a încetat să-i mai curgă. Jeremy, adu camera încoace, să facem un prim-plan.

Aparent nedumerit, Dorman se repezi să apuce camera. Imaginea începu să se clatine și să tremure, apoi se concentrează asupra câinelui, focalizându-se în zona rănilor. Timp de o clipă, Kennessy lăsa imaginile să vorbească, apoi își relua firul discursului.

— Un traumatism pe scară largă ca acesta este în realitate mai ușor de reparat decât o maladie cu arie mare de răspândire, cum este cancerul. Rana de pe urma unui glonț cere un pic de cârpeală, bandaje celulare și ceva muncă de reconstrucție. În cazul unei maladii genetice însă, trebuie reparată fiecare celulă, trebuie detectată și ajustată fiecare anomalie. Vindecarea unui pacient bolnav de cancer poate dura săptămâni sau chiar luni de zile. Aceste răni provocate de gloanțe însă... – făcu un gest spre labradorul negru, nemișcat – ei bine, mâine Vader va fugi din nou după veverițe.

Dorman se uită în jos uimit, neîncrezător.

— Dacă află presa de toate astea, David, rămânem pe drumuri.

— N-aș crede, răspunse Kennessy, zâmbind. Pun pariu pe o cutie de biscuiți pentru câini.

În mai puțin de o oră, câinele se sculă din nou, groggy, dar însănătoșindu-se rapid. Se ridică în picioare în cușcă, se scutură, iar apoi lătră. Sănătos. Vindecat. Ca nou. Kennessy îi dădu drumul să iasă din cușcă, iar câinele sări afară, dornic de atenție și de laude. Kennessy izbucni în râs și îi ciufuli blana.

Lentz urmărea caseta uluit, înțelegând că activitatea lui Kennessy era mai înspăimântătoare și totodată mai reușită decât se temuse. Oamenii săi avuseseră perfectă dreptate să ia probele, să le încuie undeva și să distrugă restul dovezilor.

Dacă toate acestea erau puse la îndemâna publicului, nici nu-și putea imagina gravitatea consecințelor. Nu, totul trebuise distrus.

Lentz scoase caseta și o încuie într-un seif pentru documentele

secrete. Seiful de la DyMar protejase banda aceasta și alte documente care se găseau laolaltă cu ea, dar din nefericire știa cu certitudine că nu reușiseră să recupereze absolut toate bucățelele, toate probele.

Acum, după ce văzuse ceea ce văzuse, Lentz înțelegea în fine convorbirea telefonică disperată pe care o interceptaseră, când Kennessy sunase acasă în noaptea manifestației violente, noaptea incendiului.

Glasul lui Kennessy sunase disperat, frenetic. Nici nu-și lăsase soția să vorbească.

— Patrice, ia-i pe Jody și pe Vader și plecați de-acolo acum, imediat! Ce m-am temut c-o să se-ntâmples s-a-ntâmplat. Trebuie să fugiți. Eu sunt blocat la DyMar, dar voi mai puteți să scăpați. Fugiți cât mai departe. Nu-i lăsați să... să pună mâna pe voi.

Apoi, înainte ca Kennessy sau soția lui să mai apuce să spună ceva, convorbirea se întrerupsese. Patrice Kennessy își ascultase soțul și acționase cu repeziciune. Înainte ca echipele de teren să fi ajuns în suburbii, la ea acasă, împachetase, luase copilul și câinele și dispăruse.

Acum că văzuse caseta, Lentz își dădu seama cât de mare era greșeala pe care o făcuse. Până acum se temuse că Patrice ar putea deține ceva notițe sau informații de care Lentz avea nevoie. Acum însă, pericolul crescuse exponențial.

Cum de nu-i trecuse prin cap până atunci? Câinele nu era doar prietenul de care familia nu se putuse despărți. Labradorul negru era acel câine. El era animalul pe care se făcuseră experiențele, purtătorul în propriul sânge al nanomașinilor care stăteau acolo, așteptând momentul în care se vor putea răspândi în întreaga lume.

Înghițind în sec, Lentz întinse mâna după telefon. După numai o clipă însă se opri și așează receptorul la loc în furcă. Nu era o greșeală pe care era dispus să o recunoască față de șeful său. Trebuia să se ocupe singur de îndreptarea ei.

Totul fusese distrus în incendiul de la DyMar – dar acum Adam Lentz trebuia să-și adune toate energiile și să profite de tot sprijinul, fără economie de timp sau bani.

Avea de găsit o femeie, un băiețel și, mai ales, un câine.

PAISPREZECE

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Miercuri, 1:10 p.m.

Soarele de amiază aurea, pe coastele înălțimilor din Oregon, porțiunile circulare unde copacii fuseseră curățați. Patrice și Jody ședeau la masa din sufragerie cu perdelele în lături și lumina stinsă, lucrând la un *puzzle* de o mie de piese pe care îl găsiseră într-una din lavițele din lemn de cedru de sub geam.

Cei doi tocmai încheiaseră prânzul compus din sandvișuri reci și o pungă veche de cartofi prăjiți care se sleiseră în aerul umed. Jody nu se plângea. Patrice se bucura doar că fiul ei avea din nou poftă de mâncare. Misterioasa lui revenire era uimitoare, dar nu-și putea permite să spere. Se temea că nu peste mult timp bujorii sănătății vor dispărea, iar Jody își va reîncepe târguiala cu Întunecatul Judecător.

Dar se agăța de fiecare clipă pe care o petrecea cu el. Jody era tot ce mai avea.

Ședeau amândoi ghemuiți asupra pieselor împrăștiate ale jocului. Când va fi terminată, imaginea va înfățișa planeta Pământ răsărind pe deasupra craterelor lunare, așa cum o fotografiase unul dintre astronauții de pe Apollo. Sfera albastră-verzuie acoperea cea mai mare parte a mesei micuțe, cu spații goale neregulate, unde parte din continente așteptau încă să fie umplute.

Nu se distrau cine știe ce, abia ocupându-și mintea. Își omorau timpul.

Patrice și Jody vorbeau puțin în tăcerea împărtășită a doi oameni care de multe zile nu se aveau decât unul pe celălalt. Comunicaau prin propoziții fragmentare, comentarii criptice sau glume numai de ei știute. Jody întinse mâna în care ținea o bucătică din calota înghețată a Antarcticii, răsucind-o ca să vadă cum se potrivea.

— Știi pe cineva care a fost în Antarctica, mami? Întrebă el.

Patrice se strădui să zâmbească.

— Nu e tocmai locul cel mai frecventat de turiști, puștiule.

— Dar tata a fost vreodată acolo? Cu serviciul? Sau unchiul Darrin?

Patrice își îngheță trăsăturile înainte ca chipul să i se încrunte.

— Adică să încerce vreun tratament nou, să zicem pe pinguini? Sau pe urșii polari?

De ce nu? Îl încercase pe Vader.

— Urșii polari trăiesc la Polul Nord, mami, spuse Jody, clătinând din cap a muștrare glumeață. Verifică-ți informațiile.

Uneori vorbea exact ca taică-său.

Îi explicase fiului ei de ce erau nevoiți să se ascundă de restul lumii, de ce trebuiau să aștepte până primeau ceva răspunsuri și aflau cine se ascundea în spatele dezastrului de la DyMar.

Darrin se despărțise de fratele său după un scandal uriaș provocat de gradul de pericolozitate al cercetării lor și de riscurile pe care și le asumau. Părăsise DyMar, își vânduse locuința, își lăsase casa de vacanță să putrezească și se alăturase unui grup izolat de oameni care trăiau în comuniune cu natura în sălbăticiile Oregonului. Din ziua aceea, David vorbise întotdeauna cu dispreț despre Darrin, desconsiderând protestele nefondate ale grupurilor de ludiți, asemănătoare celui în care intrase fratele său.

Darrin insistase că, de îndată ce lumea va afla mai multe despre experimentele lor, vor începe să aibă probleme, dar, dintr-un motiv sau altul, David nu se putea convinge că și alții decât cei de specialitate vor putea înțelege cât de mare era importanța descoperirii lor.

— Întotdeauna e plăcut să vezi că oamenii pricep mai mult decât te-ai fi așteptat tu, răspundea David, dar nu contez pe asta.

Patrice însă știa că era naiv. Desigur, nu era genul de lucru pentru care oamenii obișnuiți să se înflăcăreze excesiv – era prea complicat și cerea prea multă clarviziune pentru a înțelege în ce fel se va schimba lumea și care vor fi pericolele ce vor decurge din miracolele pe care le ofereau. Dar existau și oameni care acordau atenție acestor lucruri. Darrin avusese motive să se teamă, motive să fugă. Întrebarea pe care și-o punea Patrice era cine se afla în spatele a tot ce se întâmpla acum?

Demonstrații din fața laboaratoarelor erau un amestec ciudat de grupări religioase, reprezentanți sindicali, activiști pentru drepturile animalelor și Dumnezeu mai știa ce altceva. Unii erau nebuni, alții violenți. Soțul ei murise acolo, trimițându-i doar un avertisment grăbit. *Pleacă. Fugi! Nu-i lăsa să te prindă. Or să te caute.*

În speranța că era doar o criză temporară, o izbucnire distructivă a demonstrațiilor, îl urcase pe Jody și câinele în mașină și se învârtiseră fără țintă timp de câteva ore. Zărise flăcările de la DyMar strălucind pe dealul îndepărtat, stârnindu-i temerile cele mai rele. Încă fără să perceapă gravitatea situației, se întorsese în grabă acasă, sperind că îl va găsi pe David sau că măcar îi lăsase un mesaj.

Găsise numai casa răvășită. Cineva căutase ceva, îi căutase *pe ei*. Patrice fugise, luând numai câteva din cele necesare, împinsă de instincte și de teamă, fugind de Tigard, fugind de zona metropolitană a Portlandului, refugiindu-se în sălbăcie.

Schimbase de câteva ori numerele de înmatriculare în câteva parcări întunecate, așteptând să se apropie miezul nopții, când scosese de la un automat din Eugene, Oregon, cantitatea maximă de bani

lichizi; traversase apoi orașul până la un alt automat, după miezul nopții, deci în altă zi, pentru a retrage din nou cantitatea maximă admisă de bani gheață. Pe urmă își continuase fuga în direcția coastei unde, în cabana abandonată a lui Darrin, își puteau găsi adăpost până când aveau să fie din nou în siguranță.

Lucrase câțiva ani de zile ca arhitect, făcându-și proiectele acasă, mai ales în ultimele luni, când starea lui Jody se înrăutățise în urma bolii și – mai mult – chiar a tratamentelor convenționale chimice și cu radiații.

Patrice proiectase această mică ascunzătoare ca un serviciu făcut cumnatului ei cu câțiva ani în urmă. Folosind unelte închiriate, Darrin instalase singur curentul electric, trasase aleea, mai tăiasse câțiva copaci, dar nu reușise niciodată să facă din ea o adevărată casă de vacanță. Fusese cu totul acaparat de activitatea de cercetare care îi ocupa opt zile pe săptămână. Corupt de David, fără îndoială.

Nimeni nu mai cunoștea acel loc, nimeni nu se va gândi să-i caute acolo, în casa de vacanță nefolosită, construită cu ani de zile în urmă pentru un frate care dispăruse de șase luni. Ar fi trebuit să fie locul ideal unde ea și Jody își puteau aduna forțele și plănui pasul următor.

Acum însă dispăruse și câinele. Vader fusese ultima scânteie de bucurie pentru Jody, o ancoră în haosul din jur. Labradorul negru se bucurase foarte tare să scape de oraș și să poată alerga liber prin pădure. Atât de multă vreme fusese un câine de oraș, închis într-o incintă; pe neașteptate, i se puseseră la dispoziție pădurile Oregonului.

Nu era surprinsă de fuga lui Vader, dar se așteptase tot timpul ca el să se întoarcă. Ar fi trebuit să îl țină legat – dar cum ar fi putut face asta când ea și fiul ei erau deja încarcerați acolo, prizonieri într-o ascunzătoare? De teamă, Patrice îi scosese câinelui tăblița de identificare. Acum, dacă Vader era capturat sau rănit, nu mai aveau cum să-l aducă înapoi – și nici alții nu aveau cum să le dea de urmă.

Jody însă suferea, încercând din răputeri să nu abandoneze speranța. Cu fiecare gând se ruga pentru întoarcerea câinelui. În afara tristeții, copilul arăta din ce în ce mai sănătos; părul îi crescuse aproape în întregime după tratamentul împotriva leucemiei. Avea mai multă energie ca niciodată. Arăta din nou ca un copil normal.

Dar tristețea provocată de absența lui Vader era ca o rană deschisă. După fiecare bucățică pe care o punea completând imaginea Pământului și a Lunii, arunca o privire printre perdelele care acopereau ferestrele principale, cercetând linia copacilor.

Pe neașteptate, sări în picioare.

— Mami, s-a-ntors! strigă el, țâșnind de pe scaun.

Timp de o clipă, Patrice se alarmă, întrebându-se cine îi descoperise și ce le trădase prezența. Apoi însă, pe ușa deschisă, auzi câinele lătrând. Se ridică de la masa de joc, mirată să vadă labradorul negru

ieșind în salturi de sub copaci.

Jody sări de la masă și o zbughi pe ușă. O luă la fugă atât de iute în direcția câinelui, încât Patrice se temu că fiul ei o să cadă pe aleea cu pietriș sau o să se împiedice de vreun ciot sau de vreo ramură căzută în curte.

— Jody, ai grijă! strigă ea.

Numai asta nu-i mai trebuia acum – dacă puștiul își rupea o mână, asta putea compromite totul. Până acum reușise să evite orice contact cu doctorii, sau cu orice alte persoane care păstrau date și informații.

Copilul ajunsese cu bine în dreptul câinelui și cei doi se întrecură în manifestări de entuziasm. Vader lătra și sărea în cerc, țopăind. Jody își aruncase brațele în jurul gâtului lui și amândoi se prăbușiră la pământ într-un vârtej de blană neagră, piele albă și buruieni.

Ud și pătat de iarbă, Jody se întoarse în goană împreună cu Vader la cabană. Patrice își șterse mâinile pe un prosop de bucătărie și le ieși în întâmpinare.

— Ți-am zis că nu are nimic, spuse ea.

Cu o expresie de bucurie prostească, Jody dădu din cap, mângâind câinele.

Patrice se aplecă și își trecu degetele prin blana neagră. Verigheta pe care o purta încă pe deget strălucea printre șuvițele întunecate. Labradorul negru ședea cu greu locului, fâțâindu-se pe cele patru labe, cu limba scoasă de-un cot. Coadă îi bătea aerul ca o cârmă scăpată de sub control, făcând întreg trupul să i se clatine pe picioare.

În afara petelor de noroi și a câtorva scaieți, nu găsi nimic în neregulă. Nici lovituri, nici răni. Nici măcar o urmă.

Îl mângâie pe cap, iar Vader își rostogoli ochii căprui, adânci, spre ea. Clătinând din cap, Patrice îi spuse:

— Tare-aș vrea să fii în stare să vorbești.

CINCISPREZECE

Clinica veterinară familială Hughart
Lincoln City, Oregon
Miercuri, 5:01 p.m.

În apropierea clinicii veterinare din Lincoln City, orașelul adormit de pe coasta Oregonului, Scully auzi lătratul câinilor.

Clădirea era o casă mare și veche, transformată într-un spital. Structura de aluminiu era albă, acoperită cu mușchi; obloanele de lemn arătau de parcă un strat nou de vopsea le-ar fi prins bine. Cei doi agenți urcară treptele de beton din fața ușii principale și împinseră ecranul de protecție.

În timp ce încercau să-l localizeze pe fratele naturist al lui David Kennessy, atenția lui Mulder fusese reținută de un raport sosit din cabinetul veterinarului. Scully ceruse o analiză urgentă a ciudatului lichid pe care îl extrăsese în timpul autopsiei paznicului, iar Centrul pentru Controlul Maladiilor depistase imediat asemănarea izbitoare cu o altă mostră, sosită tot din zona rurală a Oregonului.

Elliott Hughart tratase un câine, un labrador negru, infectat cu aceeași substanță. Pe Mulder coincidența îl intrigase. Acum aveau în sfârșit un punct de pornire.

În holul de la intrare, recepționera doctorului avea un aer hărțuit. Alți clienți ședeau în fotolii de jur împrejurai încăperii, având alături cuști pentru animale. Într-una se zbenguiau câțiva pisoi. Câinii scheunau în lese. Posterele avertizau împotriva riscurilor prezentate de viermii intestinali, leucemia la feline și purici, alături de un stativ pentru reviste plin cu exemplare de luna trecută din *Time*, *Cat Fancy* și *People*.

Apropiindu-se de recepționeră, Mulder își arată legitimația.

— Sunt agentul Fox Mulder, de la Biroul Federal de Investigații. Am dori să-l vedem pe doctorul Hughart, vă rog.

— Aveți programare?

Fisa nu căzu decât după câteva secunde, apoi biata femeie clipi în sus spre el.

— Aă, FBI-ul?

— Suntem aici ca să vorbim cu domnul doctor despre un câine pe care l-a tratat acum două zile, spuse Scully. A trimis o probă la Central pentru Controlul Maladiilor.

— Îl anunț cât pot de repede, îi răspunse femeia. Cred că acum tocmai face o castrare. Vreți să intrați și să așteptați în sala de operație?

Mulder își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— O să stăm aici, mulțumesc.

Trei sferturi de oră mai târziu, când Scully căpătase deja o durere de cap îngrozitoare de pe urma zgomotului și a haosului provocat de animalele speriate, bătrânul doctor ieși din sală. Clipi pe sub sprâncenele stufoase, distrat, dar curios. Agenții FBI erau ușor de recunoscut în sala de așteptare.

— Vă rog să poftiți în biroul meu, spuse veterinarul, indicând cu un gest o altă încăpere, micuță, și închizând ușa în urma lui.

Centrul camerei era ocupat de o masă din oțel inoxidabil, iar în aer plutea mirosul de blană udă și dezinfectanți. Prin dulapuri, în spatele ușițelor de sticlă, erau termometre și seringi pentru tratamentul teniei, al turbării și al răpciugii.

— Și-așa, zise Hughart pe un ton blând și liniștit, dar evident incitat. N-am mai avut de-a face până acum niciodată cu FBI-ul. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Ieri ați trimis la Centrul pentru Controlul Maladiilor niște probe recoltate de la un labrador negru pe care l-ați tratat, spuse Scully. Am vrea să vă punem câteva întrebări.

Mulder îi întinse o fotografie a lui Vader, pe care o luaseră dintre obiectele aparținând familiei Kennessey, din casa răvășită din Tigard.

— Puteți identifica acest câine, domnule doctor? E cel pe care l-ați tratat?

Surprins, veterinarul săltă din sprâncene.

— E aproape imposibil de spus doar dintr-o fotografie ca asta. Dar talia și vârsta coincid. S-ar putea să fie același animal.

Bătrânul veterinar clipi.

— E un caz penal? Cum se face că e implicat FBI-ul?

Scully scoase fotografiile lui Patrice și Jody Kennessey.

— Încercăm să dăm de urma acestor persoane și avem motiv să credem că sunt stăpânii câinelui.

Doctorul clătină din cap și ridică din umeri.

— Nu ei l-au adus. Câinele era lovit de o mașină, l-a adus un turist. Foarte grăbit s-o șteargă de-aici. Copiii plângeau în spatele mașinii. Era noaptea târziu. Dar am tratat câinele, deși n-avea prea multe șanse.

Clatină din nou din cap.

— Se vede când sunt pe moarte. O știu. Li se citește în ochi. Dar câinele ăsta... a fost foarte ciudat.

— Ciudat în ce fel? Întrebă Scully.

— Era serios accidentat, răspunse bătrânul. Lovituri grave, coaste rupte, pelvisul zdrobit, coloana vertebrală frântă, organe interne distruse. Nu mai speram să trăiască și în plus suferea foarte tare.

Cu un gest mecanic, își trecu un deget peste masa de metal de curând ștearsă, mângîind-o cu amprente.

— L-am cârpit cum am putut, dar se vedea că nu mai avea nicio șansă. Frigea, temperatura îi era mai mare decât am văzut vreodată la vreun alt animal. De-aia i-am și luat sânge. Dar nu mă așteptam să gădesc ce-am găsit.

Mulder ridică din sprâncene. Scully își privi partenerul, apoi se uită din nou la veterinar.

— În cazul unor traumatisme severe ca urmare a unui accident de mașină, nu e de așteptat ca temperatura să crească, spuse ea. Nu dacă animalul e în stare de șoc și intră în comă.

Doctorul dădu răbdător din cap.

— Da, asta m-a și făcut atât de curios. Cred că suferea de o infecție dinainte de accident. Poate de aceea a și fost așa dezorientat și a nimerit sub mașină.

Hughart părea foarte stânjenit, aproape jenat.

— Când am văzut că nu mai era nicio speranță, i-am făcut o injecție cu euthanol – pentobarbitol de sodiu – ca să-l adorm. Zece centimetri cubi, mai mult decât suficient pentru un organism cu masa unui labrador negru. E singurul lucru care mai poate fi făcut în cazuri din astea, ca să scapi animalul de chinuri... iar acest animal se chinuia cumplit.

— Putem vedea cadavrul câinelui? Întrebă Scully.

— Nu, răspunse veterinarul, întorcându-se cu spatele. Mă tem că nu puteți.

— De ce? Întrebă Mulder.

Hughart îi privi pe sub sprâncenele stufoase, înainte de a-și întoarce din nou privirile asupra degetelor curățate cu sârg.

— Eram în laborator și făceam analiza probei de sânge pe care o luasem, când am auzit un zgomot. Am intrat în sală și am constatat că labradorul sărise de pe masă. Jur că avea picioarele din față rupte și cutia toracică zdrobită.

Scully făcu un pas înapoi, incapabilă să-și creadă urechilor.

— Și i-ați făcut un examen câinelui?

— N-am putut, răspunse Hughart, clătinând din cap. Când am încercat să mă apropiu de el m-a lătrat, s-a întors și pe urmă și-a făcut loc pe lângă mine și a ieșit pe ușă. Am alergat după el, dar a tulit-o în noapte, sprinten ca un cățeluș.

Scully îl privi pe Mulder cu sprâncenele ridicate. Veterinarul părea tulburat de amintire. Se scărpină în cap, nedumerit.

— Mi s-a părut că văd o umbră dispărând printre copaci, dar nu sunt sigur. L-am strigat să se întoarcă, dar câinele ăla știa exact unde se ducea.

Scully era uluită.

— Vreți să spuneți că un câine accidentat de un automobil și apoi injectat cu pentobarbitol de sodiu concentrat... a fost în stare să sară

de pe masa dumneavoastră de operație și să fugă de-aici?

— A avut ceva energie, comentă Mulder.

— Uitați ce e, spuse medicul veterinar, nu știu cum să-mi explic ce s-a întâmplat. Presupun că animalul nu era chiar atât de rău lovit până la urmă. Dar nu-mi vine să cred că am putut să fac o asemenea greșeală. Ore în șir l-am căutat prin pădure, pe străzi, prin curți. Mă așteptam să-l găesc mort în parcare sau undeva, nu prea departe de-aici... dar n-am găsit nimic. Și nici n-am auzit nimic. Oamenii de pe aici vorbesc când se întâmplă lucruri atât de neobișnuite.

Scully schimbă subiectul.

— Mai aveți proba de sânge luată câinelui? Aș putea să o văd?

— Desigur, spuse veterinarul, aproape bucuros de ocazia ce i se oferea să se dezvinovățească.

Îi conduse pe cei doi agenți în micul laborator unde făcea toate analizele mai simple, pentru viermi intestinali sau numărătoarea globulelor. Pe o poliță sub o lampă fluorescentă ședea un stereomicroscop mare.

Hughart scoase dintr-o cutie o lamelă pe care, sub folia protectoare, picătura de sânge uscat căpătase o culoare maronie. Introduse lamela sub microscop, aprinse lumina dedesubtul ei și răsuci butoanele pentru a regla imaginea. Apoi bătrânul făcu un pas înapoi și o îndemnă pe Scully să privească.

— Când m-am uitat prima dată la el, spuse doctorul, sângele era plin de firișoarele alea mititele. N-am mai văzut așa ceva niciodată, și în toată activitatea mea am întâlnit tot felul de paraziți pe care animalele îi poartă în sânge. Nematode, amoebe și tot felul de alte năzbâtii. Dar astea... astea sunt ceva cu totul neobișnuit. De aceea am trimis proba Centrului de Control.

— Iar ei ne-au anunțat pe noi.

Scully se uită în jos și văzu celulele din sângele câinelui, în număr la fel de mare ca și scântele prea angulare, prea geometrice, diferite de orice alt microorganism pe care îl văzuse în viața ei.

— Când erau vii și în mișcare, chestiile astea păreau aproape... Nici nu pot să vi le descriu, spuse bătrânul veterinar. Acum s-au oprit, nu știu de ce, poate hibernează. Sau au murit.

Studiind obiectele mici, Scully se simți la fel de dezorientată. Mulder aștepta răbdător alături și în cele din urmă îl lăsă să arunce o privire.

Scully se întoarse către medic.

— Vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat, domnule doctor Hughart. S-ar putea să mai avem nevoie de dumneavoastră. Dacă primiți vreo informație cu privire la locul unde s-ar putea afla câinele sau stăpânii lui, vă rog să ne înștiințați.

— Dar ce sunt astea? întrebă el, în spatele lui Scully, care îl urma pe

Mulder către ușă. Și ce caută FBI-ul în povestea asta?

— Căutăm niște persoane dispărute, răspunse Mulder, și chestiunea e destul de urgentă.

Cei doi agenți ieșiră prin holul de primire, unde dădură de o altă serie de câini, pisici și cuști. Câteva dintre ușile cabinetelor de consultații erau închise și din spatele lor se auzeau zgomote stranii.

Veterinarul parcă n-ar fi vrut să se întoarcă la treburile zilnice și rămăsese în capul scărilor, urmărindu-i cum coboară.

Mulder se abținu de la comentarii până când urcară în mașină, gata din nou de drum.

— Scully, am impresia că frații Kennessy făceau niște experimente tare neortodoxe la DyMar.

— Recunosc că infecția e neobișnuită, Mulder, dar asta nu înseamnă că...

— Gândește-te puțin, Scully, spuse el cu ochii sclipind. Dacă la DyMar s-a descoperit cine știe ce tratament regenerativ extraordinar, probabil că David l-a testat mai întâi pe câine.

Scully își mușca buza, în timp ce el continua.

— În starea în care se găsea fiul lui, trebuie să fi fost suficient de disperat ca să încerce orice.

Ea se așeză mai bine în scaun și își încheie centura de siguranță.

— Dar, Mulder, ce fel de tratament ar putea vindeca un câine de urmările dezastruoase ale unui accident de mașină, neutralizând și efectele pentobarbitolului de sodiu destinat să îl omoare?

— Poate rezultatul combinat al cunoștințelor lui David și Darrin Kennessy, spuse Mulder și porni motorul.

Scully desfăcu harta rutieră a statului, în căutarea următoarei opriri în drumul lor spre locul unde se ascundea Darrin Kennessy.

— Dar, Mulder, dacă într-adevăr au descoperit o astfel de... cură miraculoasă, ce l-a făcut pe Darrin să abandoneze cercetările? Ce motiv avea cineva să arunce în aer laboratorul și, să distrugă toate însemnările?

Mulder ieși din parcare și așteptă un cârd întreg de rulote să treacă, în drumul lor spre coastă, apoi coti la dreapta pe șoseaua care îi ducea până în orașelul pitoresc. Se gândea la paznicul decedat, la excrescențele necontrolate și neexplicate, la mângă.

— Poate că nu toate probele de la DyMar au dat rezultate atât de grozave. Poate că altceva mult mai îngrozitor e în libertate.

Scully privi țintă șoseaua din fața ei.

— Trebuie să găsim câinele ăla, Mulder.

Fără să-i răspundă, el apăsă pe pedala de accelerație.

ŞAISPREZECE

Morga Spitalului Mercy
Portland, Oregon
Joi, 2:04 a.m.

Sunt oameni cărora gândul de a sta singuri într-o morgă, în miez de noapte, li s-ar părea înfricoşător, sau măcar tulburător. Dar Edmund găsea spitalul tăcut şi slab luminat cel mai bun loc de studiu. Avea câteva ceasuri de solitudine liniştită pentru studierea cărţilor de medicină, împreună cu versiunile de popularizare ale crimelor celebre şi activitatea medicilor legişti.

Spera ca într-o zi să studieze şi el medicina, şi anume medicina legală. Subiectul îl fascina. Până la urmă, dacă muncea din greu, poate ajungea asistentul şef sau al doilea asistent al anatomopatologului şef al spitalului, Frank Quinton. Acesta era cel mai înalt ţel către care considera că putea tinde Edmund.

Învăţătura era destul de complicată pentru el şi ştia că studiile de medicină aveau să fie extrem de grele. De aceea dorea să înveţe cât putea de mult singur, din fotografii şi diagrame, studiind detaliile înainte de a putea intra la colegiu.

Dar, la urma urmelor, şi Abraham Lincoln fusese autodidact, nu? Nu era nimic rău în asta, absolut nimic. Iar Edmund avea timpul, puterea de concentrare şi ambiţia să înveţe cât putea mai mult.

Lămpile fluorescente aruncau pete luminoase în jurul lui pe podeaua cu dale curate, pe pereţii albi. Oţelul şi cromul sclipeau. Ventilatoarele scoteau un zgomot asemănător respiraţiei liniştite a unui om adormit. Coridoarele spitalului erau liniştite. Fără bâzâitul intercomurilor, fără clopoţelul ascensoarelor, fără paşii pantofilor cu talpă de crep pe holuri.

Era complet singur în morgă, în schimbul de noapte – ceea ce îi plăcea.

Edmund întorcea paginile uneia dintre cărţile sale de medicină, împrăştiindu-şi memoria în legătură cu diferenţa dintre o plagă *perforată* şi una *penetrată*. În cazul unei plăgi penetrate, glonţul intra pur şi simplu în trup şi rămânea acolo, în timp ce într-o plagă perforată el ieşea pe partea cealaltă, de cele mai multe ori smulgând o bucată mai mare de carne la ieşire, spre deosebire de rana circulară, curată de la intrare.

Edmund îşi scărpină creştetul chel, recitind distincţia aceasta, încercând să reţină corect termenii. Pe o pagină următoare, văzu diagramele rănilor provocate de gloanţe, pe care era marcat traseul parcurs de acestea prin cavităţile corpului şi felul cum un anumit

traseu putea fi fatal, în timp ce un altul se putea vindeca ușor.

Măcar aici era liniște și se putea concentra, iar când în fine Edmund reușea să își clarifice perfect toate explicațiile, ele de obicei îi rămâneau bine fixate în minte. Ceafa îi zvâcnea dureros din pricina efortului, dar nu mai voia să ia aspirină sau să bea cafea. Va rezita prin voință.

Chiar când credea că era în pragul unei revelații, gata să zâmbească victoriei triumfătoare, auzi ceva mișcându-se... clintindu-se din loc.

Edmund săltă capul și își îndreptă umerii, privind în jurul lui prin încăpere. Cu doar o săptămână în urmă, un alt asistent îi povestise o întâmplare despre un cadavru – un bărbat decapitat într-un accident de mașină – care se ridicase și ieșise din Centrul Medical Catolic Allegheny. O lampă pâlpâi în colțul din stânga, dar Edmund nu zări niciun trup clătînându-se fără cap... sau vreo altă întrupare a istoriilor ridicele ale orașului.

Se uită la becul muribund, realizând că efectul lui de stroboscop îi distrăgea atenția. Oftă și făcu o însemnare pentru echipa de întreținere. Verificaseră deja de două ori temperatura din dulapurile frigorifice, mai adăugaseră ceva freon și spusese că totul – inclusiv sertarul cu numărul 4E – era în ordine.

Nemaiauzind altceva, Edmund dădu pagina și abordă un capitol nou, despre traumatismele diverse provocate de instrumentele neascuțite.

Apoi sesiză din nou zgomotul mișcării – un foșnet, o agitație, apoi o bufnitură.

Edmund se ridică drept în scaun, clipind repede. Știa că nu era doar imaginația lui, cu siguranță. Lucra de destul de multă vreme la morgă pentru ca zgomotele clădirii sau murmurul aparatelor să nu-l mai sperie.

O altă bufnitura. Ceva care se lovea de o suprafață metalică.

Se ridică, încercând să determine sursa zgomotelor. Se întreabă dacă era cineva rănit, sau dacă vreun intrus sinistru se strecurase în morga liniștită... dar pentru ce? Edmund era acolo de trei ceasuri și nu auzise nimic, nu văzuse nimic. Și-i amintea pe toți cei care intraseră în clădire.

Auzi din nou o bătaie, o bufnitură, un scrâșnet. Nu mai exista nici măcar pretenția de liniște. Cineva bătea într-unul din sertare, din ce în ce mai frenetic.

Edmund se grăbi spre fundul încăperii, tot mai speriat – în adâncul sufletului știa unde va găsi sursa zgomotelor. Într-unul dintre sertarele frigorifice, unul dintre cele în care se găseau cadavrele.

Când era la școală, citise o mulțime de povestiri de groază, în special de Edgar Allan Poe, despre înmormântări premature, oameni care nu muriseră cu adevărat. Auzise istorii oribile despre victime în

comă azvârlite în frigiderele morgilor până când muriseră mai degrabă de frig decât în urma propriilor suferințe – pacienți diagnosticați greșit, aflați în șoc diabetic sau într-o criză de epilepsie care avea aparența morții.

Cu toată experiența lui medicală limitată, Edmund respinsese toate aceste povestiri ca pe tot atâtea mostre de folclor urban, povești de adormit copiii... Acum însă nu mai încăpea îndoială.

Cineva bubuia *de pe partea cealaltă* a unui sertar frigorific.

Se apropie, cu auzul încordat.

— Hei! strigă el. Te scot imediat.

Măcar atâta putea să facă.

Sertarul de unde veneau zgomotele era marcat cu o etichetă pe care scria INTERZIS, o bandă galbenă și un abțibild pentru PERICOL BIOLOGIC. Sertarul 4E. Era cel în care se afla trupul paznicului mort, iar Edmund știa că stârvul umflat, plin de bube și acoperit de mângă, stătea acolo de câteva zile. *Zile!* Agentă Scully făcuse chiar și o autopsie pe el.

Tipul ăsta nu mai putea fi în viață.

Sunetele agitate încetaseră după ce strigase, dar acum auzi o mișcare care semăna cu... cu niște șobolani care fojgăiau în golurile din pereți.

Edmund înghiți în sec. Era o glumă a cuiva care încerca să-l sperie? Dar, dacă cineva avea nevoie de ajutorul lui, trebuia să riște.

— Ești acolo? spuse el, apropiindu-se ceva mai mult de ușa sigilată a frigiderului. Am să-ți dau drumul.

Își strânse buzele albite pentru a-și mai aduna ceva curaj și trase de mineral de la 4E.

Ușa se deschise și ceva dinăuntru încercă să-și facă loc. Ceva oribil.

Edmund scoase un urlet și se propti în ușă. Zări o formă stranie, contorsionată, înăuntru sertarului neluminat, zbătându-se sălbatic, îndoind pereții de oțel inoxidabil. Sertarul se zgâlțâia din toate încheieturile.

Un appendice cărnos răzbătu flexat așa cum niciun membru nu se putea mișca din încheieturi... mai degrabă ca un *tentacul bont*.

Edmund urlă din nou și împinse sertarul cu spinarea, ferindu-se din cale, astfel încât obiectul cercetător să nu-l atingă. Greutatea trupului lui fu suficientă pentru a respinge atacul. Alte excrescențe care ieșeau din centrul corpului, bucăți răsucite ce păreau a fi fost odată brațe și picioare, scrijeleau scrâșnit pereții de metal alunecos, încercând să găsească un punct de sprijin, străduindu-se să iasă.

Un strat gros de mângă, ca saliva, picura din tavanul interior al sertarului.

Edmund împinse destul de tare pentru ca ușa să se închidă aproape complet. Două tentacule și un deget cu multe încheieturi rămăseseră

prinse în deschișătură. Alte membre, mult prea multe pentru a fi brațele și picioarele normale ale unui trup omenesc, se zbateau frenetic, încercând din răputeri să iasă la lumină.

Dar nu se auzea niciun sunet emis de coarde vocale. Niciun cuvânt. Niciun strigăt de durere. Doar mișcarea aceea disperată.

Împinse și mai tare, zdrobind pseudodegetele. În fine, cu un spasm, acestea se smulseră, retrăgându-se în siguranța relativă a sertarului frigorific.

Înăbușindu-și un strigăt, Edmund trânti ușa de oțel, împingând cu tot corpul până când auzi încuietorea închizându-se.

Tremurând, cu un uriaș oftat de ușurare, trase puțin de ea ca să se convingă că ținea. Apoi rămase locului, șocat, holbându-se la sertarul tăcut al frigiderului.

Se bucură de o clipă binecuvântată de liniște – pe urmă însă auzi din nou ceea ce era prins înăuntru zbătându-se frenetic. Strigă la el, cuprins de panică:

— Liniște acolo, înăuntru!

Nu se putu gândi la altceva decât la panoul de comandă, de unde reglă temperatura la minimumul posibil – congelarea. Asta va face lucrul acela să se potolească și îl va ține liniștit. Frigiderul tocmai fusese reîncărcat, iar congelatoarele își vor face rapid datoria. Erau destinate să conserve probele și țesuturile fără ca acestea să se deterioreze sau să se avarieze la manipulare.

În interiorul sertarului ca un sicriu, aerul rece recirculat era cu siguranță deja destul de rece pentru a ameți lucrul acela care se strecurase în spațiul unde era depozitat cadavrul paznicului.

În câteva clipe auzi cum zbaterea frenetică începe să se potolească – ceea ce putea fi însă doar un truc. Edmund ar fi vrut să o rupă la goană, dar nu îndrăznește să se îndepărteze. Nu știa ce să facă. Nicio altă soluție nu-i trecea prin cap. Frigul... frigul. Asta ar fi trebuit să-l congeleze.

Bufniturile și scrișnetele se mai liniștiră și în fine Edmund își adună curajul pentru a se repezi la telefon. Apăsă pe un buton pentru a chema Paza.

Când în cele din urmă cei doi paznici apărură la subsol – sceptici, fără grabă, căci alarmele false stârnite noaptea de asistenții de la morgă erau mai frecvente decât oricare altele, la orice altă oră, în spital – creatura dinăuntru frigiderului se liniștise. Probabil că era deja congelată.

Râseră de Edmund, convinși că de vină era doar imaginația lui. Pentru moment, le rabdă glumele.

Se trase înapoi, nevrând să se afle prin preajmă atunci când vor deschide sertarul 4E. Îi mai avertiză încă o dată, dar ei deschiseră totuși sertarul.

Iar râsul le îngheță pe buze la vederea hidoaselor rămășițe.

ȘAPTESPREZECE

Ross Island Bridge
Portland, Oregon
Joi, 7:18 a.m.

Podul se întindea în ceața dimineții. Grinzile boltite de metal dispăreau în pâclă asemeni unui tunel nesfârșit.

Pentru Jeremy Dorman el nu era decât drumul care îl ducea peste râul Willamette, în călătoria lungă, împiedicată, care îl scotea din oraș, în sălbăticie... spre locul unde poate că îi va găsi pe Patrice și pe Jody Kennessy.

Făcu încă un pas, apoi încă unul, clătinându-se. Nu-și mai simțea tălpile; erau doar bucăți de carne aflate departe, la capătul picioarelor, ele însele ca de cauciuc, de parcă trupul i s-ar fi modificat, crescându-i încheieturi prin locuri ciudate.

În punctul cel mai înalt al podului se simți ca suspendat în aer, deși pâcla întunecoasă îl împiedica să vadă râul, aflat dedesubt, la mare distanță. Luminile zgârie-norilor și ale felinarelor din oraș nu mai erau decât sclipiri nepământene.

Dorman se târî mai departe, concentrându-se asupra punctului mobil unde podul dispărea în ceață. Țelul său era de a ajunge la capătul celalalt al podului. Câte un singur pas. După ce acest obiectiv va fi fost atins, își va propune un altul, apoi altul, până când va fi ieșit în sfârșit din Portland.

Munții împăduriți de pe coastă și neprețuitul câine păreau la o depărtare imposibil de parcurs.

Aerul dimineții era umed și rece, dar nu-l simțea, tot așa cum nu observa nici straiiele care se lipeau de el. Pielea i se făcuse ca de găină, însă fără nicio legătură cu temperatura de afară, ci doar cu dezastrul care îi cotopea toate celulele trupului. Ca om de știință ar fi trebuit să găsească acest lucru interesant; ca victimă a schimbărilor însă, nu-l găsea decât înspăimântător.

Dorman înghiți în sec. Își simțea gâtleejul alunecos, ca acoperit cu mazăgă, cu substanța mucilaginoasă care îi ieșea prin pori. Când își încleșta dinții, aceștia i se clătinau în gingii. Câmpul vizual îi era înconjurat cu o bandă neagră, opacă, la margini.

Continuă să meargă. Nu avea de ales.

Un camion hurui pe dalele podului. Ecoul motorului și al roților îi răsună în urechi. Urmări luminile roșii din spate dispărând.

Pe neașteptate, stomacul lui Dorman se strânse și șira spinării începu să i se zbată ca un șarpe înfuriat. Se temu că se va dezintegra pe loc, că se va dezmembra într-o băltoacă de carne și mușchi

mișcându-se spasmodic, o masă gelatinoasă ce se va scurge printre rosturile din trotuarul podului.

— Nuuuu! strigă el, cu un glas urlând inuman în neclintire.

Dorman întinse o mână cleioasă ca de ceară și apucă balustrada pentru a-și recăpăta echilibrul, *poruncind* trupului să își înceteze convulsiile. Își pierdea din nou controlul.

Îi venea tot mai greu să își oprească trupul. Toate sistemele lui biologice refuzau comenzile creierului, asumându-și o existență proprie. Își încleștă ambele mâini pe balustradă și strânse până crezu că va îndoi oțelul.

Pesemne că arăta ca un sinucigaș gata să sară peste margine în pâcla nesfârșită a apei susurând dedesubt – atâta doar că Dorman nu avea nicio intenție să se sinucidă. Tot ceea ce făcea constituia un efort disperat de a rămâne în viață cu orice chip. Cu orice preț.

Nu se putea duce la spital pentru alte îngrijiri medicale – nu exista niciun doctor pe lume care să se priceapă să-l trateze. Și în clipa în care își dezvăluia numele, putea atrage atenția unor... ochi nedoriți. Nu putea risca. Deocamdată trebuia să își îndure suferința.

În fine, când spasmul trecu, lăsându-l slăbit și tremurând, Dorman porni din nou la drum. Trupul nu avea încă voie să-l trădeze. Nu încă. Dar trebuia să se concentreze, să își stabilească din nou un obiectiv.

Trebuia să găsească blestematul de câine.

Băgă mâna în buzunarul cămășii zdrențăroase și scoase de-acolo fotografia mototolită, murdară de funingine, pe care o extrăsese din rama spartă de pe biroul lui David Kennesy. Patrice, tânără și frumoasă, cu trăsăturile fine și părul blond ca aurul, împreună cu Jody, ciufulit, surâzând aparatului de fotografiat. Expresia de pe chipurile lor trăda vremurile liniștite dinaintea leucemiei lui Jody, dinaintea căutărilor disperate ale lui David.

Mijindu-și ochii, Dorman își gravă imaginea în memorie.

Fusese prieten apropiat al familiei Kennesy. Fusese pentru Jody un înlocuitor de unchi, practic un membru al familiei – în orice caz mai aproape de ei decât fratele Darrin, țăfnos și necioplit. Și tocmai pentru că o cunoștea atât de bine, Dorman era convins că știa unde s-ar putea ascunde Patrice. Acolo se va considera în siguranță, căci Darrin adora secretele.

Adânc în buzunarul hainei, revolverul pe care îl luase de la paznic atârna ca o măciucă grea.

Ajuns în sfârșit la capătul îndepărtat al lui Ross Island Bridge, Dorman rămase cu ochii ațintiți către vest. Munții de pe coasta, împăduriți și învăluți în ceață, erau foarte departe.

După ce-i va fi găsit, Dorman spera să poată dispărea cu câinele fără ca Patrice sau Jody să-l observe. Nu dorea să fie nevoit să-i omoare – ce naiba, puștiul era un schelet, aproape mort în urma leucemiei – dar

îi va împușca, și pe ei și câinele, dacă devenea necesar. Din perspectivă istorică, nu mai avea importanță cât de mult ținea la ei.

Mâinile îi erau deja pătate de sânge.

Încă o dată îl blestemă pe David și naivitatea lui. Darrin pricepuse și se furișase iute în ascunzătoare. Dar David, înfierbântat și disperat să-l ajute pe Jody, refuzase orbește să dea atenție surselor de finanțare pentru cercetările lor. Chiar crezuse că Laboratoarele DyMar primeau toate milioanele alea numai pentru ca David Kennessy să producă ceva să decidă asupra modalităților cele mai adecvate din punct de vedere moral de folosire a descoperirii sale?

David pășise într-un câmp minat al lumii politice și dăduse naștere tuturor evenimentelor care făcuseră atâta rău – între care și lupta disperată a lui Jeremy Dorman pentru supraviețuire.

Luptă pe care o pierdea. Chiar dacă la început prototipurile îl ținuseră în viață, acum întregul organism i se topea într-un amestec biologic amorf, iar el nu putea face nimic pentru a opri procesul.

Cel puțin, nu înainte de a da de urma câinelui.

OPTSPREZECE

Coasta Oregonului

Joi, 12:25 p.m.

Mulder trase la pompa Mini Serve a benzinăriei mici și prăpădite. În timp ce cobora din mașină, aruncă o privire biroului cu pereți de sticlă și reclamei înalte, neluminate, a firmei Conoco. Aproape că s-ar fi așteptat să găsească o mână de bătrâni șezând pe verandă în balansoare, sau măcar ca cineva să iasă și să le ofere serviciile cu o ospitalitate demnă de filmele lui Andy Griffith.

Scully se dădu jos să se dezmoștească. De câteva ceasuri erau pe drum, urmând autostrada 101 de-a lungul coastei neregulate, printre sate și căsuțe pitite în munții împăduriți.

Acolo undeva, fratele lui David Kennessy se alăturase unui grup izolat de natuřiști, cam în aceeași zonă unde fusese lovit de o mașină labradorul negru. Pentru Mulder coincidența era prea mare. Voia să-l găsească pe Darrin și să obțină câteva răspunsuri directe referitoare la cercetările de la DyMar. Dacă Darrin știa de ce fusese distrus laboratorul, poate că știa și de ce se ascundea Patrice.

Dar informațiile privitoare la natuřiști erau vagi. Grupul păstra cu strășnicie secretul locului unde se afla, unde nu existau telefoane sau curent electric. Descoperirea taberei s-ar putea dovedi la fel de dificilă ca și descoperirea lui Patrice și a lui Jody.

Mulder scoase capacul rezervorului de benzină și ridică furtunul. Atunci ușa se deschise într-adevăr, dar, în locul „vânzătorului cu zâmbetul pe buze”, își făcu apariția un bărbat scund și burtos, cu un ciuf de păr încărunțit.

— Hei, nu pune mâna! se răsti burtosul pe un ton prevestitor de furtună. Aici nu-i autoservire.

Mulder se uită la furtunul din mână, pe urmă la firma pe care scria Mini Serve. Burtosul se apropie și îi smulse furtunul ca pe o jucărie periculoasă din mâna unui copil. Apoi vârî capătul lui în rezervor, apăsă și blocă clapa de acționare, după care se dădu înapoi mândru, de parcă o asemenea operațiune delicată nu putea fi dată decât pe mâna unui profesionist adevărat.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă Scully.

Burtosul le aruncă o privire furioasă, mai întâi ei, apoi lui Mulder, parcă ar fi fost neînchipuit de proști.

— Californieni tâmpiți.

Aruncând o otheadă numerelor de înmatriculare ale mașinii închiriate, clătină din cap.

— Aici suntem în Oregon. Amatorii n-au voie să-și pună singuri

benzină.

Peste acoperișul mașinii, Mulder și Scully schimbă o privire.

— Adevărul e că nu suntem californieni, spuse Mulder, vârând mâna în buzunar. Suntem agenți federali. Lucrăm la FBI și pot să vă asigur că pomparea benzinei e unul din cursurile cele mai serioase pe care trebuie să le absolvim la Quantico.

Îi prezentă iute legitimația, apoi arată către Scully.

— Agentul Scully aici de față este aproape la fel de bine pregătit ca și mine în umplerea rezervoarelor.

Burtosul îl măsură sceptic. Tricoul de bumbac îi era zdrențuit și pătat de ulei. Fălciile îi erau rase cu intermitențe, ceea ce îi dădea o înfățișare neîngrijită, de mântuială. Nu părea a fi genul care să-și fi mânjit vreodată mâinile legând nodul unei cravate.

Scully scoase fotografia lui Patrice și Jody Kennesy.

— Îi căutăm pe aceștia doi, spuse ea. O femeie în jur de treizeci și cinci de ani și fiul ei, de vreo doisprezece.

— Nu i-am văzut, zise bărbatul, concentrându-și întreaga atenție asupra furtunului.

Cifrele se roteau dându-se peste cap pe cadranul pompei.

— Au și un câine, continuă Mulder. Un labrador negru.

— Nu i-am văzut, repetă omul.

— Dar nici nu v-ați uitat la fotografie.

Scully îi împinse mai aproape sub nas poza, peste capota mașinii.

Bărbatul se uită atent la ea, apoi se întoarce la loc.

— Nu i-am văzut. Am altele mai bune de făcut decât să stau cu ochii pe fiecare străin care trece pe-aici.

Mulder ridică din sprâncene. După părerea lui, individul era exact genul de om care stătea cu ochii bine cășcați la fiecare străin sau client care trecea pe-acolo – și nu avea nicio îndoială că, înainte de căderea serii, toată lumea pe o rază de cincisprezece kilometri va afla că agenții federali erau în căutarea cuiva prin pustietățile coastei Oregonului.

— Nu știți cumva unde am putea găsi o tabără de naturiști pe-aici prin apropiere? adăugă el. E posibil ca cei doi să fi fost duși acolo, unde se găsește un membru al familiei lor.

Burtosul își săltă sprâncenele.

— Știu că există câteva asemenea locuri în munți, prin păduri, dar niciun om întreg la minte nu se apropie prea tare de ele.

Scully scoase o carte de vizită.

— Dacă aflați ceva, v-am rămâne recunoscători dacă ne-ați da un telefon. Nu vrem să-i arestăm. Au nevoie de ajutor.

— Sigur, întotdeauna îmi fac datoria cu plăcere, spuse individul și băgă cartea de vizită în buzunar fără măcar să se uite la ea.

Umplu rezervorul cu benzină până la o sumă rotundă, iar apoi,

parcă din maliție, mai lăasă să picure de încă vreo câțiva cenți.

Mulder îi plăti, primi o chitanță, după care el și Scully se urcară la loc în mașină.

— Pe-aici lumea își păzește bine viața personală, zise Mulder. Mai ales în afara orașelor mari, Oregonul are o reputație de rai al naturaliștilor, al izolaționiștilor și al oricui altcuiva care nu se vrea deranjat.

Scully se uită în jos la fotografia pe care o ținea în mână, la chipul surâzător al lui Jody Kennessy, iar Mulder înțelese ce se petrecea în mintea ei.

— Mă întreb de ce a vrut fratele lui David Kennessy cu atâta ardoare să se facă nevăzut, spuse ea.

* * *

După alte patru ceasuri de bătut pe la uși, opriri prin cafenele, magazine de suveniruri și galerii de artă dosite pe drumuri lăturalnice, Mulder nu mai era deloc sigur că cercetările lor sistematice vor da vreun rezultat dacă nu obțineau informații mai concrete cu privire la locul unde se ascundea Darrin Kennessy.

Dar nu puteau decât fie să stea și să se odihnească în camera de motel din Licoln City, fie să facă ceva. Mulder prefera să facă ceva. De obicei.

Puse mâna pe telefonul celular ca să încerce să-l sune pe Frank Quinton, medicul legist, și să verifice rezultatele analizelor făcute ciudatei substanțe mucilaginoase, dar constată că telefonul nu funcționa. Oftă. Pesemne că rataseră zeci de apeluri până acum. Munții acoperiți cu păduri erau foarte puțin populați, de cele mai multe ori fără instalații electrice. Releele de telefonie celulară erau prea rare pentru o bună recepție. Strânse antena și băgă telefonul la loc în buzunar.

— Am impresia că trebuie să ne descurcăm cu resurse proprii, Scully, spuse el.

Pinii întunecați străjuiau dominatori, de o parte și de alta a drumului, asemenea boltei unei catedrale. Frunze ude, ace de molid și o mazăgă alunecoasă acopereau asfaltul. Cineva își dăduse osteneala să ridice un gard neîntrerupt de sârmă ghimpată pe care din loc în loc atârnavă pancarte pe care scria „Accesul interzis”.

Mulder conducea încet, privind când într-o parte, când în alta.

— Nu-s prea prietenoși.

— Ba chiar exagerează un pic, îl aprobă Scully. Oricine are nevoie de atâta liniște are ceva de ascuns. Crezi că ne apropiem de tabăra naturaliștilor?

Cu colțul ochiului, Mulder zări mișcând o umbră neagră, un animal care se deplasa în salturi. Își încorda privirea în direcția lui, apoi calcă tare frâna.

— Uite, Scully!

Îi arătă cu mâna, sigur de ceea ce văzuse printre copaci, dincolo de gardul de sârmă ghimpată: un câine negru cam de aceeași mărime cu cel dispărut, care îi privi curios și pe urmă se pierdu pe sub arbori.

— Hai să controlăm. Poate că e Vader.

Opri mașina pe marginea îngustă a șoselei, acoperită cu pietriș, și sări jos. Scully coborî în șanț, făcând eforturi să își păstreze echilibrul.

Mulder o luă la goană către gard, împingând sârma ghimpată în jos, aplecându-se și trecând în partea cealaltă. Se întoarse ca să-i țină sârma și lui Scully. Dintre copaci, câinele îi privi, înainte de a se îndepărta speriat, la trap.

— Aici, băiatu'! strigă Mulder și încercă să fluiera.

Se aruncă pe urmele lui printre tufișuri. Câinele lătră, apoi se răsuci și o rupse la fugă.

Scully venea în grabă pe urmele lui.

— Nu așa convingi un câine speriat să vină la tine, spuse ea.

Mulder se opri să asculte, iar câinele lătră iar.

Chiar și acolo, în adâncul pădurii, se vedeau frecvent pancartele pe care scria „Accesul interzis”, împreună cu altele: „Atenție – Proprietate privată – Cei ce o încalcă vor fi dați în judecată”. Din loc în loc, pancartele erau împrôșcate cu urme de alice.

Grăbită, Scully își păstra totuși simțurile treze, conștientă de capcanele numeroase și de contramăsurile ilegale pentru care aceste grupuri de naturiști erau cunoscute. Puteau călca în orice clipă într-o capcană, se puteau împiedica de un fir metalic întins sau se puteau rostogoli în vreo groapă.

În fine, Mulder, care își continuase cursa pe urmele câinelui negru în susul dealului, aplecându-se pentru a evita copacii și găfâind cu răsuflarea tăiată, ajunse pe creastă. Un șir de pancarte pe care stătea scris „Pericol” marca întreaga zonă.

Scully îl ajunse din urmă, cu obrajii îmbujorați de fugă, și împreună se opriră în vârful dealului.

— Mulder, avem probleme.

Pe neașteptate, o mulțime de câini începură să latre din toate părțile. Scully văzu un gard de plasă dublat pe creastă cu sârmă ghimpată, care înconjură o tabără de locuințe pe jumătate îngropate în pământ, buncăre, cabane din prefabricate și barăci pentru pază.

Câinele negru se îndrepta în goană spre tabără.

Scully și Mulder se opriră derapând în pământul moale de sub copaci în clipa în care din barăcile amplasate în cele patru colțuri ale taberei ieșiră bărbați înarmați. Alții apăreau din restul locuințelor. De la ferestre priveau temătoare femei care își trăgeau pe lângă ele copiii, apărându-i de ceea ce luau probabil drept un raid guvernamental surpriză. Bărbații începură să strige, agitându-și puștile și trăgând în

aer focuri de avertisment.

Mulder își ridică imediat brațele. Alți câțiva câini ieșiră în salturi din incinta taberei: ciobănești germani, rottweileri și dobermani.

— Mulder, cred că i-am găsit pe naturiștii pe care îi căutam, spuse Scully.

NOUĂSPREZECE

Tabăra naturiștilor

Joi, 5:09 p.m.

— Suntem agenți federali, anunță Mulder. Vreau să vă arăt legitimația.

Cu o încetineală înnebunitoare, căută în buzunarul pardesiului.

Din nefericire, toate armele rămaseră ațintite asupra lui, ba parcă și mai abitir. Înțelese că era posibil ca naturiștii să nu dorească să aibă de-a face cu nicio agenție guvernamentală.

Un bărbat între două vârste, cu o barbă lungă, se apropie de gard și îi măsură cu ochi neprietenoși.

— Și agenții federali n-au învățat să citească? Întrebă el cu un glas ferm, inteligent. Ați trecut pe lângă zeci de pancarte cu „Acces interzis” ca să ajungeți aici. Aveți mandat de percheziție legal?

— Ne cerem scuze, spuse Scully. Încercam să prindem câinele, pe cel negru. Căutam un bărbat pe nume Darrin Kennesy. Avem motive să credem că știe ceva despre aceste persoane.

Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase pozele.

— O femeie și fiul ei.

— Dacă mai faceți un pas, intrați în câmpul minat, spuse bărbosul.

Restul naturiștilor continuau să-i măsoare pe Mulder și pe Scully cu o suspiciune crescândă.

— Faceți bine și rămâneți pe loc.

Lui Mulder nu-i venea să creadă că naturiștii și-ar fi lăsat câinii să alerge liberi dacă tabăra ar fi fost într-adevăr înconjurată de un câmp minat... dar, pe de altă parte, ideea nu era chiar de respins. Parcă nu-i venea să-l contrazică pe omul acesta.

— Cine sunt? Întrebă una dintre femei, la rândul ei ținând în mâini o pușcă de calibru mare. Cei doi pe care îi căutați?

Părea cel puțin la fel de periculoasă ca și bărbații.

— Și ce treabă aveți cu Darrin?

Mulder își păstră mina impasibilă, nelăsând să i se vadă încântarea la auzul veștii că dăduseră în sfârșit peste fratele lui David Kennesy.

— Băiatul e nepotul lui Darrin Kennesy. Are mare nevoie de tratament medical, zise Scully, ridicând glasul. Au un labrador negru. Am văzut câinele dumneavoastră și ne-am gândit că ar putea fi cel pe care îl căutam.

Bărbosul rise.

— Ăsta-i un spaniel, nu un labrador negru, spuse el.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl băiatului? Întrebă femeia.

— A fost ucis de curind, răspunse Mulder. Laboratorul unde lucra –

același unde a lucrat și Darrin – a fost distrus într-un incendiu. Femeia și copilul au dispărut. Speram să-i găsim aici, cu dumneavoastră.

— De ce-ar trebui să vă ajutăm? întrebă bărbosul. Sunteți probabil cei împotriva cărora ne-a avertizat Darrin.

— Duceți-vă și aduceți-l pe Darrin! strigă femeia peste umăr; apoi se uită la bărbos. El e cel care trebuie să hotărască. Și-apoi, deținem destul armament ca să avem grijă deăștia doi, dacă e nevoie.

— Nu va fi nevoie, îi asigură Scully. Nu dorim decât niște informații.

Un bărbat suplu, cu un păr des de culoarea scorțișoarei, apăru urcând treptele uneia dintre locuințele pe jumătate îngropate. Nesigur, se apropie de bărbatul cu barbă și de femeia înfuriată.

— Sunt Darrin Kennesy, fratele lui David, spuse el. Ce doriți?

Prin gard, Mulder și Scully îi explicară pe scurt situația, la auzul căreia Darrin se arătă profund tulburat.

— Ați bănuț ceva cu mult înainte, nu-i așa, înainte ca DyMar să fi fost distrus și fratele dumneavoastră ucis? întrebă Mulder. Ați părăsit centrul cu mai multe luni în urmă și ați venit aici pentru ca să... să vă ascundeți?

Darrin se îndignă.

— Am abandonat cercetarea pentru motive ideologice. Eram de părere că tehnologia o pornise într-o direcție alarmantă și nu mi-au plăcut unele dintre... sursele de finanțare pe care le utiliza fratele meu. Am vrut să mă distanțez de activitatea respectivă și de acei asociați ai ei. Să mă despart definitiv de ei.

— Noi încercăm să ne ferim de oameni de felul ăsta, adăugă bărbosul. Încercăm să ne separăm total, să ne construim aici propria noastră existență. Vrem să creăm un loc protejat, cu vecini atenți și legături familiale puternice. Ne ajungem nouă înșine. Nu avem nevoie de intervenția aceloră ca dumneavoastră, a oamenilor cu costum și cravată.

Mulder săltă bărbia.

— Ați citit cumva din întâmplare *Manifestul lui Unibomber*?

Darrin Kennesy ricană:

— Tehnologia lui Unibomber mă dezgustă la fel de tare ca și atrocitățile tehnologiilor moderne. Dar nu în totalitate, ci mai ales una dintre fațetele ei. Nanotehnologia.

Așteptă timp de o fracțiune de secundă. Lui Mulder i se păru că straielē grosolane și înfățișarea rustică se modificau subtil, permițându-i să vadă în spatele măștii pe cercetătorul specializat în computere, extrem de inteligent.

— Mașinării minuscule, capabile să se autoreproducă, suficient de mici pentru ca să activeze înăuntrul celulei umane, suficient de versatile pentru a putea asambla aproape orice... și suficient de

inteligente pentru a ști ce fac.

Mulder se uită la Scully.

— Lucrurile mari vin în ambalaje mici.

Ochii lui Darrin sclipeau de pasiune.

— Fiindcă fiecare nanomașină este atât de mică, încât își poate mișca extrem de rapid părțile componente – gândiți-vă la aripile unei păsări colibri. Un roi de nanomașini ar putea intra într-o grămadă de deșeuri sau într-un rezervor cu apă de mare și ar putea separa fiecare atom de aur, platină și argint, sortându-le în recipiente adecvate, totul într-o tăcere desăvârșită, fără reziduuri sau priveriști neplăcute.

Scully se încruntă.

— Și aceasta a fost activitatea dumneavoastră la DyMar?

— Ea a început cu mult înainte, răspunse Danin. Dar David și cu mine ne-am împins ideile în direcții mult mai incitante. În interiorul corpului omenesc, nanocercetașii pot desfășura aceeași activitate ca și globulele albe, luptând împotriva bolilor, a bacteriilor și a virusilor. Dar, spre deosebire de globulele albe, acești nanodoctori vor putea și să inspecteze lanțurile ADN, detectând celulele canceroase și reprogramând ADN-ul în așa fel încât să repare erorile sau mutațiile descoperite. Ce-ar fi dacă am putea crea niște aparate infinitezimale care, injectate într-un organism, să poată funcționa ca niște „polițiști biologici”, roboți submicroscopici care detectează și repară avariile la nivel celular?

— Leacul pentru cancer, spuse Mulder.

— Și pentru orice altceva.

Scully îi aruncă o privire destul de sceptică.

— Domnule Kennessy, am citit câteva materiale speculative în revistele de popularizare, dar nimic din care să reiasă că o asemenea descoperire în domeniul nanotehnologiei ar fi la mai puțin de câteva decenii depărtare.

— Progresul este adeseori mai aproape decât credem noi, îi răspunse el. Cercetătorii de la Universitatea Wisconsin au folosit tehnicile litografiei pentru a obține o cutie de viteze cu o grosime de numai o zecime de milimetru. Inginerii de la AT&T Bell Laboratories au creat semiconductori din grupuri de numai șase până la doisprezece atomi. Cu ajutorul tehnicilor de scanare microscopică, savanții de la IBM Almaden Research Center au trasat harta completă a emisferei nordice a Pământului pe a cincizecea parte din diametrul unui fir de păr omenesc.

— Dar trebuie să existe o limită în miniaturizarea instrumentelor și circuitelor, spuse Mulder.

Câinii începură să latre mai tare și bărbatul cu barbă se aplecă să-i liniștească. Darrin Kennessy se încruntă, parcă sfâșiat între nevoia de a se ascunde, negând toate aceste cuceriri tehnologice, și pasiunea

limpede pentru activitatea pe care o abandonase.

— Asta presupune să abordezi problema în mod unilateral, împreună cu David, eu am început și o abordare de jos în sus. O autoasamblare, așa cum se întâmplă în natură. Cercetătorii de la Harvard au folosit aminoacizii și proteinele ca fundament pentru niște structuri noi, mai mici decât dimensiunile unei celule, de pildă. Folosindu-ne de cunoștințele noastre combinate în domeniul tehnicilor de microminiaturizare siliconică și auto asamblare biologică, am încercat să recuperăm acest handicap ajungând la o descoperire neașteptată.

— Și ai ajuns?

— Poate. Totul părea să meargă foarte bine până în clipa când eu am abandonat domeniul. Presupun că fraierul de frate-meu nu s-a lăsat și s-a jucat cu focul.

— De ce ai părăsit cercetarea dacă lucrurile mergeau atât de bine?

— E aici și o latură întunecată, domnule Mulder, continuă Darrin aruncând o privire tovarășilor de tabără. Se fac greșeli. Un cercetător dă de obicei greș de zece ori înainte de a obține succesul – face parte din felul nostru de a învăța. Întrebarea este însă dacă ne putem permite un asemenea fel atunci când e vorba de nanotehnologie.

Femeia cu carabina mormăi ceva, dar își păstră comentariile pentru sine.

— Să presupunem că una dintre primele noastre nanomașini – una foarte simplă, fără un program de protecție –, spuse Darrin. Dacă ea se automultiplică, și fiecare dintre copii se autocopiază la rândul ei, în circa zece ore vom avea șaiszeci și opt de miliarde de nanomașini. În mai puțin de două zile, nanomașinile scăpate de sub control pot pune stăpânire pe întregul Pământ, luând pe rând câte o moleculă! Două zile, de la început până la sfârșit. Care a fost ultima dată când ai văzut un guvern luând o decizie atât de rapidă, chiar și în momente de criză?

Nu era de mirare că cercetările lui Kennessey speriau cercurile bine solidificate ale puterii, își spuse Mulder. După cum nu era de mirare că acești oameni încercaseră să pună capăt cu orice chip acestor cercetări.

— Dar de la DyMar ai plecat înainte de a vă putea face publice rezultatele descoperirilor? întrebă Scully.

— Nimeni n-ar fi făcut publice asemenea rezultate, spuse Darrin pe un ton mustind de dispreț. Știam că un asemenea lucru nu va fi niciodată pus la îndemâna societății. David se bătea cu pumnii în piept că va face totul public, că va da presei rezultatele primelor noastre teste pe șoareci de laborator și animale mici, dar întotdeauna am încercat să-l temperăm, și eu și Jeremy Dorman.

Trase adânc aer în piept.

— Pesemne că s-a apropiat prea tare, dacă până la urmă au considerat că trebuie să-i dea foc la laborator și să-i distrugă însemnările.

— Patrice și Jody nu sunt aici cu dumneavoastră, nu? Întrebă Scully, confirmându-și bănuielile. Știți unde sunt?

Darrin pufni disprețuitor.

— Nu, drumurile noastre s-au despărțit. N-am mai vorbit cu niciunul dintre ei de când am venit aici în tabără, spuse el, arătând spre câini, spre barăcile gărzilor, spre sârma ghimpată. Tot ce e aici nu e destul de pitoresc pentru ei.

— Dar sunteți unchiul lui Jody, zise Mulder.

— Singurul cu care copilul acela și-a mai petrecut ceva timp a fost Jeremy Dorman. El a fost adevăratul lui unchi.

— Și el a fost ucis în incendiul de la DyMar, spuse Scully.

— Nu era foarte important în ierarhie, spuse Danin Kennessy, dar se pricepea la afaceri. El a fost acela care a obținut finanțarea inițială și care a făcut banii să continue să curgă. După plecarea mea, cred că a fost încântat să-mi ia locul pe lângă David.

Darrin se încruntă și continuă.

— Dar n-am întreținut niciun fel de legături cu ei, nici în trecut și nici acum.

Părea profund tulburat, de parcă vestea morții fratelui său abia acum își făcea efectul.

— Pe vremuri eram foarte apropiați, petreceam mult timp împreună în adâncul pădurii.

— Unde? Întrebă Mulder.

— Patrice mi-a proiectat o cabană unde mă refugiam, departe de lume.

Scully se uită la Mulder, apoi la Darrin.

— Domnule Kennessy, ne puteți îndruma către această cabană?

Darrin se încruntă din nou, neliniștit, stânjenit.

— E pe undeva pe lângă Colvain, pe niște drumuri forestiere.

— Aveți aici cartea mea de vizită, spuse Mulder. Pentru cazul în care cei doi apar sau aflați ceva despre ei.

Darrin îl privi întunecat.

— Aici nu avem telefoane.

Scully îl apucă pe Mulder de mânecă.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat.

— Aveți grijă la câmpul minat, le atrase atenția bărbosul.

Obosit și transpirat, Mulder era în același timp incitat de cele aflate.

Se întoarseră prin pădurea deasă, trecând pe lângă zecile de pancarte de avertizare, până la locul unde își parcaseră mașina, la marginea șoselei.

Lui Scully nu-i venea să creadă cele văzute.

— Sunt oameni care ar face orice ca să trăiască în comuniune cu natura, murmură ea.

DOUĂZECI

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Joi, 11:47 p.m.

Auzind strigătul lui Jody, Patrice se trezi dintr-un somn agitat. Se ridică în șezut pe patul îngust de campanie așezat în unicul dormitor al cabanei, azvârlind deoparte păturile cu iz de mucegai.

— Jody!

Cabana era întunecată și prea tăcută – până când câinele lătră înăbușit, o dată. Patrice clipi ca să-și alunge somnul și își dădu la o parte părul blond auriu din ochi. Se scutură de ultimele straturi de pături care parcă încercau să o împiedice să ajungă la copilul care avea nevoie de ea.

Pe drumul spre camera mare, se împiedică de un scaun vechi de lemn, îi trase un picior ca să-l dea din drum și se lovi, după care se aruncă orbește în întuneric.

— Jody!

Razele lunii dădeau o lumină argintie, atât cât să se poată orienta o dată ce-și va fi regăsit cumpătul. Pe canapeaua din încăperea principală, își văzu băiețelul scăldat în sudoare. Ultimii tăciuni ai focului pe care îl făcuseră în cămin străluceau în roșu-portocaliu, dând mai mult miros de lemn ars decât căldură. După căderea întunericului, fumul nu mai putea fi văzut.

Timp de o clipă, jăratul îi aminti de incendiul de la DyMar, unde flăcările turbate îi înghițiseră soțul. Se cutremură la gândul violenței. David fusese ambițios și impulsiv și poate că își asumase riscuri inutile. Dar crezuse cu tărie în ceea ce făcea și încercase să dea tot ce avea mai bun.

Acum murise pentru descoperirea sa... iar Jody își pierduse tatăl.

Vader ședea cu capul ridicat alături de Jody, paznic întunecat, amușinându-i îngrijorat pieptul. La vederea lui Patrice, începu să bată podeaua cu coada, lângă o pernă căzută. Labradorul negru își vârî botul între pături, scâncind.

Jody gemu și scoase un nou strigăt speriat.

Patrice se opri, privind în jos la fiul ei. Vader se uita cu ochii căprui și umezi, scâncind din nou, parcă întrebând-o de ce nu făcea ceva. Ea însă îl lăsă pe Jody să doarmă.

Coșmaruri, din nou coșmaruri.

De mai multe ori în cursul săptămânii care trecuse, Jody se trezise în cabana izolată, tăcută, speriat și pierdut. De când începuse fuga lor disperată, avea motive întemeiate să fie speriat. Dar oare visele își

aveau originea în teamă... sau în altceva?

Patrice îngenunche lângă el, iar Vader se repezi să o împungă cu botul în coaste, dornic să fie mângâiat. Îl bătu pe creștet, tare, așa cum îi plăcuse întotdeauna.

— E bine, Vader, îi spuse ea, încercând să se liniștească mai degrabă pe sine decât câinele.

Atinse cu palma fruntea înfierbântată a lui Jody. Băiatul se mișcă, iar ea se întrebă dacă să-l trezească sau nu. Trupul lui era un câmp de bătălie, unul celular. Deși David o negase în repetate rânduri, ea știa foarte bine ce îi provoca febra.

Uneori Patrice se întreba dacă fiului ei nu i-ar fi fost mai bine să fi fost mort – și se detesta pentru aceste gânduri.

Vader se îndreptă lipăind spre cămin, adușmecă șezutul unui scaun cu tapițeria decolorată și îndesată prea tare, apoi reveni la patul lui Jody aducând în gură o minge de tenis înmuiată de salivă. Voia să se joace, ca și cum ar fi fost convins că în felul acesta putea repara totul.

Patrice se încrunță la el, întorcându-se cu spatele la canapea.

— Ai prea multă energie, să știi.

Vader scânci, rozându-și mingea.

Femeia își aminti cum stătea acasă, în sufrageria casei din Tigard – acum răvășită și întoarsă cu fundul în sus – împreună cu David. Chinuit de durerea provocată de cancer, Jody făcuse o baie lungă, fierbinte, apoi își luase medicamentele și se dusesse devreme la culcare, lăsându-și părinții singuri.

Dar Vader nu voia să se potolească și, dacă prietenul lui nu dorea să se joace, atunci îi sâcăia pe adulți. David se hârjonea cam fără chef cu labradorul negru, în timp ce Patrice îi urmărea cu un amestec de îndoială și fascinație. Câinele familiei avea deja doisprezece ani, aceeași vârstă ca și Jody, și ar fi trebuit să fie cu mult mai potolit.

— Vader parcă-i iar cățel, spusese ea.

Câinele avusese o perioadă în care se comportase ca orice câine matur, dormind mai tot timpul, cu excepția momentelor în care membrii familiei se întorceau acasă, când îi întâmpina cu sărutări umede și dând entuziast din coadă. De la o vreme însă, animalul dovedea mai multă energie și era mai jucăuș decât fusese de mulți ani de zile.

— Mă-ntreb ce-o fi cu el.

Zâmbetul lui David, părul negru tuns scurt și sprâncenele stufoase îi dădeau un aer poznaș.

— Nimic.

Patrice se ridicase, trăgându-și mâna dintr-a lui.

— Iar l-ai luat pe Vader cu tine la laborator? Ce i-ai făcut?

Ridicase vocea și cuvintele ieșeau împinse de o furie rece.

— Ce i-ai făcut?

Vader dăduse drumul jucăriei pe care o strângea între fălci și o privise de parcă înnebunise. Ce-o apucase să țița așa când se jucau?

David o ținutise cu privirea. Săltase din sprincene cu o expresie de sinceritate.

— Nu i-am făcut nimic. Pe cuvânt.

Cu un lătrat, Vader îi întinsese iar jucăria, dând din coadă și proptindu-și bine labele în covor. David începuse să tragă, sprijinindu-se de canapea ca să aibă mai multă forță.

— Uită-te la el. Cum poți să crezi că are ceva?

Dar, în atâția ani de când erau căsătoriți, Patrice învățase un lucru, pe care îl detesta. Știa când David o mințea.

Soțul ei se concentrase complet asupra cercetărilor sale, avansând greu, ignorând toate regulile și restricțiile. Nu se consulta prea des cu ea, ci continua să avanseze, făcând ceea ce credea cu tărie că era bine. Era felul în care David Kennessy făcea întotdeauna lucrurile.

Fusese prea concentrat, prea absorbit de activitatea lui pentru ca să observe întâmplările dubioase de la DyMar până când ajunsese să fie prea târziu. Ea însăși băgase de seamă multe lucruri, oameni care pândeau în fața casei lor noaptea, urmărind-o când ieșea cu David, declicuri suspecte pe linia telefonică... dar David îi înlăturase cu brutalitate temerile. Un om atât de inteligent, dar și atât de nepăsător. Măcar în ultima clipă o sunase ca să o prevină.

Îl înșfăcase pe Jody și fugise pe când protestatarii dădeau foc centrului de la DyMar, prinzându-l pe David în infernul acela, împreună cu Jeremy; ajunsese cu greu până la ascunzătoarea aceasta, cu fiul ei. Fiul ei *sănătos*.

Pe canapea, Jody își găsise un somn mai liniștit. Temperatura îi rămânea ridicată, dar Patrice știa că nu putea face nimic în legătură cu ea. Îi așează mai bine păturile împrejur și îi îndreptă pe frunte șuvițele de păr năclăite de sudoare.

Vader lăsă mingea de tenis să cadă cu o bufnitură pe podea, abandonând speranța de joacă. Cu un suspin adânc, câinele se răsuci de trei ori în cerc în fața canapelei și își dădu drumul într-o poziție confortabilă, păzindu-și stăpânul. Scoase un oftat lung și greu, ca orice animal.

Reconfortata de devotamentul lui, Patrice se întoarse la patul ei de campanie, bucuroasă că până la urmă nu-și trezise fiul. Măcar nu aprinsese luminile... lumini care i-ar fi putut da de gol în întuneric.

Lăsându-l pe Jody să doarmă, se întinse trează în pat, acum înfierbântată, în clipa următoare înghețată. Tânjea după puțină odihnă, dar știa că nu putea lăsa garda jos. Nici măcar o clipă.

Cu ochii închiși, Patrice își blestemă bărbatul, ascultând zgomotele de afară.

DOUĂZECI ȘI UNU

Morga Spitalului Mercy
Portland, Oregon
Vineri, 5:09 a.m.

Edmund se miră de viteza cu care sosiseră oficialii, dat fiind că veneau tocmai din Atlanta, Georgia. Comportamentul lor îl intimidase atât de tare, încât nici nu îndrăznise să le ceară să-i arate actele.

Se bucura doar că cineva părea să creadă în povestea lui.

După incidentul din noaptea trecută, Edmund sigilase sertarul cu numărul 4E și coborâse la minimum temperatura, deși mai nimeni nu se arătase interesat să vadă monștrii care lui îi dăduseră fiori. Aștepta să vorbească cu mentorul său, doctorul Quinton, ocupat acum cu analiza substanței mucilaginoase extrase în timpul autopsiei. Îl aștepta pe medicul legist să sosească dintr-o clipă în alta și apoi se va simți răsplătit.

Dar mai întâi își făcuseră apariția oficialii, oameni cu un aer șters, dar competent, cu un comportament care îl făcea pe Edmund să nu-i poată privi în ochi. Erau curați și bine îmbrăcați, dar austeri.

— Suntem de la Centrul pentru Controlul Maladiilor, spuse unul dintre ei și scoase o legitimație cu o insignă aurie și o fotografie neclară.

Strânse legitimația și o vârî înapoi în buzunarul costumului, prea repede pentru ca Edmund să poată distinge vreun cuvânt.

— CCM? băigui Edmund. Ați venit pentru...

— Este neapărat necesar să confiscăm probele de țesuturi organice depozitate în dulapul frigorific al morgii dumneavoastră, spuse cel din stânga. Am înțeles că ați avut un incident aici ieri.

— Și încă cum, spuse Edmund. Ați mai văzut vreodată așa ceva? M-am uitat în toate cărțile mele de medicină...

— Proba trebuie distrusă, pentru mai multă siguranță, adăugă cel din dreapta.

Edmund se simțea ușurat să știe că altcineva preluase comanda, cineva care se va ocupa de-acum încolo de toate.

— Trebuie să vedem toate însemnările referitoare la victimă, la autopsie și la orice alte probe ați mai recoltat și ați păstrat, spuse cel din mijloc. De asemenea, vom steriliza fiecare centimetru al dulapurilor frigorifice.

— Credeți că sunt contaminat? întreba Edmund.

— Puțin probabil. Simptomele s-ar fi manifestat imediat.

Edmund înghiți în sec. Însă își cunoștea sarcinile.

— Dar... dar trebuie să cer aprobare, protestă el. Medicul legist e

cel care are autoritatea.

— Așa e, spuse Frank Quinton, intrând în morgă și apreciind situația din ochi, după care chipul lui de bunic se întunecă. Ce se petrece aici?

Răspunse apăsător bărbatul din dreapta.

— Vă asigur, domnule doctor, că avem autoritate deplină în acest caz. Este o chestiune de securitate națională și de sănătate publică. Suntem foarte îngrijorați.

— Și eu la fel, replică Quinton. Sunteți colegi cu ceilalți agenți federali care au trecut pe-aici?

— Această... fază a operațiunii iese de sub jurisdicția lor, domnule doctor. E o descoperire ce poate fi extrem de periculoasă dacă nu se păstrează în condiții speciale.

Ochii îi erau duri și până și medicul legist se simți intimidat.

— Domnule doctor, interveni primul. Va trebui să aducem aici o echipă întreagă care să preia... materialele biologice din dulapul frigorific. O să încercăm să vă incomodăm cât mai puțin.

— Mda, presupun...

Glasul lui Quinton se pierdu tulburat, timp în care cei trei agenți de la CCM îi scoteau pe amândoi din încăperea liniștită și curată.

— Edmund, hai să bem o cafea, spuse în cele din urmă Quinton, privind neliniștit peste umăr.

Încântat de invitația medicului – era prima oară când se bucura de o asemenea șansă – Edmund se sui în ascensor și coborî la cantina spitalului, încă făcând eforturi să își revină. Nu putea uita făptura cu multe tentacule încercând să iasă din sertarul frigorific al morgii.

În mod obișnuit, ar fi avut o mie de întrebări pentru medicul legist, verificând detalii, demonstrând toate amănuntele pe care le învățase în nopțile de studiu din spital. Dar Quinton ședea tăcut și reticent, privindu-și mâinile, profund neliniștit. Scoase cartea de vizită pe care i-o dăduseră cei doi agenți FBI, învârtind-o în mâini cu un aer preocupat.

* * *

Întorcându-se la subsol un ceas mai târziu, constatară că morga fusese curățată și sterilizată. Sertarul 4E fusese complet îndepărtat, împreună cu conținutul său. Nu lăsaseră nicio hârtie, nicio însemnare.

— Nu avem nicio posibilitate să luăm legătura cu ei ca să aflăm rezultatele, spuse Edmund.

Dar medicul legist clatină din cap.

— Poate că e mai bine.

DOUĂZECI ȘI DOI

Putina Diavolului
Coasta Oregonului
Vineri, 10:13 a.m.

Oceanul se arunca asupra stâncilor negre cu un bubuit sec ca de bolovani căzând de la o mare înălțime. În punctul de observație spectaculos, briza sufla rece, sărată și umedă în fața lui Scully.

— I se spune Putina Diavolului, zise Mulder, chiar dacă Scully era în stare să citească și singură pancarta de semnalizare a punctului de observație.

La picioarele lor, apa se preschimba într-un vârtej înspumat, lăptos, după ce se avânta în spărtura din stâncă. Peșterile marine se prăbușiseră, dând naștere unui fel de horn; pe măsură ce talazurile se furișau în intrarea strâmtă, aceasta concentra ca o pâlnie forța apei și o propulsa ca pe o coloană lichidă ieșită dintr-un tun de apă până la înălțimea stâncilor din apropiere, udându-i până la piele pe spectatorii neavizați.

Conform avertismentelor scrise peste tot, în locul acesta muriseră zeci de oameni; turiști naivi care încercau să ajungă la gura pâlniei, prinși stând în locuri nepotrivite atunci când izbucnea neașteptatul gheizer lichid. Trupurile lor fuseseră izbite de stâncile acoperite cu alge alunecoase sau pur și simplu supte de ocean spre larg.

Autoturisme, microbuze și mașini închiriate stăteau parcate în apropiere și familiile, din statele vecine sau localnici, veneau să se uite la mare. Nelipsiții pescăruși țipau pe deasupra capetelor.

O rulotă veche ședea deschisă pe post de tarabă, cu copertina de aluminiu zdrăngănind în vânt; un bărbat zâmbitor cu o șapcă de golf pe cap vindea crenvurști încălziți, o cafea acră, cartofi prăjiți la pungă și băuturi răcoritoare la cutie. De partea cealaltă a parcarii, o femeie cu părul strâns în cozi, zgribulită într-o vestă de vânatoare, își privea preșurile făcute de mână fluturând energic, întinse pe o sârmă.

Luptându-se cu o durere de cap și trăgând adânc în piept aerul răcoros și sărat, Scully își încheie haina ca să păstreze căldura. Mulder se duse drept spre marginea stâncii, privind curios în jos și așteptând ca apa să-l stropească. Scully scoase telefonul mobil, bucuroasă să constate că aici, în sfârșit, semnalul era suficient de puternic. Formă numărul medicului legist din Portland.

— A, agent Scully! exclamă doctorul Quinton. Toată dimineața am încercat să vă sun.

— Aveți vreun rezultat? întrebă ea.

După ce văzuse lamela cu sângele contaminat al câinelui, îl rugase

pe legist să verifice proba pe care o recoltase la autopsia lui Vernon Ruckman, din substanța mucilaginosă.

De lângă balustrada ce nu părea a fi prea solidă, Mulder urmărea fascinat un jet de apă ca o coadă de cocoș țâșnind în aer, răsucindu-se peste buza falezei și căzând înapoi în mare. Scully îi făcu semn să se întoarcă lângă ea, apăsând telefonul la ureche, concentrându-se asupra conversației cu medicul legist.

— Aparent ceva... neobișnuit s-a întâmplat cu cadavrul din frigiderul morgii al victimei acestei boli, spuse Quinton parcă ezitând, căutându-și cuvintele. Asistentul nostru a spus că a auzit zgomote, ceva care mișca înăuntrul sertarului sigilat. Sertar care a rămas sigilat, așa cum l-ați lăsat dumneavoastră.

— Nu se poate, spuse Scully. Omul acela nu putea să mai fie în viață. Chiar dacă boala nu i-ar fi indus decât o comă profundă, i-am făcut totuși o autopsie.

Medicul legist spuse:

— Îl cunosc bine pe Edmund și nu e genul care se sperie ușor. Uneori e pisălog, dar n-ar fi putut inventa o asemenea istorie. Mă gândeam să nu-l consider nebun, dar...

Quinton ezită din nou, iar Scully își apăsă mai tare telefonul pe ureche, făcând eforturi să îi prindă nuanțele din voce.

— Din nefericire, înainte de a putea face eu însumi o verificare, au venit niște domni de la Centrul pentru Controlul Maladiilor care au sterilizat tot ce au găsit. Ca o măsură de precauție, au luat cu ei și sertarul frigorific.

— De la CCM? repetă neîncrezătoare Scully.

Lucrase de multe ori în cooperare cu cei de la CCM, profesioniști devotați, care urmau cu rigurozitate procedurile oficiale. Aici însă părea să fie altceva la mijloc, sau mai degrabă *altcineva*.

Acum o îngrijora și mai tare ceea ce aflase ceva mai devreme în dimineața aceea, când sunase la Atlanta ca să verifice starea probei pe care ea însăși o trimisese. Se părea că tehnicianul de laborator rătăcise mostra.

Mulder se apropie de ea, dându-și părul ud pe spate, în ciuda vântului care continua să i-l ciufulească. O privi cu sprâncenele ridicate. Vorbind la telefon și încercând să-și păstreze tonul neutru, Scully se uită la el.

— Domnule doctor Quinton, ați păstrat o probă din substanța aceea pentru a o examina dumneavoastră înșivă. Ați descoperit ceva interesant?

Medicul legist se gândi o clipă înainte de a răspunde. Scully auzi zgomotul de pe linie, pârâiturile, un ton gâlgâit de fond. Se găseau probabil undeva la limita câmpului de recepție pentru transmisiile celulare.

— Cred că e un fel de infecție, zise Quinton în cele din urmă. Niște particule minuscule pe care nu le-am mai văzut niciodată. Proba era practic înecată în ele. Mărite foarte mult, nu seamănă cu niciunul dintre microorganismele cunoscute. Sunt ca niște cutii cubice, niște forme geometrice...

Pe Scully o trecu un fior la auzul vorbelor lui, care veneau ca un ecou a ceea ce le spusese Darrin Kennessy în tabăra naturiștilor.

— Ați mai văzut vreodată așa ceva, agent Scully? insistă medicul la telefon. Sunteți și dumneavoastră medic.

Scully își drese glasul.

— Va trebui să mai discutăm despre asta, domnule doctor. Lăsați-mi timp să vorbesc cu partenerul meu și să facem o confruntare a datelor. Vă mulțumesc pentru informație.

Încheie convorbirea, iar apoi se uită la Mulder. După ce îi relată pe scurt conversația, acesta dădu din cap.

— Grozav s-au grăbit să scape de cadavrul paznicului. Până la ultima fărâmbă.

Scully rămase gânditoare, ascultând mugetul oceanului ce se lovea de pietrele de la picioarele lor.

— Nu seamănă deloc cu modalitatea în care procedează CCM-ul. Fără o hârtie oficială de primire, fără să lase un număr de telefon pentru cazul în care doctorul Quinton ar putea veni cu informații noi.

Mulder își încheie nasturii hainei, apărându-se de frig.

— Scully, eu nu cred că a fost CCM-ul. Cred că e foarte posibil să fi fost același grup care a aranjat distrugerea Laboratoarelor DyMar, aruncând vina asupra unei grupări de activiști pentru drepturile animalelor.

— Mulder, ce motiv ar putea avea cineva pentru o asemenea măsură extremă?

— Ai auzit ce spunea fratele lui Kennessy. Cercetările în domeniul nanotehnologiei. Într-un fel sau altul, ceva a scăpat de sub control, poate o dată cu un animal de laborator, purtător a ceva extrem de periculos. Substanța mucilaginoasă prelevată de la paznicul mort pare să fie identică cu ceea ce am văzut în sângele câinelui...

Scully își puse mâinile în șold, în timp ce vântul mării îi răvășea părul roșcat.

— Mulder, cred că trebuie să localizăm câinele ăla, ca și pe Patrice și pe Jody Kennessy.

În spatele lor, Putina Diavolului erupse din nou cu un bubuit sonor. Stropii umplură aerul. Un grup de copii rezemați de balustradă, împreună cu părinții lor, izbucniră în urale și hohote de râs la vederea spectacolului. Nimeni nu părea să le dea atenție vânzătorului din rulotă, femeii cu cozi sau covoarelor ei țesute de mână.

— Sunt de acord, Scully. Și, judecînd după ce spunea doctorul

legist, s-ar putea să nu fim singurii pe urmele lor.

DOUĂZECI ȘI TREI

Ținutul Tillamook
Coast Range, Oregon
Vineri, 10:47 a.m.

Ploaia rece cădea în șuvoaie, muindu-l din cap până în picioare, acoperind drumul și totul împrejur – dar necazurile lui Jeremy Dorman erau mult mai mari decât un pic de vreme proastă. Lumea exterioară era în totalitate o informație inutilă pentru el, o amorțeală irelevantă. Pădurea de terminații nervoase dinăuntrul său îi oferea destulă suferință pentru a umple o lume întreagă.

Avea hainele și pantofii plini de apă, pielea îi era cenușie și lipicioasă, dar acestea erau chestiuni minore pe lângă bătaia dezlănțuită între celulele care îl compuneau. Epiderma îi era acoperită cu un strat din lichidul purtător, în care mișunau nanomașinile care se tot înmulțeau.

Mușchii îi tresăreau și vibrau, dar el continua să salte picioarele, să facă pași, să se deplaseze. Creierul lui Dorman era acum ca un simplu pasager în trupul lui. Trebuia să depună un efort conștient ca să își facă încheieturile să se îndoie și membrele să se miște, ca un păpușar care mănuieste o marionetă nouă și complicată, legat la ochi și cu mânuși groase în mâini.

O mașină trecu zgomotos pe lângă el, împrôșcându-l cu apă. Roțile dădură de o băltoacă formată într-o adâncitură a drumului și îl acoperiră cu apă rece de ploaie din cap până în picioare. Luminile roșii din coadă se aprinseră o secundă când șoferul realizează ce făcuse, dar apoi, într-un gest răutăcios, individul claxonă de câteva ori și își văzu mai departe de drum.

Dorman continua să înainteze cu greu pe marginea noroioasă a șoselei, fără să-i pese. Se concentra asupra obiectivului. Drumul lung și sinuos șerpuia peste coastele împădurite. Nu avea idee câți kilometri străbătuse de când ieșise din Portland, dar spera să găsească o modalitate de deplasare mai rapidă. Nu avea bani și oricum nu ar fi îndrăznit să închirieze o mașină, riscând să fie identificat. Nimeni nu știa că era încă în viață și dorea ca lucrurile să rămână așa. Și nici nu s-ar fi putut încrede în trupul rebel sau în simțurile înșelătoare ca să conducă...

Trecu pe lângă o mică stație de cântărire a camioanelor, un adăpost cu o poartă și o lumină roșie de oprire. Geamurile erau acoperite cu mici obloane opace și pe o pancartă care părea că stă acolo de câteva luni scria „Stația de cântărire închisă”.

Trecând mai departe cu pași greoi, Dorman se uită cu jind la

adăpost. Neîncălzit, fără mâncare sau provizii, dar era măcar uscat. Tare ar fi dorit să se adăpostească de ploaie un timp, să doarmă... dar avea toate șansele să nu se mai trezească niciodată. Funia se apropia rapid de par.

Își continuă drumul. Într-o parte se întindea un câmp cultivat cu cartofi și îmbibat cu apă, în timp ce de partea cealaltă a drumului era o mlaștină. Dorman se îndreptă către panta lină ce urca dealul.

Forme stranii, fantomatice îi străbăteau câmpul vizual, ca paraziți de pe un ecran de televizor. Nanomașinile din organismul său îi bruiiau iarăși nervii optici, reparându-i, îmbunătățindu-i... sau poate doar jucându-se. De câteva zile nu mai distingea culorile.

Dorman își încleștă fălcile, simțind durerea în oase. Aproape că îi făcea plăcere – durerea reală, nu cea fantomatică, efectul secundar al invaziei mașinărilor cu autoprogramare.

Grăbi pasul, atât de concentrat asupra faptului că trebuia să înainteze, încât nici măcar nu auzi hurelul tare al camionului care se apropia.

Vehiculul se auzea tot mai tare, un camion pe jumătate încărcat cu trunchiuri de brad, despuiați de coajă și cu cea mai mare parte a ramurilor amputate. Dorman se răsuci să-l vadă, apoi se trase mai aproape de marginea drumului. Șoferul îi făcu semn cu farurile.

Dorman auzi motorul mârâind pe când șoferul schimba într-o viteză inferioară. Frânele pneumatice suspină și camionul se opri la nici zece metri în fața lui Dorman.

Rămase locului, nevrând să-și creadă ochilor, nevrând să creadă că putea avea un asemenea noroc. Omul ăsta era dispus să-l ia în mașină. Dorman se repezi spre el, cu apa pleoscându-i în pantofi. Își încrucișă brațele la piept.

Șoferul se aplecă peste scaunul din dreapta și întredeschise portiera. Ploaia continua să cadă șiroaie, lipăind pe buștenii uzi, ridicându-se în aburi de pe radiatorul fierbinte.

Dorman apucă de clanță și deschise ușa. Ridică piciorul ca să-l pună pe treaptă, dar piciorul refuză să îl asculte. În fine, își recăpătă echilibrul și se săltă în cabină. Era ud learcă, epuizat de oboseală, înghețat.

— Mamă, da' știu că arăți ca naiba, zise șoferul.

Era scund și grăsuliu, cu un păr blond-murdar și ochi albaștri.

— Mă și simt ca naiba, răspunse Dorman, mirat că glasul încă îl asculta atât de bine.

— Atunci simte-te ca naiba aici, la adăpost. Ai un loc unde te duci, sau cutreieri la întâmplare?

— Am un loc, spuse Dorman. Și încerc să ajung la el.

— Poți să mergi cu mine până la ieșirea de pe autostradă. Mă numesc Wayne, Wayne Hykaway.

Dorman se uită la el bănuitor. Nu voia să-și dezvăluie identitatea.

— Pe mine mă cheamă... David, zise el.

Trinti portiera camionului și, vârându-și mâinile în buzunarele murate ale hainei zdrențăroase, se ghemui, retrăgându-se în sine.

Hykaway îi întinsese mâna, pe care o retrase repede când văzu că Dorman nu avea nicio intenție să i-o strângă.

Interiorul cabinei era călduț și umed. Radiatorul trimitea valuri de aer cald. Ștergătoarele baleiau într-un efort de a curăța parbrizul. Radioul transmitea știri cu ajutorul boxelor mult prea scumpe, marcat de paraziții recepției proaste din pădure.

Camionagiul se luptă cu schimbătorul, reușind în cele din urmă să bage din nou în viteză. Cu un geamăt și o trepidație a motorului, mașina cu bușteni porni în sus pe șoseaua udă în direcția copacilor.

În timp ce prindeau viteză, Dorman nu se gândea decât că fiecare minut, fiecare kilometru îl apropiau tot mai mult de țintă. Omul acesta nu avea habar ce risc își asumase, dar Dorman trebuia să se concentreze asupra obiectivului ultim, acela de a-i găsi pe Patrice și pe Jody – și câinele. Oricare ar fi fost prețul.

Dorman ședea retras, lipit de ușa cabinei, încercând să-și ignore sentimentul de vinovăție și teama. Apa i se scurgea pe chip și clipi ca să o scuture. Își ținea ochii lipiți pe parbriz, urmărind ștergătoarele ticăind încoace și-ncolo. Încerca să se țină cât mai departe de Wayne Hykaway. Nu îndrăznea să-l lase să-l atingă. Nu putea să își asume riscul pe care l-ar fi presupus descoperirea unui alt cadavru.

Amabilul șofer închise radioul și încercă în zadar să închege o conversație, dar, când Dorman se dovedi reticent, continuă să vorbească de unul singur. Povesti despre cărțile pe care îi plăcea să le citească, despre pasiunea pentru tehnicile de relaxare *tai chi*, despre cum odată fusese instructor pentru o grupă de șomeri.

Hykaway ținea o mână pe volanul camionului mamut, iar cu cealaltă umbla la comenzile ventilatorului, la încălzire. Când rămase fără subiecte de conversație dădu din nou drumul la radio, schimbă postul, iar apoi îl închise dezgustat.

Dorman se concentrează asupra corpului său, întorcându-și toate gândurile spre interior. Își simțea pielea mâncându-l și înțepându-l, iar excrescențele musculare mișcându-se cu o voință proprie. Își strânse coatele pe lângă trup, simțind stofa udă a hainei, dar și substanța alunecoasă, mâzga purtătoare a nanomașinilor ieșindu-i prin pori.

După cincisprezece minute de tăcere ca în transă, șoferul începu să-i arunce priviri piezișe, parcă întrebându-se ce fel de psihopat luase din prostie cu el în mașină.

Dorman îi evită privirea, cu ochii pe geamul lateral – și în clipa aceea fu cuprins de un spasm. Respira șuierat printre dinți. Simți ceva zvâcnind pe sub piele, ca o cârțiță care i se furișă printre coaste.

— Hei, te simți bine? îl întrebă șoferul.

— Da, îi răspunse Dorman, smulgându-și cuvintele din fundul gâtului.

Strânse tare, până când, în fine, reuși să recapete controlul asupra sistemelor sale biologice. Trase adânc câteva guri de aer. În fine, spasmul trecu.

Își simțea însă organele interne mișcându-se în continuare, în căutarea libertății, pulsând în locuri unde mișcarea nu ar fi trebuit să fie posibilă. Înăuntrul lui era o adevărată furtună.

Wayne Hykaway îi aruncă o nouă privire, după care își întoarse iar atenția asupra șoselei ude. Mâinile îi erau încleștate și albe pe volan.

Dorman rămase așezat în tăcere, ghemuit lângă sprijinul dur al portierei. În jurul lui, pe scaun, începuse să se adune o băltoacă de mazăre.

Știa că își putea pierde oricând din nou controlul. Cu fiecare ceas îi era tot mai greu...

DOUĂZECI ȘI PATRU

Magazinul General și Galeriile de Artă La Max
Colvain, Oregon
Vineri, 12:01 p.m.

Deja obosită de condus, Scully se bucură că avea ocazia să oprească și să mai întrebe câteva persoane dacă îi văzuseră pe Patrice și pe Jody Kennessy.

Mulder ședea pe locul din dreapta, mestecând niște biscuiți cu brânză dintr-o pungă pe care o ținea în poală și punându-și firimituri pe haină. Își vârî nasul în harta împăturită a statului Oregon.

— Nu găsesc orașul ăsta pe hartă, spuse el. Colvain, Oregon. Scully parcă în fața unei clădiri vechi de șindrilă, cu o firmă pictată de mână și atârnată cu un lanț de un stâlp, afară. *Magazinul General și Galeriile de Artă La Max.*

— Mulder, am intrat în oraș și tot nu pot să-l găsesc.

Pe ușa grea de stejar a magazinului stătea o reclamă la țigările Morley; clopoțelul de deasupra ușii se auzi zglobiu când făcură primii pași pe podeaua de lemn tare.

— Era absolut normal să aibă și clopoțel, constată Mulder, uitându-se în sus.

Răcitoare și frigidere vechi, în stilul anilor '50 – emailate, cu accesorii cromate – conțineau mai multe feluri de carne, sticle cu băuturi răcoritoare și semipreparate congelate. În cutii, în jurul casei, stăteau trabucuri uriașe Slim Jim și o varietate aparent infinită de cârnuri afumate.

Pe umerașe, alături de rafturile pline cu mărunțișuri, erau atârnat tricouri de bumbac. Mărunțișurile erau în majoritate făcute din lemn aromat de cedru și pictate cu zicători istețe despre vremea ploioasă din Oregon. Paharele cât un degetar, suporturile pentru tacâmuri, cărțile de joc și inelele pentru chei completau lista sortimentelor.

Scully descoperi câteva acuarele simple agățate strâmb pe peretele îndepărtat, deasupra frigiderului cu bere; etichetele cu prețurile atârnav de ramele aurii.

— Mă întreb dacă există vreo lege prin care fiecare oraș să fie obligat să aibă un anumit număr de galerii de artă, spuse.

În spatele casei de marcat, o femeie în vârstă ședea baricadată după stativele cu ziare și suporturile de sârmă pentru gumă de mestecat, bomboane și dropsuri cu mentă. Avea părul vopsit într-o nuanță tipătoare de roșii și ochelari cu lentile groase, mânjite de amprente. Citea o revistă de scandal cu colțurile bine îndoite, cu titluri ca; *Yeti apare în New Jersey, Extraterestrii în stadiu embrionar congelați în centrele*

guvernamentale sau chiar *Cultul canibalismului în Arkansas*.

Mulder aruncă un ochi peste titluri și săltă din sprâncene către Scully. Femeia cu păr roșu îi privi peste marginea ochelarilor.

— Pot să vă ajut cu ceva? Vreți o hartă, sau ceva de băut?

Mulder își scoase legitimația și insigna.

— Suntem agenți federali. Poate ne îndrumați până la o cabană de pe-aici, prin apropiere, proprietatea unui domn Darrin Kennessy.

Scully produse mult vânturatele fotografii ale familiei Kennessy și le întinse pe tejghea. Femeia închise iute revista și o vârî lângă casa de marcat. Prin ochelarii murdari se uită în jos la poze.

— Îi căutăm pe aceștia doi, zise Scully, fără alte amănunte. Jody Kennessy surâdea optimist din fotografie, dar chipul îi era palid și tras, părul îi căzuse aproape cu totul, iar pielea îi era cenușie, bolnăvicioasă, după tratamentele chimice și cu radiații.

Femeia își scoase ochelarii, îi șterse cu o batistă de hârtie, apoi îi puse la loc pe nas.

— Da, cred că i-am văzut. Cel puțin pe ea. E aici de o săptămână sau două.

Mulder ciuli urechile.

— Da, cam asta e perioada despre care vorbim.

Scully se aplecă ușor înainte, incapabilă să se abțină de la a-i spune femeii prea multe, pentru a obține ajutorul ei.

— Băiatul e grav bolnav. E pe moarte, are leucemie. Are nevoie de tratament imediat. S-ar putea ca starea lui să se fi înrăutățit considerabil de când a făcut fotografia asta.

Femeia se uită încă o dată la imaginea lui Jody.

— Păi atunci s-ar putea să mă înșel, spuse ea. Dacă îmi amintesc eu bine, băiatul pe care l-am văzut cu doamna asta părea perfect sănătos. S-ar putea să stea în cabana lui Kennessy. E goală de mai multă vreme.

Femeia se lăsă pe spate în scaunul care scârțâi metalic. Își împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Pe-aici nu se-ntâmplă prea multe fără să aflăm.

— Ne-ați putea îndruma spre cabană, doamnă? repetă Scully. Femeia cu părul roșu scoase un pix, dar nu se osteni să scrie indicațiile.

— Vă întoarceți vreo zece, unsprezece kilometri și o luați pe un drum care se cheamă Aleea Locust Springs, mergeți vreo jumate de kilometru și o luați la stânga pe un drum forestier – a treia potecă pe dreapta.

Își pipăi șiragul de perle false.

— E cel mai bun lucru pe care l-am aflat până acum, spuse Scully încet, privindu-și partenerul.

Gândul că îl va putea salva pe Jody Kennessy, că îl va putea ajuta în starea de slăbiciune în care se afla îi dădea puteri noi.

Ca agent FBI, Scully ar fi trebuit să își păstreze judecata limpede și să nu se implice emoțional într-un caz, pentru ca să nu-i fie influențată obiectivitatea. În cazul acesta însă nu se putea abține. Ea și Jody stăteau sub aceeași umbră a cancerului, iar legătura ei cu copilul pe care nu-l văzuse niciodată era prea puternică. Dorința de a-l ajuta era mult mai puternică decât anticipase Scully atunci când, împreună cu Mulder, părăsise Washingtonul pentru a investiga incendiul de la DyMar.

Clopoțelul de la ușă se auzi din nou și înăuntru își făcu apariția cu pași mari un agent din poliția statală, călcând cu cizmele grele pe podelele uzate ale magazinului general. Scully privi peste umăr la bărbatul care se îndreptă cu mișcări lejere spre răcitorul cu băuturi răcoritoare și apucă o sticlă mare cu suc de portocale.

— Ca de obicei, Jared? strigă femeia de la casă, bătând deja.

— Crezi c-o să mai schimb acum, Maxie? răspunse el, iar ea îi azvârli un pachet de biscuiți colorați artificial de pe standul cu gustări.

Polițistul înclină politicos din cap în direcția lui Mulder și a lui Scully, observând atât fotografia, cât și legitimația lui Mulder.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Suntem agenți federali, domnule.

Ridică fotografiile pentru a i le arăta și a-i cere ajutorul. Dacă i-ar putea escorta până la cabana izolată unde Patrice sau Jody erau poate ținuți prizonieri – brusc însă, aparatul de recepție de la brâul lui Jared cârâi.

Vocea dispecerului se auzi alarmată, dar limpede și profesională.

— Jared, răspunde, te rog. Avem un caz urgent. Un motociclist a găsit un cadavru pe autostradă, la aproape un kilometru de proprietatea lui Doyle.

Polițistul înșfăcă aparatul.

— Sunt Penwick, spuse el. Cum adică un cadavru? În ce stare?

— Un șofer de camion, răspunse dispecerul. Trailerul cu bușteni e pe jumătate ieșit de pe drum. Tipul era căzut peste volan și... ce să mai zic, e ciudat. Nu seamănă cu niciun alt accident pe care l-am văzut până acum.

Mulder îi aruncă o privire iute lui Scully, intrigat. Amândoi înțelegeau că totul suna foarte asemănător cu cazul lor.

— Tu ia-o înainte, Scully. Eu pot să merg la locul accidentului împreună cu agentul... ăă, Penwick aici de față și să arunc o privire. Dacă nu e nimic interesant, o să-l rog să mă aducă la cabană după tine.

Nedorind să se despartă de el, dar înțelegând că trebuia să investigheze ambele situații cât mai rapid cu putință, Scully dădu din cap.

— Ai grijă să iei toate măsurile de precauție.

— Le iau, Scully.

Mulder se repezi la ușă.

Clopoțelul sună la ieșirea polițistului, care strângea pachetul de biscuiți și sticla cu suc de portocale într-o mână, în timp ce confirma mesajul în aparatul de emisie. Strigă peste umăr:

— Pune-mi-le în cont, Maxie, îți plătesc mai încolo!

Scully se grăbi pe urmele lor, lăsând ușa să se închidă cu un clinchet în spatele ei. Mulder și polițistul alergau către mașina parcată pieziș în fața magazinului general.

Mulder îi strigă:

— Tu vezi dacă poți să dai de ei. Află tot ce poți. Te sun pe telefonul mobil.

Cele două portiere ale automobilului se trântiră și polițistul întoarse împrôșcând cu pietriș și porni pe șosea cu luminile roșii pâlpâind.

Scully se întoarse la mașina închiriată, scoțându-și cheile. Privind în jos la aparatul de pe scaunul mașinii, constată nemulțumită că telefonul nu funcționa. Erau din nou în afara câmpului activ.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 12:58 p.m.

În fața cabanei, Vader lătra. Se ridică și începu să măsoare veranda, emițând un mârâit gros din gâtlee.

Patrice își încordă atenția și se grăbi spre perdelele de dantelă. Gura i se uscă instantaneu. Îl avea pe Vader de doisprezece ani și știa că de data aceasta nu era un lătrat în joacă, după veritete.

De data aceasta câinele lătra ca să o avertizeze. Se așteptase la această clipă. Se temuse de ea.

Afară, copacii ce mărgineau poiana se înălțau întunecați, acoperind claustrofobic dealurile care îi protejau. Trunchiurile aspre parcă se apropiaseră pe tăcute, ca o armată implacabilă... cum își închipuia că fusese gloata care înconjurase laboratorul.

Poiana acoperită cu iarbă și plină de buruieni vălurea în boarea ușoară, încărcată cu umezeală în urma ultimelor ploi. Pe vremuri considerase că pajiștea era frumoasă, locul desăvârșit pentru a pune în cea mai bună lumină cabana – un loc superb, spusese Darrin, iar ea îi împărtășise entuziasmul.

Acum însă, spațiul deschis o făcea să se simtă expusă și vulnerabilă.

Vader latră iar, apropiindu-se de marginea verandei, cu botul îndreptat către poteca ce se pierdea în pădure. Nările negre îi fremătau.

— Ce e, mami? întrebă Jody.

După expresia trasă de pe fața lui, își dădea seama că îi era la fel de teamă ca și ei. Îl instruiseră bine în ultimele două săptămâni.

— Vine cineva, spusese ea.

Adunându-și tot curajul, stinse luminile în casă, lăsă perdelele să cadă peste ferestre și deschise ușa, ieșind la pândă pe verandă. Se refugiaseră aici, dar o făcuseră fără niciun fel de pregătire. Fusese nevoită să mizeze pe această ascunzătoare, căci nu avea cu ea nicio pușcă, niciun fel de altă armă. Scotocise prin cabană, dar Darrin nu era adeptul armelor. Nu avea decât mâinile goale și propria ei inventivitate. Vader se uită la ea peste umăr, apoi se întoarse iar spre potecă.

Jody se lipi de ea, încercând să vadă, dar îl împinse înapoi înăuntru.

— Mami, protestă el indignat, dar ea îl muștră cu degetul, afișând o expresie dură.

Copilul dădu repede înapoi.

Instinctul protector matern o copleșea ca un drog. Fusese

neajutorată în fața cancerului, fusese neajutorată atunci când tatăl lui fusese omorât de necunoscuți din umbră care se pretindeau a fi activiști, aceiași oameni care le înregistrau convorbirile telefonice, care îi urmăreau și care poate și acum le luaseră urma. Dar acționase pentru a-și pune fiul în siguranță și până acum îl ținuse în viață. Patrice Kennessy nu intenționa să se lase acum păgubașă.

Printre copaci apăru o siluetă care cobora pe jos poteca mărginită de pini întunecați și care se apropia având ca țintă evidentă cabana.

Patrice nu mai avea timp să fugă.

Îl adusese pe Jody în sălbăticia regiunii de coastă tocmai datorită numărului mare de naturiști, de secte religioase sau extremiste – care toate știau cum să facă să fie lăsate în pace.

Fratele lui David însuși intrase într-un asemenea grup, abandonând chiar și această cabană pentru a găsi o izolare mai profundă, dar ea nu îndrăznise să îl caute pe Darrin și să-i ceară protecție. Cei care se aflau pe urmele lor se vor gândi la fratele lui David. Trebuia să facă lucruri la care ei nu se așteptau.

Acum mintea îi lucra febril, încercând să revadă și cea mai mică greșeală pe care o putuse face pentru a indica următorilor unde se aflau ea și Jody. Își aminti brusc că ultima dată când intrase într-un magazin alimentar văzuse pe pagina întâi a unui ziar din Oregon o fotografie a ruinelor incendiate, înconjurate cu gard, ale Laboratoarelor DyMar.

Surprinsă, tresărise și făcuse un efort să își păstreze cumpătul, stând cu cumpărăturile în brațe în fața ghidurilor TV, a bucatărilor de pastramă de vacă și a rafturilor cu dulciuri. Femeia în vârstă, cu părul șocant de roșu, o privise din spatele ochelarilor cu lentile murdare. Nimeni, insistă Patrice față de ea însăși, nu putea lega o asemenea coincidență și nu va ține minte o femeie care călătorea singură, împreună cu fiul ei în vârstă de doisprezece ani, nimeni nu putea stabili o legătură între asemenea detalii.

Dar femeia o măsurase prea insistent...

— Cine e, mami? întrebă Jody în șoptă de lângă căminul rece. Vezi ceva?

Patrice se bucura acum că în dimineața aceea nu făcuse focul, căci fuiorul de fum alb-cenușiu i-ar fi dat de gol și mai tare.

Aveau un plan pentru o astfel de împrejurare, conform căruia amândoi trebuia să încerce să se strecoare nevăzuți și să se piardă printre copaci, ascunzându-se în munții acoperiți cu păduri. Dar nepoftitul îi luase pe nepregătite. Venise pe jos, netrădat de zgomotul motorului. Acum niciunul dintre ei nu mai avea timp să fugă.

— Jody, tu stai aici. Ia-l pe Vader, duceți-vă la ușa din dos și rămâneți acolo. Fii gata să fugi în pădure dacă trebuie, dar deocamdată așteaptă.

Băiatul clipi spre ea, speriat.

— Dar nu pot să te las aici, mami.

— O să încerc să câștig un pic de timp pentru ca tu să ai un avans. Dacă nu ne vor răul, atunci nu ai de ce să te temi.

Chipul i se împietri, iar Jody roși, pricepând ce voia să spună.

Patrice se întoarse la ușă, mijindu-și ochii.

— Stai la adăpost și așteaptă până vine clipa potrivită.

Cu o expresie întunecată pe față, își încrucișă brațele la piept, așteptând pe verandă apropierea oaspetelui. Groaza și nevoia de a acționa repede aproape o paralizau. Era clipa confruntării de care se temuse încă de când primise telefonul disperat al lui David.

Silueta era a unui bărbat cu umeri largi, care umbla șchiopătând greoi. Arăta de parcă trecuse pe jos printr-o spălătorie de mașini, ținând în brațe niște canistre cu ulei deschise. Se îndreptă clătinându-se spre cabană, dar încremeni locului zărind-o pe verandă.

Vader mârâi.

Chiar și de la distanță, Patrice simți privirea întunecată oprindu-se asupra ei, ochii care se înfipseseră în ochii ei. Se schimbase, trăsăturile feței îi erau distorsionate – dar îl recunoscuse. Simți un val de ușurare, o senzație pe care nu o trăise de o bucată bună de vreme. În sfârșit, un prieten.

— Jeremy, spuse ea cu un suspin. Jeremy Dorman.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Cabana familiei Kennessy

Oregon Coast Range

Vineri, 1:14 p.m.

— Patrice! exclamă Dorman cu o voce răgușită, apoi se îndreaptă spre ea cu pas accelerat, oarecum amenințător.

Patrice cumpărase de câteva ori ziare de la automatele nesupravegheate de prin colțurile mai întunecoase și citise că partenerul soțului ei murise la rândul său în focul de la DyMar, ucis de cei care aveau interesul să împiedice cercetările lui David în domeniul nanotehnologiei să ajungă la urechile publicului.

— Jeremy, te urmăresc și pe tine? Cum de-ai scăpat?

Faptul că Jeremy Dorman fugise într-un fel sau altul îi dădu pentru o secundă speranța că și David supraviețuise. Era însă un gând pe care nu reușea să-l prindă, care îi aluneca printre degetele minții. Avea pentru el mii de întrebări, dar mai mult decât orice altceva se bucura să vadă un chip cunoscut, chipul cuiva care îi împărtășea nenorocirea...

Ceva era însă în neregulă cu prezența lui Jeremy aici. Știuse să îi caute, pe ea și pe Jody, la cabană. Patrice știa că David vorbea mai mult decât ar fi trebuit. Nici măcar ascunzătoarea secretă a fratelui lui probabil că nu rămăsese prea multă vreme o taină, după orele îndelungate de conversație banală în laborator între David și Jeremy.

Brusc o cuprinse îngrijorarea.

— Ești urmărit? Dacă vin după noi aici, nu avem nicio armă...

— Patrice, o întrerupse el, sunt disperat. Te rog, ajută-mă. Înghiți în sec... și gâtlejul continuă să i se miște mult după ce ar fi fost normal să se oprească.

— Trebuie să intru.

De aproape, bărbatul musculos părea foarte bolnav, aproape incapabil să se mai miște, parcă afectat de o mie de suferințe. Pielea lui avea un aspect straniu, umed – și asta nu numai datorită umezelii din aer, ci era alunecos cumva. Ca o mângă.

— Jeremy, ce ți s-a întâmplat?

Arată spre ușă, întrebându-se de ce nu se simțea în largul ei. Dorman petrecuse mult timp cu familia, în special după ce Darrin abandonase cercetarea și se refugiase în tabăra naturiștilor.

— Arăți îngrozitor.

— Am să-ți spun multe, dar nu prea am timp. Uită-te la mine și la felul în care arăt. E foarte important... Aveți și câinele aici?

Patrice rămase încremenită în loc; nu putu să facă mai mult decât să

pășească înainte și să apuce balustrada umedă, acoperită cu mușchi. De ce îl interesa Vader, ascuns înăuntru, împreună cu Jody? Chiar dacă era vorba despre Jeremy, Jeremy Dorman, tot simțea nevoia să fie prudentă.

— Vreau câteva răspunsuri mai întâi, îi spuse ea, fără să se clintească de pe verandă.

El se opri în loc, nesigur.

— Cum se face că ai supraviețuit incendiului de la DyMar? Cu toții am crezut că ai murit.

— Ar fi trebuit să mor și eu acolo, spuse Dorman cu voce grea.

— Cum adică ar fi trebuit să mori și tu? La telefon, ultima data când m-a sunat, David mi-a spus că protestul de la DyMar era o înscenare și că până la urmă nu avea nimic de-a face cu drepturile animalelor.

Ochii negri, cu pleoape grele ai lui Dorman o străpungeau.

— Am fost trădat, la fel ca și David.

Făcu încă doi pași, trăgându-se mai aproape.

— Cum adică?

După toate prin câte trecuse, lui Patrice i se părea că orice putea suna acum credibil.

Dorman dădu din cap.

— Aveau ordin să nu supraviețuiască nimeni, să nu rămână nicio însemnare a cercetărilor noastre asupra nanotehnologiei. Doar cenușa.

Patrice rămase pe loc, arătându-i că nu dorea ca el să se apropie.

— David mi-a spus că totul se juca la un nivel guvernamental mult mai înalt decât crezuse el. Nu l-am crezut până nu m-am întors acasă, unde am găsit totul cu fundul în sus.

Dorman se opri clătînându-se la vreo trei metri de verandă, între buruienile de pe pajiște. Părăsi drumul pentru mașini și o apucă pe poteca bătătorită care ducea până la ușa cabanei.

— Iar acum știi că sunt pe urmele tale. Putem să ne ajutăm unul pe celălalt. Dar am nevoie de Vader. În sângele lui se află prototipurile stabile.

— Prototipuri? Ce tot spui?

— Prototipurile nanotehnologiei. Eu am fost nevoit să folosesc unele dintr-o generație mai veche, mai puțin perfecționate, probe de la animalele mici de laborator, dar care au manifestări... șocante. Numai că nu am avut de ales. Laboratorul luase foc, totul ardea. Ar fi trebuit să fiu lăsat să scap, dar aceasta a fost singura modalitate prin care puteam supraviețui – spuse el, privind-o rugător, apoi își cobori vocea. Dar nu funcționează așa cum ar fi trebuit. Cu sângele lui Vader, mai am o șansă să le reprogramez pentru mine.

Mintea lui Patrice era un vârtej. Știuse la ce lucra David și bănuise că ceva era în neregulă cu labradorul negru.

— Unde-i Jody? întrebă Dorman, uitându-se dincolo de ea, prin

perdele sau pe ușa pe jumătate deschisă.

— Hei, Jody, ieși afară! E-n regulă!

Jody îl privise întotdeauna pe Dorman ca pe un prieten al tatălui său, un unchi-surogat – mai ales după plecarea lui Darrin. Jucau împreună jocuri video; Jeremy era probabil unicul adult care știa la fel de multe despre Nintendo 64 ca și Jody însuși. Făceau schimb de informații și de tehnici pentru *Wave Race*, *Mortal Combat Trilogy* și *Shadows of the Empire*.

Înainte ca Patrice să se poată aduna și înțelege exact cum stăteau lucrurile, Jody smuci ușa cabanei, însoțit de câinele negru.

— Jeremy!

Încântat, ușurat, Dorman îl zări pe Vader, dar câinele îl fixă dezvelindu-și colții. Mârâitul gros suna ca un ferăstrău electric în gâtleele lui, de parcă Vader ar fi avut o socoteala veche cu Dorman.

Acesta însă nu-i dădea atenție. El se uita la Jody – Jody sănătos – și era uluit. Pielea pe chipul lui Dorman se tulbură, mișcându-se. Se crispă, obligând-o să revină la forma inițială.

— Jody, te-ai... te-ai vindecat de cancer.

— E o minune, interveni înghețat Patrice. O revenire spontană.

Expresia lacomă de pe chipul straniu, lucios al lui Dorman îi produse un nod în stomac.

— Nu, nu e o revenire spontană, nu-i așa, Jody? Dumnezeuule mare, le ai și tu.

Pălind, copilul făcu un pas înapoi.

— Știi ce ți-a făcut tatăl tău.

Dintr-un motiv sau altul, stătea cu privirile ațintite asupra lui Jody și a câinelui.

Derutată, Patrice se uită la Jody, iar apoi, într-o fracțiune de secundă încărcată de teroare, înțelese proporțiile actului lui David, riscurile pe care și le asumase, adevăratul motiv pentru care cercetările îl înfricoșaseră atât de tare pe Darrin. Starea bună a lui Jody nu se datora uneia dintre revenirile periodice. Toată munca lui David, devotamentul lui nebunesc, toate dăduseră roade până la urmă. Descoperise leacul cancerului, fără să-i spună lui Patrice.

Dar, în spațiul unei singure răsuflări, bucuria și ușurarea incredibile îi fură întunecate de teama față de Jeremy Dorman. Teamă pe care i-o stârneau privirile lacome pe care i le arunca lui Jody, trăsăturile lui anormal de mobile, controlul pe care părea să-l piardă.

— E chiar mai bine decât Vader, spuse Dorman cu ochii negri cuprinși de flăcări, cu o privire stranie. Nu am nevoie decât de o probă de sânge de la fiul tău, Patrice. Doar puțin sânge. Nu mult.

Șocată și dezorientată, Patrice se crispă, dar rămase locului pe verandă, fără să se miște. Nu avea de gând să lasă pe nimeni să se atingă de fiul ei.

— Din sângele lui? Ce Dumnezeu...

— N-am timp să-ți explic, Patrice. N-am știut că or să-l omoare pe David. Știam că vor să regizeze protestul și să dea foc laboratorului, dar credeam că intenționează să îl mute într-un loc mai retras.

Chipul i se contorsionă de furie.

— Urma ca eu să fiu cercetător principal în noul centru, dar au încercat să mă omoare și pe mine!

Patrice simțea că mintea i-o lua razna; percepția asupra realității îi era asaltată din prea multe părți în același timp.

— Știai că vor să dea foc laboratorului? Ai făcut parte din conspirație.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Totul ar fi trebuit să rămână sub control. Și pe mine m-au mințit.

— Ai lăsat ca David să fie ucis, ticălosule. Râvneai la gloria lui, la rezultatele muncii lui.

— Patrice... Jody, am să mor dacă nu mă ajutați. Acum, imediat.

Dorman se repezi în direcția verandei, dar Patrice îi blocă drumul.

— Jody, treci înăuntru, acum. Nu putem avea încredere în el. L-a trădat pe tata.

Glasul îi era rece ca gheața, iar băiatul era deja speriat. Se întoarse iute ca să-i dea ascultare.

Dorman se opri la nici doi metri depărtare, ținându-l cu privirea.

— Nu face una ca asta. Nu înțelegeți.

— Înțeleg că trebuie să îmi apăr fiul, după toate prin câte a trecut. Probabil că tot pentru oamenii aceia lucrezi, pentru cei care ne vânează. N-am să te las să te apropii de el.

Cu pumnii strânși pe lângă ea, era gata să-l sfâșie în bucăți cu mâinile goale.

— Jody, du-te și ascunde-te în pădure! Știi unde, acolo unde-am vorbit! strigă ea prin ușa întredeschisă. Hai, du-te!

Ceva se mișcă în pieptul lui Dorman. Acesta se ghemui, acoperindu-și stomacul și coastele. În fine, se ridică, cu ochii sticloși și înecați de panică.

— Nu... mai pot... aștepta, Patrice.

Se balansă, apropiindu-se.

Ușa din spate a cabanei se trânti. Jody fugise drept spre pădure. În sinea ei, Patrice îi mulțumi că nu stătuse să se contrazică. Se temuse că îi va lua partea lui Dorman, încercând să îl ajute.

Vader ocoli casa în salturi, pe urmele lui Jody, lătrând.

Fără a o lua în seamă pe Patrice, Dorman se întoarse către spatele casei.

— Jody, vino încoace, băiete!

Dezlipindu-se de verandă, dădu ocol cabanei pe o latură.

Patrice simți un urlet animalic adunându-i-se în gâtlee.

— Lasă-mi copilul în pace!

Dorman se răsuci, scoțând un pistol din buzunarul pantalonilor. Îl apucă cu mâini tremurânde, ținându-l în fața ochilor ei uimiți.

— Nu știi ce faci, Patrice, spuse el. Habar n-ai ce se petrece. Aș putea pur și simplu să împușc câinele sau pe Jody, ca să fac rost de sângele de care am nevoie. Poate că așa ar fi cel mai ușor până la urmă.

Controlul muscular pe care îl exercita era însă sporadic, în așa fel încât nu putea ține arma îndreptată constant asupra ei. Oricum, Patrice nu credea că o să împuște pe cineva. Nu Jeremy Dorman.

Cu un strigăt, sări peste balustrada verandei, aruncându-se asupra lui, pregătită de luptă.

La vederea ei, Dorman se trase înapoi cu o expresie de groază întipărită pe chip.

— Nu! Nu mă atinge!

Dar ea se repezi peste el, smulgându-i pistolul din mână și doborându-l la pământ.

— Jody, fugi! Nu te opri! strigă ea.

Dorman dădea din mâini și din picioare, zvârcolindu-se, încercând să o îndepărteze de el.

— Nu, Patrice! Dă-te la o parte! Nu te apropia de mine!

Dar ea se lupta cu ghearele, cu pumnii. Pielea lui era umedă și alunecoasă...

Fără o vorbă, Jody și câinele o rupseră la fugă spre pădure.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Cabana familiei Kennessy

Vineri, 1:26 p.m.

Copacii deși își întindeau ghearele spre el. Ramurile îi zgâriau fața, îl trăgeau de păr, îi agățau cămașa – dar Jody continua să alerge. Ultimele cuvinte pe care le auzise fuseseră strigătul disperat al mamei sale: „Jody, fugi! Nu te opri!”

În ultimele două săptămâni Patrice îi băgase adânc spaima în suflet. Făcuseră planuri pentru tot felul de situații. Jody știa foarte bine că pe urmele lui se aflau oameni puternici și de temut. Cineva îi trădase tatăl și dăduse foc centrului de cercetări.

El și mama fugiseră în noapte, dormind în mașina parcată la marginea drumului, oprind când într-un loc, când în altul, până ajunseseră la cabană. Mama îi repetase de multe ori că nu trebuia să aibă încredere în nimeni – iar acum părea că până și Jeremy Dorman intra în această categorie. Jeremy, care îi fusese ca un unchi, care se juca cu el ori de câte ori el și tatăl lui se puteau smulge de la lucru.

Acum Jody nu mai gândea; nu făcea decât să reacționeze. O rupse la fugă pe ușa din spate, traversând poiana, spre pădure. Vader se repezi printre copaci înaintea lui, lătrând, parcă deschizându-i drumul.

Cabana rămânea iute în urmă, iar Jody coti brusc la stânga, urcând dealul. Sări peste un trunchi de copac căzut, strivind crengi rupte și făcându-și loc printre tufele dese, țepoase. Vârfurile pantofilor i se agățau în tulpini de iederă, dar Jody continuă să alerge împiedicat.

În ultimele câteva săptămâni explorase pădurile acestea. Mama îl supraveghease îndeaproape, ca să fie sigură că nu dădea de bucluc sau că nu se rătăcea, dar Jody își găsise timp să cerceteze pe sub copaci. Știa încotro trebuia să se îndrepte și cum putea scăpa de urmăritori. Știa pe unde mergea. Cunoștea câteva locuri tainice în pădure, dar nu și amintea niciunul destul de bun, sau de sigur. Mama îi poruncise să nu se oprească și nu putea să nu o asculte.

Dacă o să câștig un pic de timp, o să-ți dau un avans, îi spusese.

— Jody, stai!

* * *

Era glasul lui Jeremy Dorman, în care se auzea însă ceva straniu, sugrumat.

— Hei, Jody, nu-i nimic. Nu-ți fac nimic.

Jody ezită, apoi își continuă goana. Vader lătră tare, trecând pe sub un alt trunchi căzut, iar pe urmă urcă în salturi o pantă. Jody îl urmă împiedicându-se.

— Vino-ncoace, băiete. Vreau să vorbesc cu tine! strigă Dorman din

apropierea cabanei.

Jody știa că abia intrase în pădure, în urmărirea lui.

Se opri o clipă, gâfâind. Încheieturile încă îl furnicau din când în când în mod ciudat, ca și cum ar fi avut părți ale corpului amorțite – dar disconfortul nu era nimic pe lângă ceea ce trăise înainte, când leucemia era în stadiul ei cel mai rău, când ar fi vrut din tot sufletul să moară numai ca să scape de durerile care îl străpungeau până în adâncul oaselor. Acum se simțea destul de sănătos pentru a duce la capăt efortul acesta – dar nu dorea să o țină așa prea mult. Pielea îl furnica și sudoarea îi înțepa spinarea și gâtul.

Îl auzi pe Dorman prăvălindu-se printre copaci, rupând crengi, alarmant de aproape. Cum de se putuse mișca atât de repede?

— Mama vrea să te vadă. E jos, la cabană.

Jody își dădu drumul în jos pe o pantă, într-o mică râpă unde, peste bolovani și ramuri rupte, se strecura un pârau. Cu două zile în urmă, în joacă, topăise de pe o piatră pe un trunchi de copac, apoi pe o bucată de pământ acoperită cu mușchi, traversând pâraul și încercând să nu cadă. Acum o rupse la goană cât îl țineau picioarele. Pe la jumătate, alunecă pe un pietroi acoperit cu mușchi și piciorul drept îi intră în apa rece ca gheața care susura între maluri.

Țipă înăbușit, luat prin surprindere, își smulse piciorul ud leoarcă din apă și își continuă traversarea. Mama îl prevenise mereu să nu se ude la picioare... acum însă Jody știa că fuga era mult mai importantă decât orice altceva și îi permitea orice fel de risc.

Dorman strigă iar:

— Jody, vino-ncoace!

Era ceva mai supărat, cuvintele păreau mai aspre.

— Hai, vino, te rog. Numai tu mă poți ajuta. Haide, Jody, te implor!

Cu pantoful plin de apă, Jody urcă la loc malul. Inspira adânc ca să poată să fugă în continuare. Apucându-se de o ramură de brad și umplându-se pe mâini de rășină lipicioasă, ieși din râpă pe un teren ceva mai plat, ca să o ia din nou la goană.

Într-o parte avea o cicatrice care îi trimitea junghiuri ascuțite spre rinichi și stomac, dar își apăsă locul dureros cu palma, ca să-și continue fuga. Nu înțelegea ce se petrecea, dar se încredea în temerile sale și în avertismentele mamei. Se jură să nu se lase prins de Jeremy Dorman.

Se opri gâfâind lângă un copac, așteptând să își audă următorul.

În josul pantei, de partea cealaltă a pâraului, zări silueta masivă a lui Jeremy Dorman, în cămașa lui zdrențuită. În ciuda distanței, prin penumbra pădurii, ochii li se întâlniră.

La vederea străinului care îl privea din spatele ochilor lui Jeremy, Jody o rupse la goană cu puteri îndoite. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar respirația îi ieșea întretăiat. Se aruncă printre tufele ale

căror gheare îl trăgeau înapoi. În urma lui, Dorman trecea fără greutate prin ele.

Jody urcă un deal, alunecând pe frunzele umede. Știa că nu va putea face acest incredibil efort la nesfârșit. Dorman nu părea să își încetinească urmărirea.

Se azvârli într-o mică râpă, îngroșată cu frunze moarte și bolovani acoperiți cu licheni. Copacii și umbrele erau destul de dese în jurul lui pentru ca să știe că Dorman nu-l putea vedea și profită de ocazie pentru a se strecura într-o vizuină umedă de animal, între un ciot putrezit și un pietroi crăpat. Crenguțele, vițele și tufe mai mici trosniră sub el.

Încremeni în tăcere; plămânii stăteau să-i plesnească, pulsul i-o luase razna. Ascultă, așteptând să audă apropierea celui alt. Nu mai știa nimic despre mama sa și se temea să nu fie rănită, la cabană. Ce-i făcuse Dorman, ce sacrificiu făcuse pentru ca el să poată scăpa?

Pași grei scrâșniră pe solul pădurii, dar Dorman încetase să strige. Jody își amintea jocurile de urmărire din sistemul Nintendo, își amintea cursele pe viață și pe moarte prin păduri sau tărâmburi îndepărtate.

Dar aceasta era realitatea, iar în joc se afla mult mai mult decât numărul cel mai mare de puncte.

Dorman se apropia din ce în ce mai mult, dând la o parte tufe, scotocind prin ierburile pădurii. Jody stătea într-o tăcere tensionată, rugându-se ca ascunzătoarea să îi rămână nedescoperită.

Vader lătră în depărtare, iar Dorman se întrerupse, apoi schimbă direcția. Jody profită de ocazie și încercă să fugă, dar, pe când dădea la o parte una dintre ramurile căzute, împinse un bușean care stătea într-un echilibru precar peste frunzele uscate.

Dorman încremeni din nou, după care se repezi spre ascunzătoarea lui Jody.

Băiatul trecu din nou aplecându-se pe sub trunchiul de copac, sări până la piatra alunecoasă și ieși în partea opusă a râpei. Se ridică și o rupse iar la goană, ținând capul plecat, împingând crengile din cale, în timp ce Dorman striga după el, luptându-se cu tufișurile. Jody riscă o privire peste umăr, ca să vadă cât de mult se apropiase de el următorul.

Dorman ridică o mână grea, întinzând-o în direcția lui. Jody recunoscu forma revolverului în aceeași clipă în care văzu flama ieșindu-i pe țeavă.

O bubuitură se răspândi cu ecou în pădure. O așchie din scoarța unui brad explodă la numai o jumătate de metru deasupra capului lui. Dorman trăsesese în el!

— Vino imediat încoace, fir-ar să fie! răcni Dorman.

Mușcându-și buzele pentru a-și înăbuși strigătul, Jody se pierdu

printre tufe, în spatele copacului care îl apăsese.

În adâncul pădurii îl auzi pe Vader lătrând, scheunând, de parcă l-ar fi încurajat. Jody avea mai multă încredere în câine decât va avea vreodată în Jeremy Dorman.

O luă din nou la fugă, ținându-se de coaste. Capul îi bubuia, iar inima îi bătea ca motorul unei mașini de curse.

În urma lui, Dorman trecu lipăind prin pârâul rece, fără a încerca măcar să mai caute pietrele.

— Jody, vino-ncoace!

Jody alergă disperat către locul unde lătra câinele – și unde, spera el, va fi în siguranță.

DOUĂZECI ȘI OPT

Zona rurală a Oregonului

Vineri, 1:03 p.m.

Trailerul cu bușteni ședea pe jumătate răsturnat în șanțul puțin adânc, cu cabina răsucită într-un unghi curios, ca un monstru metalic cu spinarea frântă.

Apropiindu-se de el în mașina poliției, Mulder sesiză imediat că ceva nu era în ordine. Acesta era mai mult decât un accident de circulație obișnuit. O camionetă Ford roșie era parcată la margine, alături de camion, și un bărbat îmbrăcat într-o pelerină de ploaie din plastic coborî de pe locul din dreapta chiar când ofițerul Jared Penwick oprea mașina.

Examinând scena, Mulder zări urmele șerpuite ale cauciucurilor în iarba udă. Înainte de a se opri unde era acum, camionul derapase dintr-o parte în alta, scăpat de sub control. Câțiva stropi de ploaie pătră parbrizul mașinii și Jared lăsa ștergătoarele să baleieze. Puse mâna pe aparatul de radio, apăsă pe butonul de emisie și îl anunță pe dispecer că ajunsese la locul accidentului.

Bărbatul din camionetă aștepta alături de vehiculul lui, ghemuit în mantaua de plastic, iar polițistul se îndreptă spre el cu pași ce scrâșneau pe pietriș. Mulder îl urmă, încheindu-și pardesiul ca să-i țină cald. Vântul și ploaia îi răvășeau părul, dar nu putea face nimic împotriva lor.

— Nu te-ai atins de nimic pe-aici, așa-i, Dominic? întrebă Jared.

— Nici nu-mi trece prin cap să mă apropiu, răspunse cel din camionetă, aruncându-i o privire bănuitoare lui Mulder. Tipul arată oribil.

— Dânsul e agentul Mulder, de la FBI.

— Treceam pe-aici, pe șosea, zise Dominic fără să-și dezlipească ochii de la Mulder, aruncând totuși o privire trailerului înclinat. Când am văzut camionul, m-am gândit că poate șoferul a derapat din cauza ploii. Sau, uneori, camionagiii opresc pe dreapta ca să tragă câte un pui de somn – bucata asta nu-i prea circulată, știi bine – dar felul în care era parcată mașina era periculos. Și nici triumghiul portocaliu nu-l pusese în spate, așa cum ar fi trebuit. Mă gândeam să-i fac un pic de morală.

Dominic își scutură apa de pe față, înainte de a clătina din cap. Înghiți în sec.

— Dar după aia am aruncat o privire în mașină. Doamne, Dumnezeu, în viața mea n-am văzut așa ceva.

Mulder îl lăsa pe Jared de vorbă cu șoferul camionetei, iar el se

apropie de mașina cu bușteni. Apucă mânerul portierei dinspre șofer și, prudent, se săltă pe treaptă.

În cabină, șoferul camionului zăcea pe spate cu brațele întinse, cu picioarele strânse și genunchii vârați sub volan, ca un gândac stropit cu insecticid.

Chipul buhăit îi era contorsionat și umflat, plin de excrescențe și cu falca de jos căzută. Albul ochilor îi era de un cenușiu fumuriu, acoperit cu liniile roșii ale vinișoarelor sparte. Petele de un vinețiu închis îi ieșeau în evidență peste tot pe piele, de parcă sistemul vascular ar fi fost un teren bombardat în miniatură.

Geamul mașinii stătea bine închis. Ploaia continua să se scurgă de pe acoperișul înclinat al cabinei înspre geamul din dreapta. Pe dinăuntru, parbrizul era pe alocuri încetoșat. Lui Mulder i se păru că vede aburul ridicându-se încet dinspre cadavru.

Încercând să își păstreze echilibrul, se răsuci către polițistul care îl privea curios.

— Poți să dai în urmărire numărul mașinii? întrebă Mulder. Vezi dacă reușești să afli cine e șoferul și eventual unde se ducea.

Întâlnea moartea hidoasă încă o dată, atât de aproape de locul unde se aflau probabil Patrice și Jody Kennessy, atât de aproape de locul unde Scully se dusesese în căutarea lor.

Polițistul se trase mai aproape, privind la rândul său pe geamul din dreptul pasagerului, ca la un spectacol de circ la care te uiți printr-o gaură în cortină.

— Dezgustător, spuse el. Ce-o fi pățit individul?

— Să nu atingă nimeni cadavrul până nu aducem mai multe ajutoare, spuse repede Mulder. Medicul legist din Portland a mai avut de-a face cu cazuri asemănătoare. Probabil că pe el ar fi cel mai bine să-l chemați, fiindcă va ști ce trebuie făcut.

Polițistul șovăi, parcă ar mai fi avut de pus încă vreo câteva zeci de întrebări, dar se mulțumi să se întoarcă repede la aparatul de radio.

Mulder ocoli botul camionului, constatând felul în care cabina era răsucită spre dreapta, aproape desprinsă de rest. Buștenii rețezați stăteau legați bine cu lanțuri pe trailerul lung.

Cuprins de convulsii, șoferul scosese camionul greu de pe șosea și, din nefericire, piciorul îi alunecase de pe pedala de accelerație. Mașina se oprise într-un mal de pământ fără să intre în vreun copac sau să se răstoarne peste buza vreunei râpe.

Mulder rămase cu ochii la grilajul radiatorului, pe când ploaia se întetea din nou. Apa i se prelingea în șiroaie subțiri pe spinare; mișcă din umeri, ridicându-și gulerul pardesiului într-o încercare de a rămâne cât de cât uscat.

Continuând să dea târcoale camionului, coborî în șanț. Pantofii îi pleoscăiau prin apă și plantele i se încolăceau în jurul manșetelor de la

pantaloni. Odată murat bine, își spuse el, nu mai avea importanță dacă ploaia se întetea sau nu.

În clipa aceea observă că ușa din dreapta atârna întredeschisă.

Încremeni, cântărind variantele posibile. Dacă mai fusese cineva în cabina aceea – cineva care călătorea împreună cu șoferul, poate un autostopist? Purtătorul acestui agent biologic letal?

Mulder se apropie cu grijă de ușa crăpată, căutând cu privirea în spate, printre copacii din apropiere, prin ierburi, întrebându-se dacă avea să descopere un al doilea cadavru, al pasagerului care suferise aceleași convulsii, dar reușise să coboare și se prăbușise afară din mașină.

Nu găsi însă nimic. Ploaia se întetea.

— Ce-ai găsit, agent Mulder? Întrebă polițistul.

— Mai caut încă, răspunse el. Stai pe loc.

Polițistul strigă din nou.

— Legistul din Portland și o echipă de poliție sunt pe drum încoace. Curând o să fie aglomerație aici.

Apoi, bucuros să-l lase pe Mulder să-și continue investigațiile, Penwick se întoarse să stea de vorbă cu șoferul camionetei.

Mulder trase atent de ușa grea din dreapta, care se deschise cu un geamăt din balamale. Dădu înapoi un pas, ca să poată privi înăuntru.

Din unghiul acesta, șoferul mort părea chircit și mai tare, și mai contorsionat. Aburii condensati formaseră un halou pe parbriz și pe geamul ușii de lângă el. Aerul avea un iz umed, lipsit însă de răceala acrie a morții. Corpul nu era demult aici, în ciuda stării lui oribile.

Dar pe Mulder cel mai tare îl interesa locul din dreapta. Zări bucățele și scame dintr-o cămașă ruptă sau sfâșiată. Pe tapițeria scaunului se prelingeau șuvițe dintr-o substanță stranie, translucidă. Un fel de... mâzgă întărită, asemănătoare cu cea pe care o văzuse la paznicul mort.

Înghiți în sec, nedorind să se apropie, atent să nu atingă nimic. Era într-adevăr același lucru pe care îl întâlniseră și înainte, la morgă. Mulder era convins că această toxină ciudată, acest agent letal, era rezultatul activității contestate a lui Kennessey.

Poate că șoferul camionului luase pe drum un pasager care îl contaminase, de la o distanță atât de mică. După ce camionul se răsturnase și șoferul murise, călătorul misterios scăpase, fugind.

Dar unde s-ar fi putut duce?

Zări un pătrat care părea de hârtie, la picioarele locului din dreapta. În primul moment se gândi că era un ambalaj sau o etichetă, apoi însă realizează că era o fotografie, îndoită și pe jumătate ascunsă în umbra scaunului.

Scoase din buzunar un pix și se aplecă înainte, atent să nu atingă resturile de mâzgă. Era riscant, dar se simțea cuprins de un sentiment

vecin cu panica. Cu pixul în mână, se întinse și trase fotografia mai aproape. Marginile îi erau acoperite cu scame, de parcă fotografia ar fi căzut din buzunarul cămășii în timpul unei încăierări violente.

Tot cu pixul întoarse poza cu fața în sus. Era una pe care Mulder nu o mai văzuse până acum, dar recunoscuse ușor chipul femeii și al copilului. Le văzuse suficient de des în ultimele câteva zile, arătând alte asemenea poze la sute de oameni, în încercarea de a-i găsi pe Patrice și pe Jody.

Asta însemna că acela care călătorise ca pasager în camion, acela care purta în el pesta nanotehnică, era la rândul lui pornit în căutare, legat cumva de femeie și de fiul ei.

Și se îndrepta către același loc unde se dusesese și Scully.

Mulder aruncă pixul în cabină, neîndrăznind să-l bage la loc în buzunar. În timp ce se întorcea grăbit către șosea, polițistul îl strigă, făcându-i semn să se apropie.

— Agent Mulder!

Mulder se îndepărtă de camion, ud și înghețat, copleșit de o apăsare mai profundă. Cu gândurile în altă parte, se duse să vadă ce dorea Penwick.

— La câțiva kilometri în urmă pe șosea e o stație de cântărire pentru camioane. Nu e deschisă prea des, dar trupele de supraveghere a traficului au instalat camere video cu comandă automată. I-am rugat să deruleze benzile, să vedem dacă au cumva imagini cu camionul ăsta.

Penwick zâmbi, iar Mulder îi aprobă din cap raționamentul logic.

— În felul ăsta putem stabili măcar niște repere în timp.

— Și ați găsit ceva? întrebă Mulder.

Polițistul zâmbi iar.

— Două fragmente. Unul, în care camionul trece cu viteză – 10.52 a.m. Și, cu câteva minute mai devreme, un bărbat, pe jos. Șoseaua nu e deloc aglomerată.

— Putem obține imaginile video? întrebă Mulder interesat, strecurându-se pe locul din față al mașinii poliției și privind ecranul mic, montat sub bord pentru rețeaua de comunicații prin computer.

— M-am gândit că asta o să vrei, zise Penwick, apăsând pe taste. O aveam aici... aha, uite-o.

Prima imagine arăta camionul cu bușteni trecând pe șosea, evident același care stătea acum înțepenit în șanț. Codul digital din partea de jos confirma declarațiile polițistului.

Dar pe Mulder altceva îl interesa mai mult.

— Vreau să-l văd pe autostopist, pe tipul celălalt.

Își încruntă sprâncenele, trecând în revistă diferitele posibilități. Dacă agentul patogen nanotehnic era atât de periculos pe cât credea, șoferul nu putea supraviețui multă vreme în apropierea lui.

Noua imagine era ceva mai tulbure, dar arăta un bărbat care mergea pe marginea plină de noroi a șoselei, aparent nepăsător la ploaie. Se uită direct în obiectivul camerei din stația de cântărire, de parcă ar fi vrut să se oprească acolo, la adăpost, apoi însă își continuă drumul.

Pentru Mulder însă ceea ce văzuse era de ajuns. Studiase toate fotografiile din dosar, dosarele suplimentare asupra laboratoarelor DyMar, fotografiile celor doi cercetători despre care se presupunea că pieriseră în incendiul devastator.

Era Jeremy Dorman, asistentul lui David Kennessy. Încă în viață.

Iar dacă fusese expus vreunui risc la DyMar, Dorman era probabil purtătorul unei substanțe care omorise deja doi oameni.

Coborî din mașina de patrulare, uitându-se alarmat la polițist.

— Penwick, trebuie să stai aici și să protejezi locul accidentului. E extrem de periculos. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de cadavru și nici măcar să urce în cabină fără echipament de protecție adecvat.

— Sigur, răspunse polițistul. Dar unde te duci?

Mulder se întoarse către Dominic.

— Domnule, sunt agent federal. Am nevoie de mașina dumneavoastră.

— De mașina mea?

— Trebuie să ajung la colega mea. Mă tem că e în mare pericol.

Înainte ca Dominic să-l poată contrazice, Mulder deschise portiera camionetei Ford și întinse mâna stângă:

— Cheile, vă rog.

Dominic se uită întrebător la agentul de poliție, dar Penwick ridică din umeri.

— I-am văzut legitimația. E cine zice că e.

Apoi își îndesă mai bine pălăria pe cap, apărându-se de ploaie.

— Nu te teme, Dominic. Te duc eu acasă.

Șoferul camionetei se încruntă, de parcă nu asta era partea care îl îngrijora. Mulder trânti portiera și porni motorul vechi cu un murmur reconfortant. Luptându-se cu schimbătorul de viteze, încercă să își amintească cum trebuia acționat ambreiajul și apăsată pedala de accelerație.

— Să ai grijă de mașina mea! îi strigă Dominic. N-am chef să-mi pierd vremea târguindu-mă cu companiile de asigurări.

Mulder apăsă tare pe accelerație, rugându-se să o ajungă din urmă pe Scully la vreme.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Cabana familiei Kennessy

Coast Range, Oregon

Vineri, 1:45 p.m.

Scully se rătăcise pe drumurile forestiere întortocheate, dar, după ce întoarse din trei mișcări pe o porțiune de drum îngustă, găsi în cele din urmă poteca descrisă de Maxie de la magazinul general cu galerii de artă. Nu zări nicio cutie de scrisori, ci doar un reper reflectorizant pe care era înscris un număr criptic ce desemna o anume parcelă de pământ, pentru ca pompierii sau gunoierii să se poată orienta.

Nu era decât un drum privat tăiat printre tufele dese, care urca o creastă și pe urmă se pierdea undeva, într-o vale ascunsă. Aici era însă: locul unde fuseseră aduși, sau veniseră de bunăvoie, Patrice și Jody Kennessy.

Scully înainta cât îndrăznește de repede prin băltoacele cu noroi și peste denivelările potecii. Ajunsă pe creastă, descoperi pădurea, în stânga și-n dreapta, prea aproape. Ramurile plesneau mașina și-i zgâriau oglinzile retrovizoare.

Acceleră ca să treacă peste un hop destul de mare, un buștean îngropat demult în pământ, și ajunse în vârf. Începu să coboare, iar burta mașinii scrâșni pe pietriș. Înaintea ei, într-un luminiș înconjurat din toate părțile de copaci deși, ședea o cabană izolată. Un ascunziș perfect.

Căsuța aceasta modestă, primitivă, i se părea și mai greu accesibilă sau vizibilă decât tabăra naturiștilor pe care o vizitase împreună cu Mulder în ziua precedentă.

Continuă să se apropie cu prudență, observând mașina acoperită de noroi, parcată într-o latură a cabanei, unde un acoperiș de tablă ruginită o apăra de ploaie. Mașina era un Volvo, tipică pentru un tânăr cercetător cu ceva bani – nu camioneta hodorogită sau mașina de teren pe care ar fi cumpărat-o un locuitor obișnuit al munților acestora.

Inima începu să-i bată mai tare. Părea că acesta era locul: izolat, liniștit, neprimitor. La kilometri întregi depărtare de cel mai apropiat punct de ajutor, sau de un loc unde recepția telefonică era posibilă. Aici te puteai ascunde, dar se putea întâmpla orice.

Opri mașina în fața cabanei și așteptă câteva clipe. Era o situație periculoasă. Venise singură, fără niciun ajutor. Nu știa dacă Patrice și Jody se ascundeau din proprie voință sau erau ținuți prizonieri de către cineva înarmat.

Coborând din mașină, Scully își simți inima bătându-i tare. Se opri

timp de o secundă în care culorile i se amestecară în fața ochilor, apoi însă, inspirând adânc, se calmă și trânti portiera mașinii.

— Hei!

Nu voia să se apropie tiptil. Oricine va fi fost în cabană o putea auzi și poate că o văzuse deja încă de când începuse să coboare de pe creastă. Nu se putea furișa. Trebuia să rămână la vedere.

Rămase câteva secunde lângă mașină, așteptând. Cu mâna stângă își scoase legitimația, păstrând dreapta pe pistolul Sig Sauer de la șold. Era pregătită pentru orice.

Mai mult decât orice altceva, își spuse, dorea să-l vadă pe Jody și să se asigure că primea toate îngrijirile medicale de care avea nevoie.

— Hei, e cineva aici? strigă Scully, suficient de tare ca să se facă auzită de cei dinăuntru.

Făcu doi pași, îndepărtându-se de mașină.

Cabana arăta ca o casă bântuită. Dintre ferestrele întunecate, unele erau acoperite cu perdele. Înăuntru nu se clintea nimic. Nu auzea niciun sunet... dar ușa era deschisă.

Lângă ușă distinse o urmă proaspăt făcută în lemnul tocului, așchii albicioase, urma lăsată de un glonț de calibru mic.

Urcă pe veranda cu scânduri lustruite.

— E cineva acasă? zise din nou. Sunt agent federal.

Pe când șovăia în fața ușii, aruncă o privire în lateral și zări o umbră culcată în ierburile înalte ale poienei. O siluetă omenească, neclintită.

Încremeni cu toate simțurile în alertă, apoi se apropie de balustrada verandei, privind peste ea. Era o femeie, întinsă pe burtă în iarba înaltă.

Coborî în goană treptele, dar se opri brusc, uitându-se în jos la femeia pe care, după părul blond și trăsăturile fine, o recunoscuseră drept Patrice Kennesy. Asemănarea însă se oprea aici.

Scully își aminti făptura surâzătoare a cărei fotografie o privise de atât de multe ori – soția unui cercetător talentat și cunoscut, mama unui băiețel râzând fericit, înainte ca leucemia să-l fi atins.

Dar Patrice Kennesy nu mai era plină de viață, și nici măcar nu mai fugea pentru a-și proteja fiul. Acum zăcea chircită în poiană, cu capul întors spre Scully, cu o expresie de încrâncenare disperată pe chipul mort. Pielea îi era acoperită de petele a numeroase hemoragii subcutanate, deformată de excrescențe de toate formele și dimensiunile. Ținea ochii strâns închiși, pe pleoapele cărora Scully distingea hărțile minuscule ale vaselor de sânge. Mâinile îi erau întinse ca niște gheare, de parcă ar fi murit luptându-se din toate puterile cu ceva oribil.

Scully rămase încremenită. Ajunsese prea târziu.

Se trase înapoi, conștientă că nu trebuia să se apropie sau să atingă

cadavrul, probabil contagios. Patrice era deja moartă.

Acum, singurul lucru care mai rămânea de făcut era să-l găsească pe Jody și să-l apere – asta dacă nu i se întâmplase și lui ceva.

Ascultă vântul șuierând printre brazii înalți, scoțând un zgomot ascuțit din acele care se frecau unul de altul. Norii de deasupra capului atârnav grei, amenințând permanent cu ploaia. Auzi câteva păsări și alte sunete ale pădurii, dar tăcerea și părăsirea locului erau opresive, de jur împrejurul ei.

Atunci auzi câinele lătrând în pădure, un sunet ascuțit, agitat – urmat o clipă mai târziu de pocnitura inconfundabilă a unui pistol.

— Vino-ncoace imediat, fir-ar să fie!

Auzi cuvintele și glasul estompat de distanță, răgușit și amenințător.

— Jody, vino-ncoace!

Scully scoase pistolul și se îndreptă spre pădure, pe urma glasurilor. Jody era acolo, fugea ca să-și apere viața, fugea de un om care aducea cu el boala pe care i-o transmisese lui Patrice. Și care acum era în urmărirea băiatului.

Scully trebuia să ajungă înaintea lui. O luă la goană în direcția pădurii.

TREIZECI

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 1:59 p.m.

Oricât ar fi fugit Jody, Dorman se ținea pe urmele lui. Singurul adăpost la care se putea gândi era cabana, acum nesfârșit de departe, în urmă. Căsuța nu era cine știe ce oază de liniște, dar nu-i venea în minte ceva mai bun. Măcar acolo va putea găsi vreo armă, ceva cu care să se apere.

Mama era o femeie inventivă, iar Jody o moștenea. În ultimele săptămâni învățase multe de la ea.

Describe un arc de cerc larg printre copaci, înconjurând luminișul și apropiindu-se din nou de el, din direcție opusă. Vader continua să latre în pădure, apropiindu-se din când în când de Jody și apoi îndepărtându-se repede, gata parcă de joacă sau de vânătoare. Jody se întrebă dacă nu cumva labradorul negru credea că totul era un joc.

Continuă să avansese împleticit, în ciuda durerilor care îi săgetau genunchii. Coastele îi luaseră foc. Fața îi era zgâriată de crengile ascuțite și de acele de brad, dar nu lua seama la loviturile minore; acestea se vor vindeca repede. Avea gâtul uscat și aerul nu-i ajungea.

Cât putea mai încet, înainta fără o potecă, fără îndrumare, dar după câteva săptămâni în care nu avusese altceva de făcut decât să se joace prin pădure, știa să găsească din nou cabana. Vader se ținea după el. Împreună puteau ieși din încurcătura asta... împreună și cu mama, dacă era bine.

De sus de pe creastă, văzu căsuța și luminișul din fața ei. Ajunsese mai departe decât crezuse, dar acum zări pe alee încă o mașină. O mașină străină.

Se simți străbătut de un fior de teamă. Mai era cineva care le dăduse de urmă! Unul dintre oamenii împotriva cărora îl avertizase mama. Chiar dacă reușea să-l păcălească pe Jeremy Dorman și să se întoarcă la cabană, oare acolo nu-l așteptau alții? Nu avea de unde ști.

Acum însă pericolul cel mare era foarte aproape.

Dorman venea în spatele lui ca un tanc, trecând prin tufe și copaci, acoperind distanța care îi despărțea. Lui Jody nu-i venea să creadă cât de mare era viteza cu care se mișca bărbatul cu umeri largi, mai ales că masivul asistent de laborator nu arăta deloc sănătos.

— Jody, te rog! Nu-ți fac nimic, hai doar să stăm de vorbă o clipă.

Jody nu-și irosi timpul să-i răspundă. O rupse la fugă înapoi, țintind cabana, dar fu nevoit să se oprească brusc pe marginea unei pante abrupte, unde o alunecare de teren rupsesse coasta lină a dealului. Doi

copaci uriași fuseseră smulși din rădăcini și se prăbușiseră, lăsând în urmă o groapă căscată, ca o rană deschisă.

Nu mai avea timp să ocolească. Dorman se apropia prea repede, gonind de-a lungul crestei, ținându-se de trunchiurile copacilor și împingându-se în ei.

Panta era prea abruptă. Nu putea coborî.

Auzi câinele lătrând din nou. Pe la jumătatea drumului în jos, puțin în stânga porțiunii unde pământul alunecase la vale, Vader stătea cu cele patru picioare rășchirate, cu blana plină de scaieți și buruieni. Lătră în sus la stăpânul său.

Fără altă soluție, Jody se hotărî să-l urmeze. Se lăsă peste buza râpei și începu să coboare, folosindu-și mâinile, înfigându-și degetele în pământul rece, călcând pe pietre care se mișcau, în căutare de sprijin. Auzi zgomot de crenguțe rupte și de ramuri împinse la o parte de Dorman, care îl urma.

Jody încercă să se grăbească. Privi în sus și zări silueta greoaie de pe marginea râpei. Scoase o exclamație de teamă – și mâna îi alunecă.

Piciorul i se propti într-o piatră instabilă, care ieși din pământul afânat ca un dinte putred din gingie. Își înghiți un strigăt, în timp ce se ducea la vale.

Încercă să se prindă cu degetele, înfigându-și-le în noroi, dar corpul continuă să-i alunece, rostogolindu-se, prăvălindu-se, cu hainele acoperite cu pământ și noroi. În jurul lui, pietrele cădeau și ele.

Pe când se prăvălea alunecând la vale, îl văzu pe Dorman pe marginea râpei, cu mâinile întinse ca niște gheare, gata să se aplece și să-l apuce – dar băiatul era deja prea departe, prăbușindu-se din ce în ce mai repede.

Jody se răsuci, lovindu-se la coaste, apoi la cap – dar rămase conștient, îngrozit de gândul că și-ar putea rupe un picior, în așa fel încât să nu mai poată fugi de Dorman.

Pământ și pietre veneau toate peste el, dar nu țipă; nu scoase nici măcar un icnet. Și ajunsese în sfârșit în fundul râpei, unde se izbi de unul dintre trunchiurile prăbușite. Rădăcinile pline de noroi se întindeau în afară ca o perie năclăită. Azvârlit fără milă în coaja aspră, rămase acolo gâfâind, căznindu-se să se miște, să se ridice în picioare. Îl dureau spatetele.

Și atunci, spre groaza sa, îl văzu pe Jeremy Dorman coborând în salturi mari panta abruptă, ținându-și în mod inexplicabil echilibrul. Picioarele îi aruncau în toate părțile praf și pietriș, lăsând urme adânci în coasta moale de deal. Într-o încercare de a-l face pe Jody să rămână pe loc, flutură revolverul – nu că băiatul s-ar mai fi putut ridica și mișca destul de repede, chiar să fi vrut.

Dorman se opri derapând chiar deasupra lui. Chipul îi era congestionat... iar pielea părea că i se mișca singură, bolborosind ca o

oală cu ceară fierbinte ce stătea să dea în clocot. Furia și epuizarea îi dădeau o expresie contorsionată.

Ridică pistolul, apucându-l cu ambele mâini și îndreptând țeava către Jody. Arăta ca un ochi de ciclop, ca o viperă ucigașă, cu gura căscată.

Dar umerii lui Dorman căzură, iar el rămase câteva clipe privind la copil.

— Jody, de ce îmi îngreunezi atâta sarcina? N-am suferit destul... tu n-ai suferit destul?

— Unde-i mama? vru să știe Jody, cu răsuflarea tăiată.

Inima îi bătea ca un ciocan pneumatic și aerul îl simțea rece-înghețat în plămâni, ca pe niște cuțite. Se strădui să se ridice în genunchi.

Dorman gesticulă iar cu revolverul.

— Nu vreau decât un pic de sânge de la tine, Jody, atâta tot. Sânge proaspăt.

— Te-am întrebat unde-i mama?! țipă Jody.

Pe fața lui Dorman parcă se întetea furtuna. Și copilul și bărbatul se ațintiseră cu privirile atât de concentrați, că niciunul nu auzi apropierea unei alte persoane.

— Stați pe loc! Agent federal!

Dana Scully apăruse printre copaci la vreo cinci metri distanță, cu picioarele depărtate și cu brațele întinse, ținând pistolul în poziția regulamentară de tragere.

— Nu mișcați, spuse ea.

* * *

Scully urmasa cu răsuflarea tăiată zgomotele, lătratul câinelui, cuvintele strigate cu furie. Ajunsă în dreptul bărbatului masiv care se apropiase mult prea mult de Jody Kennesy, înțelese că trebuia să îl împiedice pe acela care era purtătorul a ceva care semăna cu un cancer viral să se atingă de copil.

Atât omul cu atitudine amenințătoare, cât și băiatul de doisprezece ani aruncară o privire în lături, spre ea, uimiți. Chipul lui Jody fu inundat de bucurie, urmată rapid de suspiciune.

— Ești una dintre ei, șopti el.

Scully se întrebă cât îi spusese Patrice Kennesy, cât știa Jody despre moartea tatălui lui și despre posibila conspirație de la DyMar.

Ceea ce o uimea însă cel mai tare era felul în care arăta băiatul. Părea să fie sănătos, nu slăbit sau epuizat fizic, deloc palid sau suferind. Ar fi trebuit să se afle în ultima fază a unei leucemii limfoblastice terminale. Sigur, acum arăta obosit și fără puteri, chinuit de frica permanentă și de nesomn. Dar nu ca un pacient care murea de un cancer terminal.

Cu aproape o lună în urmă, Jody era în pat, în pragul morții. Iar

acum alergase prin pădure, prins de omul acesta numai pentru că se împiedicase și căzuse pe panta înclinată.

Bărbatul masiv se încruntă la Scully, iar apoi, ignorând-o, încercă să se apropie și mai mult de copil.

— Am spus să nu mișcați, domnule, zise Scully.

La vederea revolverului pe care îl ținea lejer în mână, se temu că l-ar putea lua ostatic pe Jody.

— Lăsați pistolul jos, îi ceru ea, și identificați-vă.

Bărbatul o privi cu un asemenea dezgust lipsit de răbdare, încât o îngheță.

— Habar n-ai ce se petrece aici, îi spuse el. Nu te băga.

Își întoarse iar privirile flămânde către Jody, prins în capcană, pe urmă, brusc, se răsuci din nou spre Scully.

— Sau ești unul dintre ei? Așa cum zice băiatul? Și ai venit să ne anihilezi pe amândoi?

Înainte ca Scully să apuce să mai spună ceva sau să-și continue întrebările, o siluetă neagră ieși dintre tufe ca un berbec de asalt propulsat de rachete și se repezi la bărbatul care îl amenința pe Jody.

Într-o clipă, Scully recunoscă animalul, labradorul negru care supraviețuise, nu se știa cum, unui accident de mașină, scăpase din clinica veterinară și fugise împreună cu Patrice și cu Jody.

— Vader! strigă Jody.

Câinele se aruncă înainte. Labradorii negri nu erau folosiți în general pentru atac, dar Vader simțise pesemne frica și tensiunea din aer. Știa cine era dușmanul și cu el se lupta.

Bărbatul musculos se răsuci, surprins de amenințarea neașteptată, punând degetul pe trăgaci – dar câinele se aruncă peste el, mârâind din gâtlee, împiedicându-l să ochească. Bărbatul scoase un strigăt, ridică mâna liberă pentru a se apăra – și cu cealaltă apăsă pe trăgaci.

Bubuitura umplu pădurea izolată, departe de drumul principal.

În loc să nimerească în capul lui Jody, glonțul de calibrul 38 i se înfipse în piept, înainte de a fi apucat să se ferească. Impactul împrăstie sânge în spatele lui, azvârlind trupul subțirel al copilului în copacul căzut, ca și cum, cu ajutorul unei invizibile corzi de pian, cineva l-ar fi smucit puternic din spate. Jody scoase un strigăt și se prelinse în josul trunchiului alunecos de ploaie.

Vader îl țintuise pe atacator la pământ. Bărbatul încercă să se lupte, dar câinele, într-un acces de furie dezlănțuită, îl mușca de gât, de față.

Scully se repezi la copilul rănit, se lăsă în genunchi și îl luă în brațe, susținându-i capul.

— Ah, Dumnezeu mare!

Băiatul clipi din ochii larg deschiși, în a căror privire îndepărtată se citea uimirea. Din gură îi curgea sânge, pe care îl scuipă.

— Sunt atât de obosit.

Îi mângâie părul, incapabilă să se îndepărteze de el și să-l salveze pe acela care îl împușcase.

Căinele continua să mârâie, clămpănindu-și fălcile, împungând cu botul gâtlejului individului, sfâșiindu-i tendoanele. Sângele se întindea pe jos. Omul aruncase pistolul și bătea cu pumnii în coastele labradorului negru, încercând să-l împingă deoparte, din ce în ce mai slăbit.

Scully privea pata stacojie de sânge înspumat care înflorise în centrul pieptului lui Jody. O gaură rotundă, cu margini regulate, se detașa într-o băltoacă vie, pulsândă.

După locul unde se afla rana, putea spune că un simplu prim-ajutor nu-i va fi băiatului de niciun folos.

— O, nu, spuse ea și se aplecă, sfâșiindu-i cămașa și examinând rana glonțului care îi trecuse prin plămânul stâng și, poate, îi atinsese inima: o rană gravă – o rană mortală.

Nu va supraviețui.

Pielea lui Jody căpăta o paloare cenușie. Ochii îi erau închiși și își pierduse cunoștința. Sângele continua să curgă din gaura făcută de glonț.

Aplecându-se asupra lui, Scully goni orice urmă de compătimire, comutând mintal pe cunoștințele ei medicale, apăsându-și cu putere palma pe rană și ținând-o așa, peste materialul cămășii, pentru a opri scurgerea sângelui. Alături, auzea căinele care își continua atacul asupra bărbatului căzut – un atac de o violență extremă, o răzbunare personală, de parcă omul i-ar fi făcut cândva mult rău. Dar Scully se concentra asupra ajutorului dat băiatului. Trebuia să încetinească teribila sângerare a rănii deschise.

TREIZECI ȘI UNU

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 2:20 p.m.

Carnagiul neașteptat o luase prin surprindere pe Scully și timpul păru că se oprește, iar pădurea că se strânge în jurul ei, încărcată de mirosul sângelui și al prafului de pușcă. Cântecul pasărilor și șuierul vântului încetaseră.

Mai șovăi doar o clipă înainte de a-și aminti că era agent federal. Aplicând pansamentul improvizat, se ridică brusc de lângă băiatul rănit mortal și alergă către câinele care continua să se lupte cu bărbatul căzut. Îl apucă pe Vader de blana de pe ceafă, nevoită să își adune toate forțele împotriva umerilor puternici și a labelor mari din față pentru a-l smulge de-acolo. Victima plină de sânge zvâcnea spasmodic în noroiul amestecat cu frunze și crengi.

Smuci câinele, târându-l.

Acesta continua să mârâie, iar Scully realizează cât era de periculos să se arunce asupra unui animal furios, care tocmai sfâșiasse beregata unui om. Un ucigaș. Dar labradorul negru se supuse, îndepărtându-se și așezându-se cuminte în frunzișul pădurii. Botul îi era acoperit cu sânge înspumat, iar ochii întunecați îi străluceau încărcăți de furie, încă fixați asupra siluetei întinse pe jos. La vederea colților înroșiți, Scully se cutremură.

Se uită în jos la acela care îl amenințase pe Jody și care îl împușcase. Beregata îi era o masă însângărată. Cămașa îi atârna în zdrențe, sfâșiată, de parcă ar fi explodat dinăuntru.

Deși era în mod evident mort, mâna încă îi tresălta ca o broască pe masa de disecție, iar pielea i se mișca de parcă pe dedesubt ar fi fost vie, culcușul unei colonii mișcătoare de gândaci de bucătărie. Petice expuse luceau, umede și gelatinoase... la fel ca substanța mucilaginoasă pe care Scully o descoperise la autopsia lui Vernon Ruckman.

Epiderma avea o nuanță maronie, neuniformă... dar echimozele își schimbau locul, apărând și dispărând, hemoragiile mobile care se vindeau și dispăreau de la suprafață. Omul trebuie să fi fost purtătorul maladiei violente care îi ucisese pe Vernon Ruckman, pe Patrice Kennessy și probabil că și pe șoferul de camion al cărui accident îl investiga Mulder. Nu avea idei pe cine avea în față, dar chipul îi era într-un mod ciudat familiar. Probabil că avea vreo legătură cu Laboratoarele DyMar, cu cercetările lui David Kennessy și cu tratamentul radical al cancerului pe care intenționa să îl

perfecționeze pentru fiul său.

În timpul care părea că înghețase, Scully se uită la Vader, căutând semne ale bolii – aparent însă, distrugerea celulară nu se transmitea direct de la o specie la alta. Vader ședea cuminte, fără să dea din coadă, dar așteptând concentrat reacția ei. Scheună, parcă sfidând-o să pună la îndoială ceea ce făcuse în apărarea stăpânului său.

Scully se întoarse la Jody, care stătea întins, respirând greu și continuând să piardă sânge din rană. Îi mai smulse o bucată din mâneca de la cămașă și apăsă puternic pânza pe gaura înspumată.

Era o rană de penetrare – glonțul nu ieșise pe partea cealaltă a corpului lui Jody, ci îi rămăsese înfipt undeva, în plămân, în inimă...

Scully nu-și imagina că băiatul ar putea supraviețui, dar continuă să îi administreze îngrijirile, făcând ceea ce se pricepea mai bine. Își pierduse și altă dată colegi sau alte persoane rănite în diverse cazuri, dar față de Jody resimțea o afinitate specială.

Copilul în vârstă de doisprezece ani suferea de o formă de cancer terminal; și el și Scully erau victime în jocul sorții, ale unei celule care făcuse un salt mai mult decât ar fi trebuit. Jody își primise deja sentința de condamnare la moarte din partea propriului trup, dar Scully nu intenționa să lase să i se fure și ultima lună de viață numai din cauza unui accident tragic. Acesta era singurul lucru asupra căruia putea acționa.

Se căută în buzunar și scoase telefonul celular. Cu degete tremurânde, mânjite de sânge, formă numărul lui Mulder – dar nu-i răspunse decât zgomotul de fond. În pădurile izolate de pe deal era în afara câmpului activ. Încercă de trei ori, în speranța unui semnal cât de slab, a unei deschideri electromagnetice întâmplătoare în ionosferă... dar fără noroc. Parcă cineva îi bruia dinadins telefonul. Scully era singură.

Se gândi să fugă înapoi la mașină și să o aducă peste pajiștea accidentată cât mai aproape de răpă, apoi să alerge, să-l ia pe Jody în brațe și să-l ducă la mașină. Era mai ușor așa, dacă automobilul ar fi putut parcurge distanța umedă, neregulată.

Dar asta însemna și că trebuia să plece de lângă Jody. Se uită la sângele care îi acoperea mâinile după ce îi apăsase pansamentele pe rană, îi zări chipul palid și înregistră respirația slabă, întretăiată. Nu, nu-l putea părăsi. Era posibil ca băiatul să moară înainte ca ea să se întoarcă cu mașina, iar ea își jurase să nu-l lase să moară singur.

— Am impresia că nu-mi rămâne decât să te duc eu, spuse încordată și se aplecă să-l ridice în brațe. Mai presus și dincolo de ce-mi cere datoria.

Trupul lui Jody era slăbuț și ușor. Chiar dacă părea că învinsese în lupta cu consecințele cele mai grave ale înfricoșătoarei boli, de îngrășat nu se îngrășase, așa că îl putu ridica. Aveau noroc că se aflau

aproape de cabană.

Vader scheună lângă ea, vrând să se apropie.

Mișcat din loc, Jody gemu. Încercă să nu-i provoace și mai multe suferințe, dar nu avea de ales: trebuia să-l ducă înapoi la automobilul în care se puteau îndrepta, în goana cea mai mare, spre cel mai apropiat spital... oriunde va fi fost el.

Abandonă trupul măcelărit și plin de sânge al atacatorului pe pământul răscolit din pădure. Bărbatul cel voinic era mort, ucis sub ochii ei.

Ceva mai târziu, vor veni tehnicienii care vor examina cadavrul lui, ca și pe acela al lui Patrice. Dar aceasta aparținea viitorului. Aveau destul timp ca să pună totul cap la cap, să găsească o explicație fiecărei particule.

Pentru moment, singurul lucru important pentru Scully era să asigure îngrijire medicală copilului.

Se simțea atât de neajutorată. Era sigură că, indiferent care va fi fost primul ajutor pe care i-l putea da – indiferent chiar și de ce puteau face medicii chirurghi de la serviciul de urgență al spitalului unde urma să îl ducă – avea să fie prea puțin, prea târziu.

Dar refuză să renunțe.

În brațele ei, corpul lui Jody era cald, febril. Ba chiar incredibil de fierbinte. Dar Scully nu-și putea irosi timpul căutând explicații. Își continuă drumul cât putu de repede, încercând să-l scoată din pădure și să-l ducă acolo unde putea fi ajutat. Labradorul negru o urma lipit de călcâiele ei, tăcut și îngrijorat.

Jody sângera fără întrerupere, lăsând stropi stacojii pe pământ, pe iarbă și în fine în poiana în care stătea cabana. Concentrându-se pe drumul dinaintea ei, Scully se îndreaptă către mașina închiriată. Trebuia să iasă de aici, trebuia să se grăbească.

Aruncă o privire în lături când trecu pe lângă trupul mutilat de boală al lui Patrice Kennessy. Se bucura că Jody nu își putea vedea mama în starea asta. Poate nici nu știa ce i se întâmplase.

Scully ajunsese la mașina, unde îl așează cu grijă pe copil pe jos, sprijinindu-l de bara de protecție din spate; în timp ce deschidea portiera Vader lătră și sări înăuntru, apoi lătră a doua oară, parcă îndemnând-o să se grăbească.

Scully ridică trupul moale al lui Jody și îl așează cu blândețe în mașină. Pansamentul improvizat căzuse, îmbibat până la refuz. Dar sângele din rana uriașă își încetinise în mod miraculos scurgerea, coagulându-se. Scully se întrebă îngrijorată dacă asta nu însemna cumva că inima îi bătea tot mai slab, aproape să se oprească. Mai puse niște pânză pe rană și sări în mașină, pornind motorul.

Parcuse într-o viteză nebunească aleea accidentată, urcând până în vârful dealului. Hârșâi din nou fundul șasiului înainte de a intra pe

drumul forestier, dar de data aceasta accelera, lăsând la o parte toate precauțiile.

Cabana izolată, cu crimele și moartea care o înconjurau, rămase în urmă.

De pe bancheta din spate, Vader privea în urmă prin parbriz, fără să înceteze să latre.

TREIZECI ȘI DOI

Un sediu de birouri federale
Crystal City, Virginia
Vineri, 12:08 p.m.

În biroul simplu și oficial al lui Adam Lentz sună telefonul, pe care acesta îl înșfăcă imediat. Foarte puțină lume știa numărul lui direct, deci apelul trebuia să fie important, chiar dacă îl făcuse să tresară, smulgându-se studiului tăcut, intens al hărților și releveelor reprezentând porțiunile nelocuite ale Oregonului.

— Alo, spuse el pe un ton neutru.

Lentz ascultă glasul de la celălalt capăt al firului, cuprins de un fior brusc.

— Da, domnule, spuse el. Tocmai mă pregăteam să vă trimit un raport.

Într-adevăr, alcătuisese o hartă detaliată a cercetărilor în curs de desfășurare, plus o listă la fel de detaliată a tuturor demersurilor făcute, a vânătorilor profesioniști și anchetatorilor care scrutau zona muntoasă, împădurită din vestul Oregonului.

— Ba chiar am servieta încărcată și biletul rezervat, spuse Lentz. Avionul pleacă spre Portland în mai puțin de o oră. Vreau să stabilesc acolo centrul mobil de comandă. Vreau să fiu la fața locului, ca să mă ocup personal de tot.

Ascultă glasul, în care nu detectă nemulțumirea și nici disprețul, ci doar o undă vagă de sarcasm.

Nu voia un raport oficial. Nu în stadiul acesta. Chiar tindea să evite să pună lucrurile pe hârtie, astfel că Lentz îi făcu o scurtă prezentare verbală a tot ceea ce se făcuse pentru găsirea lui Patrice și a lui Jody Kennessy, precum și a câinelui lor.

Lentz privi hărțile topografice. Pe un ton neutru, enumeră unul după altul locurile unde echipele își concentraseră cercetările. Nu avea nevoie să facă eforturi ca să sune extravagant sau impresionant, ci doar competent.

În cele din urmă, de la cealaltă extremitate a convorbirii telefonice se făcu auzită o ușoară notă critică.

— Am crezut că toate probele cu nanomașinile lui Kennessy au fost distruse. Așa scria în raportul tău trecut, cel puțin. Era unul dintre obiectivele cele mai importante și sunt nemulțumit să aflu că nu e așa. Și în plus, câinele – o mare greșeală.

Lentz înghiți.

— Am convingerea că eforturile noastre la DyMar au dat rezultate. Am trimis echipele de sterilizare ca să recupereze toate urmele care nu

arseseră. Am găsit seiful și caseta video, dar atât.

— Da, spuse cel de la telefon, dar, judecînd după starea cadavrului paznicului – ca și a câtorva altele – suntem nevoiți să presupunem că o parte din nanomașini sunt în libertate.

— O să le găsim, răspunse Lentz. Facem tot ce putem ca să punem mîna pe fugari. Iar cîinele nu va fi o problemă. La finele acestei misiuni vă asigur că nu va mai rămîne nicio urmă.

— Iar asta nu e o sugestie, zise glasul. E un ordin.

— Am înțeles, răspunse Lentz. Am restrîns aria de cercetare și ne concentrăm acum asupra unei anume porțiuni a Oregonului rural.

În timp ce vorbea, rula hărțile și împătura restul documentelor, așezându-le în servietă. Își privi ceasul. Avionul nu mai avea mult pînă la decolare. Nu ducea cu el decît bagajul pe care îl va lua în cabină și documentele care îi permiteau să între înaintea altor pasageri. Se va putea folosi de unul dintre locurile pe care liniile aeriene erau rugate să le păstreze pentru personalul important, militar, sau guvernamental. Hărțile îi asigurau deplasarea dintr-un loc în altul fără ca numele său să apară pe vreuna dintre listele de pasageri. În activitatea lui, asemenea lucruri erau strict necesare.

— Și încă ceva, spuse bărbatul de la telefon. Ți-am mai spus-o, dar vreau să subliniez din nou. Te sfătuiesc să stai cu ochii pe agentul Mulder. Trimite o parte din echipă pe urmele lui, pas cu pas. Ascultați-i fiecare conversație. Aveți deja destui oameni, dar Mulder dispune de un fel de... talent pentru efectele surpriză. Dacă vă țineți aproape de el, s-ar putea să vă ducă exact acolo unde vreți să ajungeți.

— Mulțumesc, domnule, spuse Lentz, uitându-se iar la ceas. Trebuie să ajung la Aeroportul Național. Păstrăm legătura, dar acum trebuie să fug. Am un avion de prins.

— Și o misiune de îndeplinit, spuse celălalt fără urmă de căldură în glas.

TREIZECI ȘI TREI

Cabana familiei Kennessy

Vineri, 3:15 p.m.

Camioneta roșie rechiziționată de Mulder se comporta surprinzător de bine. Cu roțile mari și șasiul înalt, trecea ca un buldozer peste gropile, băltoacele și crengile rupte care acopereau vechiul drum forestier și aleea înclinată, plină de buruieni, care ducea până la cabana izolată.

După ce văzuse cadavrul șoferului și imaginea lui Jeremy Dorman, despre care se presupunea că murise, pe banda video, știa că trebuia să o găsească urgent pe Scully și să o avertizeze. Dar cabana era tăcută și goală, abandonată.

Lăsând camioneta și pornind pe jos, descoperi urme proaspete de cauciucuri întipărite în noroiul moale, amestecat cu pietriș. Cineva venise de curând până aici cu mașina, apoi plecase din nou. Să fi părăsit Scully deja locul? Și unde să se fi dus?

Dădu peste trupul femeii zăcând în iarbă și știu fără putință de îndoială că era Patrice Kennessy.

Mulder se încrunță și făcu un pas, îndepărtându-se de ea. Pielea lui Patrice suferise efectele aceleiași boli pe care tocmai o văzuse la camionagiul mort. Înghiți în sec.

— Scully!

Începu să se miște mai repede. Petele roșii de sânge de pe jos erau evidente, ca niște monede stacojii împrăștiate la nimereală.

Cu fruntea acoperită de o peliculă de sudoare, Mulder o rupse la fugă, privind când înainte, când înapoi, urmând dâra sângerie către pădure.

Acum descoperi și urme de pantofi. Ai lui Scully. Și urmele unor labe de câine. Inima începu să-i bată mai tare.

Ajunse la baza unei pante abrupte, unde o alunecare de teren rupsese coasta dealului. Alături de trunchiul orizontal al unui copac, zări trupul plin de sânge al unui bărbat cu umeri largi, cu hainele rupte și beregata sfâșiată, lăsând să se vadă osul dinăuntru.

Recunosc silueta voinică din fotografiile personalului de la DyMar și din banda video înregistrată la stația de cântărire pentru camioane. Jeremy Dorman era acum cu certitudine mort.

Pe lângă mirosul de sânge, Mulder îl simți și pe cel de praf de pușcă. Mortul avusese în mână un pistol. După miros, Mulder putea spune că se trăsese cu el nu demult – dar Dorman nu părea să fie în situația de a mai putea trage prea curând.

Mulder se aplecă pentru a examina rana căscată din beregata lui.

Să-l fi atacat labradorul negru?

Dar, chiar sub ochii lui Mulder, laringele zdrențuit al lui Dorman, mușchii și pielea care îl acopereau se întindeau netezindu-se, ca și cum cineva le-ar fi acoperit cu ceară. Rana din gât se umplu cu o substanță translucidă, mucilaginoasă, care se prelingea peste pielea sfâșiată.

În jurul lui, Mulder descoperi semnele unei lupte, acolo unde pământul și pietrele alunecaseră în jos pe pantă. Parcă cineva căzuse peste buza râpei, urmat de altcineva. Zări iar urmele labelor câinelui și ale pantofilor lui Scully.

Și niște urme mai mici: ale băiatului?

— Scully! strigă el din nou, fără răspuns, în afara foșnetului brazilor și a cântecului câtorva păsări.

Pădurea rămânea tăcută, furioasă sau temătoare. Mulder asculta, dar nu primi nicio replica.

În clipa aceea, mortul întins la pământ zvâcni, parcă împins de un arc.

Mâna lui stângă se încheșta ca o gheară pe pulpana pardesiului lui Mulder. Cu un strigăt, acesta se zbătu, dându-se înapoi, dar omul i se agăța cu disperare de haină.

Fără să-și schimbe expresia cadaverică, Jeremy Dorman ridică pistolul pe care îl ținea în mână și îl îndreptă amenințător spre Mulder. Acesta se uită în jos și văzu mâna încheștată, acoperită cu pielea în mișcare, în fierbere – infestată cu nanomașini? – plină de mângă. O substanță mucilaginoasă contagioasă... purtătoare a unei peste nanotehnice.

TREIZECI ȘI PATRU

În sălbăticia Oregonului

Vineri, 4:19 p.m.

La cel puțin șaptezeci de kilometri distanță de cel mai apropiat spital, pe drumuri încâlcite prin pădurile din munți, Scully încă nu știa exact încotro se îndrepta. Gonea o dată cu soarele care scădea strălucind printre copaci, acoperit repede de norii care se închideau peste el.

Continua să gonească, apăsând la maximum pedala de accelerație, luptându-se cu curbele drumului de țară și îndreptându-se spre nord. Brazilii întunecați treceau pe lângă ea rămânând în urmă, ca pereții unui tunel.

De pe bancheta din spate, Vader scâncea nemulțumit. Mustățile țepoase îi erau acoperite cu sânge înspumat. Nu-și pierduse timpul să-l mai curețe. Îl adulmeca pe băiețelul ce stătea neclintit alături de el.

Scully își aminti modul brutal în care animalul atacase omul care aducea cu el boala, o ucisese pe Patrice Kennessy și îl amenințase pe băiat. Acum, în ciuda mărturiei sângelui care i se usca în blană, părea absolut loial și devotat stăpânului lui.

Înainte de a pleca de la cabană, Scully verificase pulsul lui Jody. Era slab, iar respirația îi era superficială – dar copilul supraviețuia, agățându-se cu tenacitate de viață. Părea să fi intrat în comă. În ultimele douăzeci de minute nu scosese niciun sunet, nici măcar nu gemuse. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure.

Dintre copacii din dreapta drumului îi ieși în cale un câine pe care îl zări doar cu colțul ochiului. Călcă brusc frâna și trase de volan spre dreapta.

Câinele făcu un salt și dispăru în tufe. Scully coti, aproape pierzând controlul mașinii pe drumul alunecos, recăpătându-l în ultima clipă. În urma ei, în oglindă, zări silueta întunecată a câinelui reapărând pe drum, neafectat de incident.

Pe bancheta din spate, Jody icni și spinarea i se arcui într-un soi de convulsie. Scully opri brusc mașina în mijlocul drumului și își desfăcu centura de siguranță pentru a se putea întoarce, temându-se să nu constate că băiatul murise, împins dincolo de limitele rezistenței sale.

Convulsia trecu într-o clipă, iar Jody începu să respire ceva mai ușor. Vader îl împunse cu botul în umăr și îi linse rana din piept, scâncind.

Văzându-l liniștit pentru o vreme, Scully nu îndrăzni să mai piardă timpul. Băgă din nou în viteză și demară violent, făcând cauciucurile să se învârtă în gol pe asfaltul acoperit cu frunze. Copacii înghițeau

curbele aflate înaintea ei, obligând-o să se concentreze mai degrabă asupra drumului decât a pacientului.

Aflat alături, telefonul avea înscris pe micul ecran același mesaj: Funcționare întreruptă. Se simțea nespus de izolată, asemenea grupului de naturiști în mijlocul căruia se ascunsese unchiul lui Jody Kennessy. Oamenii aceia doreau să trăiască așa, dar în clipa aceasta Scully ar fi preferat un spital mare, bine luminat, cu o grămadă de doctori și alți specialiști care să-i vină în ajutor.

Ar fi vrut ca Mulder să fie lângă ea. Ar fi vrut măcar să-l poată suna.

Când Jody tuși, săltându-se pe scaunul din spate, arătând amețit, dar altfel perfect sănătos, Scully aproape că ieși cu mașina de pe șosea.

Vader latră, împungându-l cu botul, sărind pe el și lingându-l, fericit să-l vadă pe Jody restabilit.

Scully frână brusc. Mașina încetini la marginea șoselei și opri în dreptul unui drum de țară fără marcaj.

— Jody! strigă ea. Ești bine.

— Mi-e foame, răspunse el, frecându-se la ochi.

Privi în jurul lui. Cămașa îi rămăsese desfăcută și, deși acoperită cu sânge închegat, rana era acum închisă.

Scully deschise portiera și se repezi în spatele mașinii, lăsând portiera căscată în urma ei. Semnalul sonor o admonestă pentru că lăsase cheile în contact. În spate, se aplecă, apucându-l pe Jody de umeri.

— Stai rezemat. Te simți bine?

Îl atinse, examinându-i epiderma. Febra îi scăzuse, dar continua să fie cald.

— Cum îți e?

Văzu pielea care se închisese peste rana de glonț din pieptul lui, curată și netedă, cu un aspect ca de plastic.

— Nu pot să cred, spuse ea.

— Avem ceva de mâncare? întrebă Jody.

Scully își aminti de biscuiții cu brânză pe care Mulder îi lăsase pe scaunul din față și ocoli mașina ca să-i aducă. Băiatul înșfăca lacom punga cu mâncare, băgând în gură pumni întregi, bucăți de pe care pudra care îi acoperea i se așeza pe buze și pe degete.

Labradorul negru dădea din coadă, fâțâindu-se pe banchetă, cerând să i se acorde atenție, dar Jody era preocupat mai mult de mâncare. Distrat, îl bătu pe Vader pe spate.

După ce termină biscuiții, Jody se aplecă în afară, cercetând împrejurimile. Scully văzu ceva sclipind. Cu un clinchet stins, o bucată de metal de desprinsă din spatele lui și căzu pe jos.

Scully se întinse peste el, iar Jody se strânse fără prea mult interes să-i facă loc. Ea ridică un proiectil, glonțul care îi rămăsese înfipt în corp. Îi săltă cămașa la spate și văzu un semn roșiatic, o cicatrice

încrețită ce dispărea sub ochii ei. Ținea între degete glonțul aplativat, uluită.

— Jody, știi ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Băiatul o privi, murdar de brânză la gură. Alături de el, Vader își puse botul pe umărul lui, clipind din ochii căprui și mari, aparent absolut liniștit, bucuros că stăpânul i se întorsese la viață și îi putea acorda din nou atenție.

Jody ridică din umeri.

— E ceva ce mi-a făcut tata.

Căscă.

— Nanotehnologie... ba nu, el le zicea nanocrite. Polițiști biologici, care să mă vindece de leucemie, să mă facă bine. M-a pus să-i promit că n-o să spun nimănui, nici măcar mamei.

Înainte ca ea să se poată gândi la ce întrebări să-i mai pună, Jody căscă iar și ochii i se întunecară. Acum, că mâncase, o oboseală grozavă îl copleșea.

— Trebuie să mă odihnesc, spuse el și, în ciuda încercărilor lui Scully de a-i mai pune câteva întrebări, nu mai putu răspunde nici uneia.

Clipi din pleoapele grele de câteva ori, apoi inspiră adânc și se culcă pe banchetă, cufundându-se într-un somn profund și odihnitor, diferit de coma provocată de șoc prin care trecuse mai înainte. Somnul acesta era vindecător, important pentru corpul său.

Scully se ridică și se îndepărtă de mașină, amețită de cele văzute. Semnalul sonor continua să îi amintească de portiera deschisă și de cheile ce se legănau în contact.

Implicațiile o uluiau, nu mai înțelegea nimic. Mulder bănuise. Ea însăși ar fi fost mai sceptică, incapabilă să creadă că tehnologia celulară avansase până într-atât – dar văzuse cu ochii ei care erau puterile de recuperare ale lui Jody, asta pe lângă faptul că își revenise vizibil în urma cancerului care făcuse din el un invalid, slăbit și scheletic, după cum arătau fotografiile și informațiile pe care le consultase.

Mișcându-se încet, ca prin ceață, Scully urcă din nou la volan. Capul îi bubuia. Încheieturile o dureau, dar încercă să se convingă că era efectul ultimelor zile de dormit prin hoteluri și umblat pe drumuri de țară, și nu un simptom al cancerului, rezultat poate în urma răpirii și a testelor... experimentelor pe care le făcuseră pe ea.

Își puse centura și trase portiera, fie și numai pentru a opri zgomotul acela sâcâitor. În spate, Vader oftă din rărunchi și își așeză capul în poala lui Jody. Coada îi bătea în cotiera capitonată, fixată pe ușă.

Porni, ceva mai încet de data aceasta, fără țință.

David Kennessy descoperise ceva extraordinar, ceva uimitor – își

dădea seama acum câtă putere dădea aceasta centrului de la DyMar. Activitatea de cercetare în domeniul cancerului fusese finanțată din fonduri federale, iar activitatea lui era importantă pentru milioane de pacienți care se îmbolnăveau anual de cancer – oameni ca ea.

Faptul că doctorul Kennessy îi administrase fiului său un tratament neconfirmat și riscant era revoltător, împotriva regulilor eticii. Ca doctor, simpla idee că el trecuse peste toate examenele, peste capul tuturor grupurilor de control, peste analiza Departamentului Sănătății și peste toate celelalte întrebări ce ar fi putut fi puse de grupările independente, o indigna.

În același timp însă, înțelegea durerea, nevoia disperată de a face ceva, orice, luând măsuri neortodoxe atunci când cele normale nu erau suficiente. Oare ce făcuse el era chiar atât de diferit de vindecarea prin rugăciune, de meditațiile cu ajutorul cristalelor, sau de orice alte metode disperate pe care le încercau toți pacienții ajunși în ultimul stadiu? Constatase că, pe măsură ce murea speranța, creștea credulitatea. Când nu mai aveai ce pierde, ce rău făcea dacă încercai? Iar Jody Kennessy fusese pe moarte. Fără altă speranță.

Dar vracii și preoții nu reprezentau o amenințare pentru restul lumii, iar Scully înțelese, cu stomacul strâns parcă într-o gheară, că amenințarea era mult mai gravă acum, după experimentele nanotehnologice ale lui Kennessy. La cea mai mică greșeală de ajustare sau adaptare a „polițiștilor lui biologici” la celula de ADN uman, aceștia puteau deveni profund distructivi la nivel celular. „Nanocritele” se reproduceau și se puteau transmite de la o persoană la alta. Totodată, puteau provoca manifestări aberante în alte organisme sănătoase, încurcându-le tiparul genetic.

Lucrul acesta putea fi o problemă numai dacă nanomașinile nu funcționau așa cum ar fi trebuit... iar Kennessy fusese obligat să mizeze pe faptul că nu făcuse nicio greșeală.

Încleștându-și dinții, Scully își continuă drumul, trăgând în jos apărătoarea pentru soare, încercând să contracareze efectul umbrelor copacilor care dansau într-o rețea complicată pe parbrizul ei.

După cum arătau victimele pe care le văzuseră ea și Mulder, se părea că undeva, cineva făcuse o greșeală, una mare de tot.

TREIZECI ȘI CINCI

Cabana familiei Kennessy
Coast Range, Oregon
Vineri, 4:23 p.m.

Rănilor din gâtlesul lui Jeremy Dorman se închiseseră; dinspre el emana o febră aproape palpabilă, o căldură pulsândă, care radia din pielea și corpul lui.

Bărbatul care ar fi trebuit să fie mort deschise gura, formând cuvinte, dar coardele vocale nu scoteau mai mult decât câteva bolboroseli șoptite. Făcu semn cu revolverul și șuieră, folosindu-se mai mult de răsuflarea modulată:

— Arma... arunc-o.

Mulder băgă încet mâna sub haină și găsi pistolul în tocul plat. Îi dădu drumul să cadă cu o bufnitură pe jos. Acesta nimeri într-o băltoacă de noroi, alunecă într-o parte și se opri într-un smoc de ace de brad uscate.

— Nanotehnologia, spuse Mulder, încercând să-și controleze mirarea din glas. Te vindeci.

— Ești unul dintre ei, zise Dorman cu o voce aspră, gâfâită. Unul dintre oamenii aceia.

Dădu drumul pardesiului lui Mulder, lăsând pe el o dără de mângă care se impregna în țesătură, întinzându-se, mișcându-se ca o amoebă.

— Pot să-mi scot pardesiul? întrebă Mulder, încercând să nu lase să i se audă teama.

— Dă-i drumul.

Dorman se ridică în picioare, tot cu revolverul în mână. Mulder se dezbracă de pardesiul, păstrând pe el doar sacoul sport de culoare închisă.

— Cum m-ai găsit? întrebă Dorman. Cine ești?

— Sunt de la FBI. Mă numesc Mulder. Îi caut pe Patrice și pe Jody Kennessy. Pe ei îi urmăream, nu pe dumneata... Deși tare mi-ar plăcea să știu cum ai scăpat din incendiul de la DyMar, domnule Dorman.

Bărbatul pufni pe nas.

— FBI. Știam eu că și voi sunteți amestecați în conspirație, încercați să suprimați informația, să ne distrugeți descoperirile. Ați crezut că am murit. Ați crezut că m-ați omorât.

În orice alte împrejurări, Mulder ar fi izbucnit în râs.

— Până acum, nimeni nu m-a mai acuzat că aș fi implicat într-o conspirație. Te asigur că nu am auzit nici despre dumneata, nici despre David Kennessy și nici despre Laboratoarele DyMar până la distrugerea centrului.

Se opri.

— Ești contaminat cu ceva rezultat din descoperirile lui Kennessey, așa-i?

— Eu sunt descoperirea! replică Dorman, ridicând vocea, încă aspră și nesigură.

Ceva în pieptul lui se mișcă pe sub acoperământul zdrențuit al cămășii. Mulder văzu forme încolăcindu-se ca niște șerpi, excrescențe straniu colorate care tresăreau sub piele și apoi se calmau, recontopindu-se cu masa musculară.

— Am impresia că descoperirea mai are nevoie de ajustări pe ici, pe colo, comentă Mulder.

Dorman îi făcu semn cu revolverul să se întoarcă.

— Ai venit cu mașina?

Mulder dădu din cap, cu gândul la camionetă hârbuită.

— Oarecum.

— Plecăm de aici. Trebuie să mă ajuți să-l găesc pe Jody, sau măcar câinele. Sunt cu cealaltă... cu femeia. Care m-a lăsat aici, crezând că sunt mort.

— Având în vedere felul în care îți arăta gâtul, era o concluzie logică, spuse Mulder, mascându-și bucuria la auzul veștii că Scully trecuse pe acolo și că era încă în viață.

— Iar tu o să mă ajuți, agent Mulder, zise Dorman, în vocea căruia se strecurase de-acum o notă amenințătoare. Prin tine o să ajung la ei.

— Ca să-i omori așa cum i-ai omorât și pe Patrice Kennessey, pe șoferul camionului sau pe paznic? Întrebă Mulder.

Dorman se crispă în timp ce un nou spasm îi cuprindea corpul.

— N-am vrut. A trebuit.

Își întoarse ochii înapoi către Mulder.

— Dar, dacă nu mă ajuți, o să ți se întâmple și ție același lucru. Nu încerca să mă atingi.

— Crede-mă, domnule Dorman – aruncă o privire rănilor acoperite cu mazăgă – nici nu-mi trece prin gând să te ating.

— Nu vreau să fac rău nimănui, zise Dorman, cu chipul schimonosit de suferință. Nu vreau. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din voia mea... dar îmi e din ce în ce mai greu să nu fac rău altora. Dacă pun mâna pe câteva picături de sânge proaspăt – de preferat al băiatului, dar și al câinelui s-ar putea să fie suficient – nimeni n-o să mai pătească nimic, iar eu o să mă pot face bine. Totul e foarte simplu și toată lumea are doar de câștigat.

Pentru prima dată, Mulder lăasă să i se vadă scepticismul. Știa că animalul fusese folosit pentru experiențe, dar ce căuta băiatul în toată povestea asta?

— Și ce rezolvi cu asta? Nu pricep.

Dorman îi aruncă o privire încărcată de dispreț.

- Sigur că nu înțelegi, agent Mulder.
- Atunci explică-mi, zise Mulder. Ai o parte din mașinăriile alea nanotehnologice în dumneata, nu-i așa?
- David le spunea „nanocrite” – foarte drăguț.
- Și câinele le are în sânge, continuă Mulder pe ghicite. Puse la punct de Darrin și David Kennesy pentru cancerul lui Jody.
- Aparent, nanocritele lui Jody funcționează perfect.
- Ochii negri ai lui Dorman aruncau fulgere.
- S-a și vindecat de leucemie.

Mulder încremeni dedesubtul ramurilor încâlcite, umbroase ale pădurii, încercând să digere informația.

— Dar dacă și câinele și copilul sunt purtători, dacă labradorul se face bine după un accident, iar Jody e acum sănătos, cum se face că dumneata mai ai puțin și te dezintegrezi? Cum se face că aduci moartea oricui te atinge?

Dorman aproape că strigă:

— Pentru că nanocritele lor funcționează perfect! Spre deosebire de ale mele.

Îi făcu semn lui Mulder să pornească spre ieșirea din pădure, înapoi până la cabana izolată unde parcase camioneta.

— N-am mai avut timp. Laboratorul ardea, iar eu trebuia să mor, la fel ca și David. Am fost trădat! Am luat... ce-am mai găsit.

Mulder făcu ochii mari, întorcându-se să-l privească peste umăr.

— Ai folosit niște nanocrite dintr-o generație mai veche, netestate. Ți le-ai injectat ca să te vindeci de răni, să supraviețuiești, în timp ce toată lumea te credea mort.

Dorman ricană.

— Câinele a fost primul nostru succes adevărat. Acum îmi dau seama că David trebuie să fi luat o probă proaspătă de nanocrite virgine, pe care i-a injectat-o fiului lui. Jody era oricum aproape mort din cauza leucemiei, așa că ce importanță mai avea? Mă îndoiesc că Patrice a știut ceva. Dar, după ce l-am văzut azi pe Jody... e vindecat. E sănătos. În corpul lui nanocritele au reacționat perfect.

În lumina slabă a pădurii, pielea lui Dorman tresălta și viermuia.

— Spre deosebire de dumneata, observă Mulder.

— David era prea speriat ca să lase ceva de valoare la îndemâna oricui. Măcar atâta lucru învățase de la frate-său. Eu nu aveam acces decât la ce rămânea în depozitul criogenic. Unele dintre prototipurile noastre dăduseră rezultate... alarmante. Ar fi trebuit să fiu mai prudent, dar clădirea ardea deja în jurul meu. Când au pătruns în sistemul meu, mașinile au început să se reproducă și s-au adaptat factorilor genetici, structurii celulelor mele. Am crezut că o să meargă.

În timp ce intrau în lumină, mintea lui Mulder gonea cu toată viteza înainte, cântărind toate posibilitățile.

— Deci DyMar a fost aruncat în aer pentru că cei care vă finanțau cercetările nu doreau ca rezultatele lor să iasă la iveală. Nu voiau ca David Kennessy să facă testări pe câine sau pe copilul lui.

Glasul lui Dorman avea acum o nuanță ciudată.

— Leacul tuturor bolilor, șansa nemuririi – cum să nu vrea să o păstreze numai pentru ei? Intenționau să mute probele într-un laborator izolat, unde să continue în secret cercetările.

Continuă în șoaptă.

— Acolo eu trebuia să conduc lucrările, dar au hotărât să mă elimine și pe mine, la fel ca pe David și pe toți ceilalți.

Vântură din nou revolverul, iar Mulder păși atent, înghițind în sec, pe măsură ce începea să înțeleagă ce se petrecuse.

Nanocritele prototip se adaptaseră inițial la ADN-ul animalelor de laborator, dar, când Dorman și le injectase fără să se gândească prea mult, cercetașii celulari fuseseră nevoiți să se adapteze din nou la un tip complet diferit de structură genetică: polițiști biologici, cu instrucțiuni care se băteau cap în cap. Schimbarea radicală dăduse complet peste cap mașinăriile și așa instabile.

Mulder își continuă speculațiile.

— Deci, nanocritele dumitale sunt acum derutate de programarea contradictorie. Și când ajung în corpul unei a treia persoane, deci într-o nouă structură genetică, o iau razna de tot. Asta provoacă o formă virală de cancer ori de câte ori atingi pe câte cineva, o blocare a sistemului nervos care se răspândește prin organismul uman ca focul într-o pădure uscată.

— Dacă așa crezi, mormăi Dorman gros. Eu, unul, nu prea am timp să fac o mulțime de analize.

Mulder se încruntă.

— Substanța asta mucilaginoasă – arată prudent spre gâtul lui Dorman, lucios de mâzgă – e substanța purtătoare pentru nanocrite?

Dorman dădu din cap.

— E infestată cu ele. Dacă cineva se atinge de lichidul acesta, nanomașinile îi pătrund imediat în corp...

Camioneta roșie, hârbuită, stătea parcată pe aleea plină de noroi, acum chiar în fața lor. Îndreptându-se spre ea, Dorman ocoli trupul căzut al lui Patrice Kennessy.

— Și acum, cu dumneata se întâmplă ce s-a întâmplat și cu victimele dumitale, numai că mult mai încet, spuse Mulder. Trupul ți se dezintegrează și crezi că sângele lui Jody are să te ajute cumva.

Dorman oftă, pierzându-și răbdarea.

— Nanomașinile din sistemul lui sunt perfect stabile. Asta îmi trebuie. Funcționează așa cum ar trebui, nu marcate de erori contradictorii ca ale mele. Și nanocritele câinelui sunt bune, dar ale lui Jody sunt deja adaptate ADN-ului uman.

Dorman inspiră adânc, iar Mulder pricepu că omul nu avea niciun motiv să creadă în propria teorie; spera, împotriva oricărei evidențe, că speculația lui se va dovedi corectă.

— Dacă pot să fac o transfuzie de nanomașini stabile, ele vor fi mai puternice decât cele bolnave ale mele. Vor prelua controlul în corpul meu și vor furniza structuri noi.

Îl privi intens pe Mulder, de parcă ar fi vrut să îl ia pe agentul FBI de umeri și să-l scuture.

— E chiar atât de rău?

Ajunși lângă camioneta parcată în fața cabanei, Dorman îi ceru lui Mulder să scoată cheile.

— Le-am lăsat în contact, spuse Mulder.

— Ce fire încrezătoare.

— Nu-i mașina mea, se scuză Mulder, ezitând și încercând să hotărască ce avea de făcut mai departe.

Dorman smuci ușa care scârțâia.

— Bun, hai să mergem.

Se strecură pe scaunul din dreapta, rămânând cât îi permitea de departe portiera, evitând contactul.

— Trebuie să-i găsim.

Mulder porni mașina, închis în același vehicul cu omul a cărui atingere aducea moartea instantanee.

TREIZECI ȘI ȘASE

Postul de comandă temporar al echipei tactice
Districtul Oregon
Vineri, 6:10 p.m.

Pentru Adam Lentz și echipa lui de profesioniști, urmele lăsate de fugari erau ca niște pași plini de noroi făcuți pe un covor alb ca zăpada.

Nu îi cunoștea pe membrii echipei pe nume, dar știa ce putea face fiecare, știa că fuseseră selectați cu atenție pentru această misiune și pentru altele asemănătoare. Grupul s-ar fi putut descurca și fără el, dar Lentz dorea să fie de față, să-i țină sub control... să fie sigur că, la sfârșit, laudele le primea cine trebuia.

În profesia lui nu existau avansări oficiale, premii sau trofee. Rezultatele muncii lui nu-i aduceau nici măcar măririi de salariu ca atare, deși banii nu fuseseră niciodată prea importanți pentru el. Avea multe surse de venit.

Discret și profesional, zburase cu avionul până la Portland. Fusese întâmpinat la aeroport și dus la locul de întâlnire. Ceilalți membri ai echipei se reuneau la unul dintre dispeceratele locale de poliție, prima etapă a călătoriei.

Microbuzul în care se găsea instalația de decontaminare ultramodernă sosise escortat de un automobil negru. Bărbați în costume negre, cu cravată, se revărsară din el, îndreptându-se către locul unde un camion mare, care căra bușteni, derapase, ieșind de pe șosea. Raportul venise prin radio, iar echipa lui Lentz se grăbise să răspundă.

Unul dintre polițiștii locali, Jared Penwick, rămăsese la locul accidentului. Cu el, ghemuit pe locul din față al mașinii de patrulare – în mod evident, nu un prizonier – ședea un bărbat în vârstă, care purta o șapcă roșie, cu cozoroc mare și o pelerină de ploaie. Avea o înfățișare supărată, îngrijorată.

Bărbații în negru își fluturară legitimațiile, anunțându-se ca echipă operativă trimisă de guvernul federal. Toți erau înarmați cu pistoale și se mișcau rapid, la unison.

Ușile microbuzului se deschiseră cu un pocnet și din el coborâră câțiva bărbați îmbrăcați în costume pentru decontaminare, asemănătoare celor spațiale, înarmați cu saci de plastic și injectoare cu spumă. Ultimul din șir ducea un aruncător de flăcări.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Penwick, îndreptându-se spre ei.

— Suntem echipa oficială de decontaminare, răspunse Lentz, fără să se ostenească să-și arate legitimația. V-am fi recunoscători dacă ne-ați

acorda tot sprijinul.

Rămase cu stoicism în afara zonei de risc, în timp ce echipa deschidea ușa cabinei camionului și învelea victima în foliile de plastic. Împrăștiară peste tot un strat gros de spumă acidă, folosind metodele de decontaminare cele mai drastice. În curând trupul camionagiului era împachetat, cu mâinile și picioarele strânse în așa fel încât să poată fi învelit, ca o omidă muribundă într-un cocon.

Polițistul urmărea totul cu ochii mari.

— Hei, nu puteți așa, pur și simplu...

— În acest fel eliminăm riscul contaminării, domnule. Dumneavoastră sau domnul de colo – arată către bărbatul cu pelerină – ați deschis cabina sau ați urcat înăuntru?

— Nu, spuse Penwick, dar cu noi a fost și un agent FBI, Mulder. Unul din oamenii voștri, presupun?

Lentz nu-i răspunse.

Polițistul continuă:

— A rechiziționat camioneta omului ăstuia și s-a dus. Zicea că trebuie să se întâlnească cu colega lui, care avea și ea o legătură cu chestia asta. Așteptăm aici de – se uită la ceas – aproape o oră.

— De-aici încolo ne ocupăm noi de tot, domnule. Să nu vă faceți griji.

Lentz făcu câțiva pași înapoi, punându-și mâna la ochi, în timp ce colegul lui cu aruncătorul de flăcări împrăstia benzina în formă gelatinoasă prin cabina camionului și îi dădea foc cu o bufnitură urmată de o pălălaie.

— Sfinte Sisoie! exclamă bărbatul cu pelerină.

Trânti ușa mașinii de poliție în clipa în care peste ei se rostogolea un val de căldură, aruncând nori de abur ridicați din frunzișul ud și din asfaltul șoselei.

— Ar trebui să vă dați înapoi, îi sugerează Lentz polițistului. Rezervorul de benzină o să explodeze în câteva clipe.

Se traseră iute la adăpost. Restul echipei terminase de ambalat cadavrul camionagiului și îl depozitase într-un compartiment steril al microbuzului de decontaminare. De îndată ce vor urca toți în microbuz, își vor scoate costumele de protecție și le vor incinera.

Camionul mare ardea ca o torță incandescentă în după-amiaza cenușie și ploioasă. Rezervorul de benzină explodează cu un bubuit asurzitor și toți se trântiră la pământ, evitând resturile care zburau prin aer, înainte de a se întoarce la activitățile lor.

— Spuneți ceva de agentul Mulder, continuă Lentz, revenind lângă polițist. Ne puteți spune încotro s-a îndreptat?

— Sigur, știu unde s-a dus, răspunse Penwick, fascinat de camionul care ardea și de modul eficient în care bărbații în negru șterseseră toate urmele.

Focul pocnea și trosnea, scoțând un fum negru, cu un miros pătrunzător de benzină, chimicale și frunze ude.

Polițistul îl îndrumă pe Lentz către cabana lui Darrin Kennessy. Lentz nu notă nimic, dar memoră totul. Trebui să se stâpânească să nu clatine din cap.

O urmă ca de picioare murdare pe un covor alb ca zăpada...

Bărbații se urcară la loc în automobilul negru, în timp ce restul echipei sigila microbuzul și șoferul pornea motorul.

— Hei!

Bătrânul cu pelerină deschise portiera mașinii de patrulare și coborî. Strigă în urma lui Lentz:

— Când îmi aduceți înapoi camioneta?

Dacă imaginea lui Fox Mulder conducând o camionetă roșie și hodorogită i se părea amuzantă, Lentz nu o lăsă să se vadă.

— Vom face tot ce ne stă în putință, domnule. Nu trebuie să fiți îngrijorat.

Lenz urcă în automobil și echipa porni în goană către cabana izolată a familiei Kennessy.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Pe drumurile lăturalnice ale Oregonului
Vineri, 6:17 p.m.

Cu un suspin scurt de pe bancheta din spate, Jody se trezi din nou în amurg, proaspăt, complet vindecat – și gata să vorbească.

— Cine sunteți, doamnă? întrebă el, făcând-o pe Scully să tresară iar.

Se trezise brusc și total. Vader se ridică alături de el, fericit că totul era iar frumos pe lume.

— Mă numesc Dana Scully, îi răspunse ea, atentă la drumul care se întuneca. Dana, spune-mi Dana. Te căutam. Am vrut să mă asigur că ajungi la un spital înainte ca simptomele cancerului să se agraveze.

— N-am nevoie de spital, îi spuse el cu o intonație cântată în glas, din care reieșea că, după părerea lui, răspunsul era limpede. Acum nu mai am.

Scully continua să conducă în lumina slabă a amurgului. Nu reușise încă să ia legătura cu Mulder.

— Și cum se face că nu mai ai nevoie de spital? întrebă ea. Jody, ți-am văzut fișa medicală.

— Am fost bolnav. Cancer.

Închise ochii, făcând un efort să-și amintească.

— Leucemie limfoblastică acută, așa-i spune, sau LLA. Tata zicea că există o mulțime de denumiri pentru el, pentru cancerul sângelui.

— Adică celulele din sângele tău nu mai funcționează cum trebuie, explică Scully. Nu mai funcționează cum trebuie și le omoară pe cele care funcționează.

— Dar acum sunt bine... sau aproape, spuse Jody sigur pe sine.

Îl bătu pe Vader pe creștet, apoi îl îmbrățișă. Labradorul negru era în al nouălea cer de fericire.

Deși bănuia care erau răspunsurile, lui Scully îi venea greu să accepte realitatea.

Pe neașteptate, Jody aținti asupra ei o privire bănuitoare.

— Ești dintre cei care ne urmăresc? Cei de care se temea mama?

— Nu, răspunse Scully. Eu am încercat să te scap de oamenii aceia. Mi-a fost foarte greu să te găesc, Jody. Mama ta a acționat cu multă pricepere.

Își mușcă buzele, realizând care avea să fie întrebarea următoare... pe care băiatul o puse privind în jur, dându-și brusc seama unde se afla.

— Hei, ce s-a întâmplat cu mama? Unde e? Jeremy o urmărea, iar ea mi-a spus să fug.

— Jeremy? Întrebă Scully, detestându-se pentru că ocolea atât de evident răspunsul la întrebarea lui.

— Jeremy Dorman, zise Jody, de parcă era o informație pe care ea ar fi trebuit să o cunoască deja. Asistentul lui tata. Am crezut că a murit și el în incendiu, dar n-a murit. Numai că am impresia că ceva nu e în regulă cu el. Zicea că are nevoie de sângele meu.

Băiatul își lăsă capul în jos, mângâind câinele cu gesturi mecanice.

— Jeremy i-a făcut ceva lui mami, nu-i așa?

Inspirând adânc, Scully încetini. Nu voia să trebuiască să fie atentă la curbele strânse sau la gropile de pe drum în timp ce îi spunea lui Jody că mama lui murise.

— Cred că a încercat să te apere, zise ea, dar omul acela, domnul Dorman, care venise după tine...

Se întrerupse, în timp ce mintea ei căuta febril cuvintele cele mai potrivite.

— ... domnul Dorman e bolnav. Suferă de un fel de maladie. Ai făcut bine că nu l-ai lăsat să pună mâna pe tine.

— Și mami a luat boala? Întrebă Jody.

Scully dădu din cap, privind drept înainte, dar sperând că el o va vedea răspunzându-i.

— Da.

— Nu cred că e o boală, zise Jody cu un glas puternic, curajos. Cred că Jeremy are în el nanocritele. Le-a furat de la laborator... dar în el nu merg așa cum trebuie. Nanocritele ucid pe alți oameni. Am văzut eu cum arăta.

— De aceea te cauță? Întrebă Scully.

O impresionau inteligența și stăpânirea lui după chinul prin care trecuse, dar toată povestea suna incredibil. Și totuși, după tot ceea ce văzuse cu ochii ei, cum ar fi putut copilul să inventeze?

Jody oftă și umerii i se chirciră.

— Probabil că oamenii aceia îl caută și pe el. Noi suntem purtătorii ultimelor mostre rămase, le avem în noi. E cineva care nu vrea ca ele să se răspândească.

Clipi, iar Scully îi văzu ochii în oglinda retrovizoare, strălucind în întunericul tot mai adânc. Părea speriat și inocent. Se gândi la cancerul care făcea ravagii în trupul lui și la soarta lui, asemănătoare cu a ei, dar cu un grad de risc mult mai mare.

— Crezi că sunt un pericol, Dana? Or să moară oameni din cauza mea?

— Nu, spuse Scully. Eu te-am atins și n-am pățit nimic. O să am grijă să nu ți se întâmple nimic rău.

Băiatul nu răspunse – era greu de ghicit dacă vorbele ei aveau efectul liniștitor pe care mizase.

— „Nanocritele” astea, Jody. Ce ți-a spus tata despre ele?

— Mi-a spus că sunt ca niște polițiști care patrulează prin corpul meu, căutând celulele stricate ca să le repare, pe rând, spuse Jody. Tot ele pot să mă apere când mă lovesc.

— Sau când ești împușcat.

Scully își dădea seama că, dacă nanomașinile puteau repara o leucemie profund instaurată, o rană de glonț era pentru ele o simplă operațiune de reconstrucție. Puteau foarte ușor să stopeze sângerarea, să astupe găurile și să refacă pielea.

O leucemie acută însă reprezenta un obiectiv mult mai dificil. Polițiștii biologici vor avea de cercetat miliarde de celule din corpul lui Jody, un efort de restructurare uriaș. Era ca diferența dintre o bucată de leucoplast și un vaccin.

— Nu mă duci la spital, nu-i așa? întrebă Jody. Nu am voie să ies în public. Lumea nu trebuie să știe de mine.

Scully medita. Tare ar fi vrut să poată sta de vorbă cu Mulder. Dacă nanotehnologia lui Kennessy era într-adevăr viabilă – după cum se părea din dovezile pe care le avea dinaintea ochilor – Jody și câinele erau tot ce rămăsese din cercetările de la DyMar. Totul în afara lor fusese sistematic distrus, iar cei doi de pe bancheta din spate erau purtătorii în viață ai nanocritelor funcționale... pe care cineva dorea să le elimine.

Dacă ducea copilul la spital și îl lăsa în grija unor oameni care nu știau nimic despre cele întâmplate, putea face o mare greșală. Și Scully nu se îndoia că, nu peste multă vreme, Jody și Vader aveau să cadă în mâinile celor care provocaseră distrugerile de la DyMar.

Scully știa că nu putea lăsa ca băiatul să fie găsit și răpit, făcut să dispară de pe fața pământului. Jody Kennessy nu putea fi ascuns după ușa, ca un gunoi. Se simțea prea aproape de el.

— Nu, Jody, îi spuse ea. Nu ai de ce să te temi. O să am grijă să fii în siguranță.

TREIZECI ȘI OPT

Pe drumurile lăturalnice ale Oregonului
Vineri, 6:24 p.m.

Înconjurat de murmurul motorului și de umbrele tot mai adânci ale înserării, Mulder nu avea nevoie să se uite la Jeremy Dorman, nu voia să vadă zvârcolirile grețoase și mișcările inexplicabile ale trupului său.

După o perioadă îndelungată de inconfort, neliniște și dureri abia conținute, Dorman părea gata să își piardă cunoștința. Mulder vedea că fostul cercetător, omul care îi înfruntase pe – și care aparent fusese ucis de – ceilalți conspiratori, trăia o stare disperată. Era limpede că nu mai avea multe zile. Corpul nu-i mai putea funcționa multă vreme, profund afectat cum era.

Dacă Dorman nu primea repede ajutor, nu mai avea niciun sens.

Dar Mulder nu știa cât să creadă din istorisirea lui stranie. În ce măsură fusese el însuși responsabil pentru dezastrul de la DyMar?

Dorman ridică ochii cu pleoape grele și observă antena telefonului celular ițindu-se din buzunarul sacoului lui Mulder. Se ridică brusc.

— Telefonul, Mulder. Ai un telefon mobil!

Mulder clipi.

— Ce-i cu el?

— Folosește-l. Sună-ți colega. Așa putem da de ei.

Până acum, Mulder încercase să evite să-l aducă pe bărbatul acesta cu diformități monstruoase în apropierea lui Scully sau a copilului nevinovat pe care îl avea în grijă – acum însă nu mai vedea cum ar fi putut continua, doar prin puterea vorbelor.

— Scoate telefonul, agent Mulder, mârâi Dorman pe un ton în care se citea clar amenințarea. Acum, pe loc.

Mulder prinse volanul cu mâna stângă, mișcând de el dintr-o parte în alta pentru a compensa neregularitățile drumului. Scoase telefonul și trase de antenă cu dinții. Cu o doză de ușurare, constată că aparatul era în continuare scos din funcțiune.

— Nu se poate, spuse el și întoarse telefonul în așa fel încât Dorman să-l poată vedea. Știi cât de departe suntem aici. Nu există prin apropiere nici rele, nici stații de amplificare.

Inspiră adânc.

— Crede-mă, domnule Dorman, am vrut să o sun de mai multe ori.

Bărbatul masiv se rezemă de portieră până făcu cotiera să trosnească. Cu vârful degetului, încercă să șteargă o pată imaginară de pe geamul mașinii; degetul lăsa o dâră de mazăgă lipicioasă și translucidă pe sticlă.

Mulder își ținea privirile ațintite asupra șoselei. Lumina farurilor

străpungea ceața.

Când se întoarse spre Mulder, ochii lui Dorman păreau să strălucească puternic în întuneric.

— Jody o să mă ajute. Știu că o să mă ajute.

Copacii întunecați zburau pe lângă ei în amurg.

— El și cu mine am fost prieteni buni. I-am fost ca un unchi. Ne jucam, vorbeam despre tot felul de lucruri. Tatăl lui era veșnic ocupat, iar unchiul lui – neisprăvitul ăla – i-a trimis pe toți la dracu' după ce s-a certat cu David și a fugit să-și ascundă capul în nisip. Dar Jody știe că n-o să-i fac niciodată rău. Trebuie să știe asta, indiferent ce s-a întâmplat.

Arată cu un gest telefonul așezat între ei, pe banchetă.

— Mai încearcă o dată, Mulder. Sună-ți colega. Te rog.

Sinceritatea și disperarea din glasul lui Dorman îi dădură fiori lui Mulder. Încet, fără vreo urmă de speranță că va funcționa, ridică aparatul și formă numărul lui Scully.

De data aceasta, spre uimirea lui, telefonul sună.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Postul de comandă temporar al echipei tactice
Districtul Oregon
Vineri, 6:36 p.m.

În timp ce cele două vehicule își croiau drum cu greutate pe poteca accidentată și noroioasă, lui Lentz nu-i venea să creadă ușurința cu care refuzaseră până acum să vadă legătura evidentă.

Ceva mai devreme, verificaseră enclava naturistă unde Darrin, fratele lui David Kennesy, își găsisese adăpost, crezându-se invizibil și apărat. Dar Patrice nu se ascunsese acolo. Nu se vedea nicio urmă a câinelui, sau a băiețelului de doisprezece ani.

În schimb, venise în partea aceasta de lume, la această cabană, care aparținuse fratelui lui Kennesy, achiziționată cu mult timp în urmă și aparent abandonată. Concentrat asupra pistei false pe care o reprezentase enclava naturistă, Lentz nu depistase această ascunzătoare pe niciuna dintre cercetările făcute pe computer, în încercarea de a găsi posibila ascunzătoare a lui Patrice.

Cabana aceasta era locul cel mai bun unde s-ar fi putut adăposti Patrice, împreună cu copilul și cu câinele ei.

Acum însă se părea că altcineva dăduse de ei înaintea lui.

Echipa întreagă țâșni iar din mașini, de data aceasta cu tot armamentul pregătit, cu puștile automate și lansatoarele de grenade îndreptate spre clădirea mică și tăcută.

Așteptară. Nu mișca nimeni – nici cei aflați înăuntru, nici membrii echipei. Erau ca un set de soldați de plastic, încremeniți pe veșnicie în pozițiile lor de atac.

— Hai mai aproape, spuse Lentz fără să ridice glasul.

În aerul încă umed, vorbele i se auzeau cu o claritate desăvârșită. Membrii echipei se mișcară cu pași ușori, schimbându-și pozițiile, trăgându-se mai aproape, strângând lațul în jurul cabanei. Alții sprintară ocolind, pentru a închide cercul.

Lenz aruncă o privire în jur, convins că toți oamenii lui observaseră cele două seturi de urme proaspete de cauciucuri care marcau aleea. Agentul Mulder trecuse deja pe-acolo, la fel ca și partenera lui, Scully.

Cineva scoase un strigăt, arătând spre un petic de iarbă deasă și buruieni, nu departe de verandă. Lentz și restul se grăbiră să se apropie, pentru a descoperi trupul unei femei întins pe pământ, acoperit cu urmele vineții ale ravagiilor infecției nanotehnice. Fusesse atinsă. Boala o ajunsese și pe ea.

Pesta virală se răspândea și, cu fiecare victimă, șansele de a o eradica deveneau tot mai slabe. Membrii echipei reușiseră abia în

ultima clipă să împiedice un dezastru la morga Spitalului Mercy, unde nanomașinile își continuaseră opera asupra primei victime, reanimând discreționar doar o parte din sistemele vitale ale cadavrului.

Datoria lui Lentz era să facă în așa fel încât o asemenea amenințare să nu mai apară niciodată.

— Au plecat, spuse el. Dar avem de făcut un pic de curățenie aici.

Ordonă echipei care venise cu microbuzul să îmbrace costume noi de protecție și să facă pregătirile pentru o nouă sterilizare.

Lentz se trase înapoi și inspiră adânc, inhalând aerul rășinos al pădurii din apropiere, mireasma umedă a poienii curate și proaspete. Se întoarse spre unul din oamenii lui:

— Ardeți complet cabana. Aveți grijă să nu rămână nimic din ea.

Se răsuci din nou, pentru a vedea echipa înfășurând trupul lui Patrice Kennessy în folie de plastic și spumă. Cineva puse mâna pe echipamentul de pompare și începu să stropească cu benzină gelatinoasă pereții exteriori ai cabanei, apoi făcu un efort suplimentar și împrășcă și locul pe pajiște unde stătuse cadavrul lui Patrice.

Lentz nu se mai osteni să aștepte să vadă incendiul. Reveni la mașină, unde, prin intermediul aparaturii radio, era conectat la rețelele de sateliți, la antenele de recepție, la sistemele de urmărire a telefoanelor celulare și la aparatele de bruiaj și de decodificare.

Alți membri ai escadronului tactic stăteau cu ochii pe agentul Mulder, iar acum Lentz ceru să i se transmită toate informațiile pe care le aveau referitoare la el.

Poate că Mulder era acela care îi putea conduce acolo unde doreau să ajungă.

PATRUZECI

Pe drumurile lăturalnice ale Oregonului
Vineri, 6:47 p.m.

Telefonul lui Scully începu să sune în întunericul tăcut al banchetei din față a mașinii, precum chițăitul unei veverițe electronice. Îl înșfăcă grăbită, știind cine trebuia să fie, ușurată că putea lua din nou legătura cu partenerul ei.

Pe locul din spate, Jody rămase tăcut, curios. Câinele scheună, dar se liniști imediat. Scully trase de antenă, continuând să conducă cu o singură mână.

— Scully, eu sunt.

Glasul lui Mulder venea pe un val de zgomote de fond, dar se distingea destul de limpede.

— Mulder, de câteva ceasuri încerc să dau de tine, spuse ea repede, înainte ca el să apuce să continue. Ascultă-mă, e foarte important. Jody Kennessy e cu mine. S-a vindecat de leucemie și dispune de o capacitate de regenerare uluitoare, dar e în primejdie. Amândoi suntem.

Continuă gătit:

— Mulder, copilul nu e purtătorul bolii, ci al leacului.

— Știu, Scully. E nanotehnologia lui Kennessy. Purtătorul bolii e Jeremy Dorman... care stă aici, lângă mine... un pic cam prea aproape, dar în clipa asta nu prea am de ales.

Dorman trăia! Nu-și putea crede urechilor. Văzuse cadavrul plin de sânge, cu mâna zvâcnind spasmodic. Nu exista ființă umană care să poată supraviețui unor asemenea răni.

— Mulder, am văzut câinele cum l-a atacat, cum i-a sfâșiat beregata...

Dar, își aminti Scully, n-ar fi crezut niciodată că tânărul Jody ar fi putut supraviețui rănii de glonț pe care o suferise.

— Și Dorman poartă în el nanomașinile, spuse Mulder, dar ale lui funcționează aberant. Și chiar spectaculos, dacă pot să spun așa.

Jody se aplecă înainte, preocupat.

— Ce se întâmplă, Dana? Ne urmărește cineva?

— A pus mâna pe partenerul meu, îi șopti ea.

Vocea lui Mulder continua să vorbească.

— Nanocritele astea sunt niște chestii uimitoare, cu niște capacități de refacere remarcabile, după cum am văzut amândoi. Nici nu mă mai mir că cineva vrea să le țină secrete.

— Mulder, am văzut ce s-a întâmplat la DyMar. Știm că acolo a venit cineva care a confiscat toate probele care aveau legătură cu

paznicul mort din morga spitalului. Nu intenționez să las ca Jody Kennessy sau câinele să fie capturați, făcuți prizonieri și pe urmă eliminați în vreun fel.

— Cred că nici Dorman nu vrea asta, spuse Mulder. Vrea să ne întâlnim.

Scully auzi o conversație înăbușită la capătul celălalt, iar apoi pe Dorman spunând ceva pe un ton amenințător. Își aminti glasul răgușit, disprețuitor din confruntarea pe care o avusese cu el în pădure, cu puțin înainte să-l împuște din greșeală pe Jody.

— Ba chiar insistă.

Scully opri într-un intrând de la marginea șoselei. Copacii se răreau, devenind tot mai mici; se uită în jos, la orașelul ce se zărea în valea nu prea adâncă. Nu observase numele lui, dar, judecînd după direcția în care se îndrepta, știa că se apropia de suburbiile din jurul Portlandului.

— Mulder, ești bine? întrebă ea.

— Dorman are nevoie de ceva de la Jody. De puțin sânge.

Scully îl întrerupse.

— L-am mai împiedicat o dată... sau măcar am încercat. N-o să-l las să-i facă rău lui Jody.

Mulder tăcu timp de câteva clipe pe linie, apoi Scully auzi ceva ce părea a fi o busculadă.

— Mulder! Ești bine? strigă ea, întrebându-se ce se petrecea, cât de departe era de el și dacă-l putea ajuta.

Mulder nu-i răspunse.

* * *

În timp ce Mulder încerca să se gândească la ceva de spus, Dorman își pierdu răbdarea și se întinse să-i smulgă telefonul din mână.

— Hei! exclamă el, trăgându-se înapoi, ferindu-se de atingerea individului acoperit de mătrea lucioasă.

Dorman luă telefonul celular și și-l lipi de chipul în permanentă mișcare. Pielea obrazilor îi sclipea, mișunând. Mucusul de pe mână sa stângă lăsa pete lipicioase pe plasticul negru.

— Agent Scully, spune-i lui Jody că-mi pare rău că am tras în el, rosti Dorman în telefon. Dar știam că o să se facă bine, la fel ca și câinele. Nu vreau să-i fac rău. Nu vreau să fac rău nimănui.

Ridică mâna și aprinse lumina din capota mașinii, pentru ca Mulder să-i vadă expresia hotărâtă de pe chip și revolverul pe care încă îl strângea în palmă.

— Trebuie să-i transmiți puștiului ceva. Trebuie să-i explic.

Mulder știa că discuția lui cu Scully luase sfârșit. Nu mai putea atinge telefonul, pentru că, dacă o făcea, nanocritele aveau să îi pătrundă în organism și să îl preschimbe într-o epavă care să se zvârcolească în convulsii, ca toate celelalte victime ale lui Dorman.

Acesta înghiți în sec și, după expresia chinuită de pe fața lui în umbrele gălbui aruncate de becuțelul din capotă, Mulder înțelese că îi părea sincer rău pentru tot ce se întâmplase.

— Spune-i că mama lui a murit... și că a fost din cauza mea. Dar a fost un accident. Încearcă să îl apere pe el. Nu a știut că o simplă atingere poate fi mortală.

Strânse din buze.

— Nanocritele din organismul meu funcționează prost, foarte prost. Pe ea nu au vindecat-o, așa cum se întâmplă în cazul lui Jody – mamei lui i-au distrus toate sistemele vitale, iar ea a murit. N-am putut să fac nimic.

Vorbea din ce în ce mai repede.

— Am avertizat-o să stea la distanță, dar... – inspiră adânc – a fost prea iute. Jody știe cât putea fi de dură mama lui.

Dorman ridică privirile, întorcându-și spre Mulder ochii strălucitori, pe jumătate acoperiți.

Mulder își vedea de volan. Camioneta roșie trecu peste o groapă, făcând să zdrăngăne șuruburile slăbite ale remorcii. Spera ca la următorul hop să se desfacă de tot și să-l scape de zgomotul sâcăitor.

— Ascultă-mă, agent Scully.

Glasul lui Dorman suna blând; coardele vocale sfâșiate se refăcuseră frumuseț.

— Nanocritele lui Jody merg perfect – de-aia am nevoie de sângele lui. Cred că cele pe care i le-a dat tatăl lui le-ar putea repara pe ale mele. E singura mea șansă.

Dorman se crispă, cuprins de o nouă convulsie, și încercă să nu icnească în telefon. Mâna în care ținea revolverul îi zvâcni într-un spasm. Mulder trăgea nădejde că degetele n-or să i se încleșteze pe trăgaci, făcând o gaură în acoperișul mașinii.

— Ai văzut cum arăt, spuse el. Jody își amintește cum eram, cât de bine ne înțelegeam. El și cu mine jucam *Mario Kart*, sau *Cruisin' U.S.A.* Amintește-i de singura dată când l-am lăsat să mă bată.

Se sprijini de banchetă, strângându-și ușor gura într-un zâmbet, poate nostalgic, poate lacom.

— David Kennessy avea dreptate. Oamenii guvernului sunt pe urmele noastre. Vor să distrugă tot ce am creat – dar am fugit, la fel ca și Jody și Vader. Numai că noi suntem destinați să fim eliminați. Eu voi muri în mai puțin de o zi, dacă nanocritele nu se repară. Dacă nu mă întâlnesc cu Jody.

Mulder se uită la el. Bărbatul îngrozitor de suferind, cu umeri largi, era foarte convingător. Prin telefon auzea glasuri slabe, o conversație – probabil pe Jody vorbind cu Scully. După expresia de pe chipul lui Dorman, se părea că Jody se lăsa înduplecat de argumentele lui. Și de ce nu? Dorman era tot ce îl mai lega pe băiat de trecutul lui. Copilul

de doisprezece ani îi dădea crezare. Ușurat, Dorman lăsa umerii să i se prăbușească.

Mulder își simți stomacul strângându-i-se, încă nesigur dacă să-l creadă sau nu pe Dorman.

În fine, Dorman mormăi din nou în telefon.

— Da, agent Scully. Hai să mergem toți înapoi la DyMar. Laboratorul e ars și părăsit, dar măcar e un teren neutru. Știi că acolo nu mă poți păcăli.

Lăsa revolverul în poală, mai calm și mai încrezător.

— Trebuie să pricepi cât sunt de disperat – e singurul motiv pentru care fac toate astea. Dar nu voi ezita. Dacă nu-l aduci pe Jody la întâlnire, îți omor partenerul.

Ridică din sprâncene.

— Nici măcar nu am nevoie de pistol. N-am nevoie decât să-l ating.

Într-un fel de provocare pentru Mulder, dădu drumul pistolului să cadă pe bancheta roasă, între ei.

— Să fii la DyMar.

Apăsă pe butonul care întrerupea contactul.

Se uită la urmele lipicioase de pe telefon și se încruntă, dezamăgit. Coborî geamul și azvârli aparatul afară. Acesta ricoșă pe pietriș și se sparse în bucăți.

— Cred că n-o să mai avem nevoie de el.

PATRUZECI ȘI UNU

Centrul mobil de comandă tactică

Nord-vestul statului Oregon

Vineri, 7:01 p.m.

Antenele de satelit montate pe capota microbuzului stăteau înclinate la azimuturi diferite, pentru a asigura contactul cu sateliți diferiți. Procesoarele de semnal filtrau amestecul complex de mesaje emise de sute și mii de cetățeni care nu bănuiau nimic.

Microbuzul stătea parcat la capătul unui mic drum nepavat care se sfârșea într-o groapă de gunoi. Resturi biologice, lemne, gunoi menajer și cioturi de copaci cu rădăcini ședeau într-o grămadă uriașă, ca baricada unui revoluționar. Vreunul dintre fermierii din împrejurimi prefera să își aducă aici resturile, decât să plătească ridicarea și depozitarea lor la groapa de gunoi a ținutului. Pancarte pe care scria „Proprietate privată” și „Nu intrați” constituiau avertismente neputincioase; Adam Lentz avea la îndemână mijloace de intimidare mult mai serioase.

De o vreme încoace însă, nimeni nu mai trecuse pe acolo, în special după căderea întunericului. Echipa de supraveghere profesionistă avea întreaga zonă pe mână – și, cu toată aparatura cu care era dotat microbuzul, aveau aproape întreaga Americă în vârful degetelor.

Crengile acoperite cu ace țepoase de brad furnizau plasa de camuflaj de deasupra capului, în timp ce norii groși întuneceau noaptea, făcând-o de nepătruns și acoperind stelele – dar nici copacii, nici norii nu puteau împiedica transmisiile prin satelit.

Computerele instalate la bordul centrului mobil de comandă tactică scanau mii de frecvențe, verificau transmisiile cu ajutorul algoritmilor de recunoaștere a emisiei vocale, căutau cuvinte-cheie, ascultau mai ales anume puncte de transmisie.

Supravegherea invizibilă dura de câteva ore fără succes, dar Adam Lentz nu era omul care să se dea bătut. Dacă el nu deschidea subiectul, restul echipei nu ar fi îndrăznit să facă niciun fel de comentariu pe tema aceasta.

De asemenea, Lentz nu era nici omul care să-și piardă prea ușor răbdarea. Și-o cultivase de-a lungul anilor, când răbdarea și lipsa sentimentelor, precum și absența muștrărilor de cuget, îi permisese să acceadă până la această poziție, încă anonimă, dar importantă în ierarhia puterii. Chiar dacă nu erau prea mulți aceia care înțelegeau ce se petrecea, Lentz era mulțumit cu locul lui în lume și cu importanța activității sale.

Cu toate acestea, ar fi fost mult mai liniștit dacă ar fi putut da de

urma agentului Fox Mulder.

— N-are de unde să știe că îl căutăm, murmură Lentz.

Cel care stătea la consolă îl privi cu un chip ca de piatră, fără să arate niciun fel de surpriză.

— Am fost foarte discreți, spuse el.

Lentz bătu cu degetele în bord, dus pe gânduri. Știa că Scully și Mulder se despărțiseră. Mulder văzuse cadavrul camionagiului, pe care echipa lui Lentz îl eliminase fără urmă. Și Mulder și Scully trecuseră pe la cabana izolată a lui Darrin, din poiană, care – împreună cu trupul lui Patrice Kennessy – era acum doar o grămadă de cenușă fumegândă.

Apoi dispăruseră, iar Lentz era convins că fie Mulder, fie Scully îl luaseră cu ei pe copil și câinele lui infestat cu nanomașini.

Mai exista însă un factor care răspândea maladia. Patrice Kennessy și băiatul se temeau de ceva. Oare câinele începuse să aibă manifestări aberante? Oare nanomașinile din corpul lui – pe care Lentz le urmărise cu o asemenea claritate brutală în demonstrația înregistrată pe video – o luaseră razna, distrugând ființe omenеști?

Perspectiva îi dădea până și lui flori și știa că superiorii lui aveau dreptate să vrea ca asemenea cercetări periculoase să nu fie lăsate să iasă la iveală. Numai oamenii responsabili, *autorizați*, trebuiau să știe despre ele.

Era sarcina lui să readucă ordinea în lume.

Afară, insectele nopții, trezite la viață în pădurile Oregonului, scoteau un bâzâit continuu. Greieri, licurici... Lentz nu le știa pe numele științifice. Nu-l interesase niciodată prea mult viața sălbăticiunilor. Activitatea ca de stup a oamenilor fusese în general suficientă pentru a-i capta întreaga atenție.

Se lăsă pe spate, în așteptare, încercând să-și limpezească mintea, golind-o de toate gândurile.

Om apăsător de multe poveri, tensiuni și taine sumbre, Lentz găsea extrem de odihnitoare clipele când își putea goli complet mintea. Acum nu avea de făcut niciun plan, nu avea de elaborat nicio schemă. Întotdeauna își aborda misiunile pe rând, în etape.

Iar în cazul acesta nu putea trece la etapa următoare până nu primea vești despre agentul Mulder.

Cel de la pupitrul de comandă se ridică brusc.

— Intră, spuse el.

Își puse căștile pe urechi și apăsă pe câteva taste ale aparatului de recepție.

— Numărul de transmisie confirmat, frecvența confirmată.

Aproape că își permise un zâmbet și se întoarse spre Lentz.

— Tiparul emisiei vocale confirmat. E agentul Mulder. Înregistrez.

Îi întinse căștile lui Lentz, care și le puse repede. Tehnicianul

manevră comenzile aparatului de înregistrare.

Lentz ascultă conversația hârâită și distorsionată dintre Mulder și Scully. În ciuda capacității remarcabile de a-și controla propriile reacții, ochii i se căscau tot mai mari, iar sprâncenele i se ridicau.

Da, Scully avea în custodie băiețelul și câinele – iar copilul se vindecase de o rană foarte gravă... dar știrea cea mai uimitoare era că trădătorul organizației, Jeremy Dorman, nu fusese până la urmă ucis în incendiul de la DyMar. Mai trăia încă și constituia o amenințare... iar acum Dorman era și el purtătorul nanotehnologiei ucigașe.

Dar și băiatul era! Pesta se răspândea.

După o serie de amenințări și explicații, Dorman și Scully reușiră să stabilească o oră și un loc de întâlnire. Mulder și Scully, Dorman, Jody și câinele îi vor cădea toți în brațe – dacă Lentz și echipa lui reușeau să pregătească din timp capcana.

Imediat după terminarea transmisiei celulare, Lentz își puse echipa în mișcare.

Toți membrii acestei echipe știau cum să ajungă la locul unde era laboratorul incendiat. La urma urmelor, fiecare dintre acești mercenari făcuse parte din așa-zisul grup de protest care provocase distrugerea centrului de cercetări. Azvârliseră cu mâna lor bombe incendiare, amplasaseră detonatoarele și aruncaseră în aer clădirea, în așa fel încât să nu mai rămână din ea decât un schelet fragil.

— Mai întâi trebuie să ajungem acolo, spuse Lentz.

Microbuzul în care se afla stația mobilă demară ca un rechin ucigaș pe drumul de pământ, intrând pe șoseaua alunecoasă din pricina frunzelor căzute, accelerând în sus spre coastă, într-o viteză departe de limita siguranței.

Dar un simplu accident de circulație nu era suficient ca să-l îngrijoreze pe Adam Lentz în clipa aceea.

PATRUZECI ȘI DOI

Ruinele Laboratoarelor DyMar

Vineri, 8:45 p.m.

Înapoi în casa bântuită, își spuse Scully, urcând aleea abruptă care ducea până la ruinele înnegrite ale Laboratoarelor DyMar.

Din spatele norilor, luna răspândea o lumină sidefie, o strălucire tremurată pe cerul acoperit. Pe dealurile care înconjurau DyMar-ul, pădurea era cândva o baricadă pașnică, protectoare – acum însă lui Scully copacii i se păreau amenințători, un adăpost pentru mișcările tainice ale inamicului, poate pentru alți protestatari violenți... sau pentru cei de care Jody se temea că erau pe urmele lui și ale mamei lui.

— Rămâi în mașină, Jody.

Se apropie de gardul păraginit de sârmă, ridicat pentru a-i împiedica pe nepoftiți să pătrundă în zona periculoasă. Acum nu-l mai păzea nimeni.

Dealul de pe care se zărea întreg orașul Portland constituia o proprietate imobiliară de mână întâi, dar în lumina diluată a lunii nu se vedeau decât ruinele înnegrite, ca scheletul doborât al unui balaur. Locul era pustiu, primejdios și cu toate acestea incitant.

În timp ce trecea de poarta larg deschisă și parcă prea îmbietoare a gardului de sârmă, Scully auzi trântindu-se portiera unei mașini. Se răsuci în loc, așteptându-se să-l vadă pe Mulder și pe cel care îl capturase, bărbatul masiv care îl împușcase pe Jody – dar nu era decât copilul, care coborâse din mașină și acum se uita împrejur, curios. Labradorul negru țopăia alături de el, bucuros că era în libertate, încântat că stăpânul său era iar sănătos.

— Ai grijă, Jody! îi strigă ea.

— Vin după tine, îi răspunse el și, înainte să-l poată mustra, adăugă: Nu vreau să rămân singur.

Scully n-ar fi vrut să-l vadă intrând cu ea printre ruinele arse, dar nici nu-l putea condamna.

— Bine. Haide atunci.

Jody mări pasul ca să o ajungă din urmă, în timp ce Vader sălta înaintea lui, în joacă.

— Ține câinele lângă tine, îl avertiză ea.

Dinspre scheletul instabil se auzeau sunete stinse ale bucăților care-și găseau locul, părți incinerate ale structurii cedând în fața timpului și a legilor gravitației. Briza umedă nu stârnea cenușa, dar lemnul înnegrit tot scârția și gemea.

O parte din pereții de structură rămăseseră intacti, dar păreau gata

să se prăbușească în orice clipă. O bucată de podea se surpase căzând la subsol, dar într-un sector zidurile de beton erau încă în picioare, acoperite cu emailul pe care flăcările făcuseră bășici și murdare de funingine.

Câteva buldozere ședeau ca niște balene monstruoase în afara perimetrului clădirii. Un excavator pneumatic, câteva barăci de șantier și latrine portabile fuseseră instalate de firma care se angajase să șteargă și ultimele rămășițe ale Laboratoarelor DyMar de pe fața pământului.

Lui Scully i se păru că aude un zgomot și se îndreptă cu grijă spre buldozer. În spatele echipamentului greu erau așezate butoaiile cu motorină. Echipa de demolare era pregătită să înceapă munca – și se întrebă dacă graba neobișnuită de a nivela locul nu avea vreo legătură cu planurile de acoperire despre care vorbea Dorman.

În clipa aceea, Scully observă un dulap de metal care fusese forțat. O zgârietură argintie rămăsese acolo unde ranga rupsesse lacătul, chiar sub anunțul „Pericol. Explozibil”.

Brusc, întunericul i se păru mult mai amenințător, tăcerea mai artificială. Aerul îi lăsa în nări o dără umedă și rece, încărcată de acreala otrăvită a arsurii învechite.

— Jody, stai aproape de mine, spuse ea.

Inima îi batea și toate simțurile îi erau treze. Această întâlnire dintre băiat și Jeremy Dorman avea să fie tensionată și primejdioasă. Dar va avea grijă ca băiatul să treacă de ea cu bine.

Auzi un alt motor apropiindu-se, un vehicul care urca dealul hurducându-se și gâfâind, scrâșnind din cauciucuri pe pietriș. Farurile gemene sclipeau în noapte ca doi bănuți.

— Stai lângă mine.

Puse o mână protectoare pe umărul lui Jody și împreună rămaseră la marginea clădirii arse.

Era camioneta roșie, cârpită cu vopsea de altă culoare și ruginită pe laturi. Șasiul gemu scârțâind, în timp ce portiera dinspre șofer se deschise și Mulder se dădu jos din mașină.

Dintre toate lucrurile incredibile pe care le văzuse la Fox Mulder, faptul că își vedea partenerul, îmbrăcat ca întotdeauna la patru ace, conducând o camionetă veche și rablagită era unul dintre cele mai neașteptate.

— Închipuie-ți, să dau de tine tocmai aici, Scully, zise Mulder.

O siluetă mai voinică se dădu jos pe ușa din dreapta. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, dar nici măcar umbrele nu puteau ascunde faptul că în mișcările lui era ceva anormal, după cum nu-i puteau ascunde membrele, cărora păreau să le fi crescut încheieturi suplimentare, sau faptul că oboseala și suferința erau pe cale să-l doboare.

Jeremy Dorman nu arătase prea bine nici înainte, dar acum starea lui se înrăutățise.

Scully făcu un pas înainte, rămânând însă în fața lui Jody.

— Ești bine, Mulder?

— Deocamdată, îi răspunse el.

Dorman făcu un pas mai aproape de Mulder, care se trase într-o parte, încercând să păstreze distanța. Bărbatul cu umeri largi ținea în mână un revolver... dar arma părea să fie cel mai puțin amenințător amănunt legat de el.

Scully își scoase la rândul ei pistolul. Țintea bine și avea desăvârșită încredere în sine. Îndreptă țeava direct spre Dorman.

— Dă-i drumul lui Mulder, acum, spuse ea. Mulder, îndepărtează-te de el.

Mulder parcurse doi sau trei pași, dar încet, nevrând să îl provoace pe Dorman.

— Mă tem că nu-i pot înapoia arma partenerului dumitale, zise Dorman. Vezi, am atins-o și acum n-o mai poate folosi nimeni.

— La fel mi-am pierdut și pardesiul și telefonul mobil, completă Mulder. Gândește-te la câtă hârțogăraie mă așteaptă.

Jody păși ezitant înainte, ținându-se aproape, în urma lui Scully.

— Jeremy, de ce faci toate astea? Întrebă el. Ești la fel de rău... la fel de rău ca și ei.

Umerii lui Dorman căzură, amintindu-i lui Scully de Lenny, bietul retardat din *Oameni și șoareci*, care strivea tot ceea ce-i era drag, fără să știe cum și de ce.

— Îmi pare rău, Jody, spuse el, întinzând o mână, în timp ce în cealaltă ținea pistolul. Vezi și tu ce-mi face chestia asta. A trebuit să vin aici. Tu mă poți ajuta. E singurul mod la care mă pot gândi și în care să supraviețuiesc.

Jody nu răspunse.

— Mai sunt și alții pe urmele noastre, Jody, continuă Dorman.

Se mai apropie cu un pas. Scully rămase pe loc, rămânând ca o barieră între ei.

— Reprezentații guvernamentali ne vânează. Oameni care vor să îngroape descoperirea tatălui tău, pentru ca niciun bolnav de cancer să nu mai poată fi ajutat. Nimeni nu se va mai vindeca, așa ca tine. Oamenii aceștia vor să păstreze secretul doar pentru ei.

Vorbea cu atâta patimă, încât pielea feței i se mișca din pricina emoției.

— Protestatarii care ți-au omorât tatăl, care au dat foc întregului centru de-aici nu erau simpli activiști pentru drepturile animalelor. Ei au fost manipulați de aceia despre care ți-am vorbit. Totul a fost plănuit. E o conspirație. Ei sunt cei care ți-au ucis de fapt tatăl.

În clipa aceea, ca la un semn, apărură alte siluete, ca niște umbre,

bărbați îmbrăcați în negru care ieșeau din interiorul perimetrului înconjurat cu gardul de sârmă. Veneau dinspre drumul de acces și dintre copaci. Un alt grup își făcu apariția în sus pe alee, cu lanternele puternice aprinse.

— Noi dispunem de dovezi care duc în altă direcție, domnule Dorman, spuse unul dintre ei, care părea să îi conducă. Suntem sosiți în ajutorul vostru, agent Mulder. De-aici încolo ne ocupăm noi de această situație.

Dorman își aruncă privirile sălbatice în jur, ținându-l pe Mulder cu ură, de parcă agentul l-ar fi trădat.

— De unde știți cum ne cheamă? întrebă Mulder.

Scully dădu înapoi, până când îl prinse pe Jody de mână.

— Nu-i chiar atât de simplu, spuse ea. Nu vom renunța la custodia copilului.

— Mă tem că va trebui, spuse șeful grupului. Vă asigur că jurisdicția noastră în acest caz o depășește pe a voastră.

Ceilalți se apropiară; costumele lor negre erau cel mai bun camuflaj în umbrele aruncate de clădirea incendiată.

— Identificați-vă, spuse Scully.

— Oamenii ăștia nu au cărți de vizită, Scully, spuse Mulder.

Jody îl privi pe cel care vorbise.

— Ce-ai vrut să spui? întrebă el cu ochi arzători. Cum adică, nu ei l-au ucis pe tata?

Cel din frunte îl cântări pe Jody, ca un entomolog care evalua un specimen rar.

— Domnul Dorman nu ți-a explicat ce s-a petrecut cu adevărat cu tatăl tău?

Glasul îi suna batjocoritor.

— Să nu îndrăznești, Lentz, interveni Dorman.

Avea vocea încărcată de ură. Ridică pistolul, dar Lentz nu păru impresionat de amenințare.

— Jeremy ți-a ucis tatăl, Jody, nu noi.

— Ticălosule! urlă disperat Dorman.

Scully fu prea uluită ca să mai reacționeze, dar îi era clar că Dorman înțelesese că nu mai avea nicio șansă să-l convingă pe băiat să îl ajute.

Cu un răcnet, vânturându-și brațele prea flexibile, Dorman ridică pistolul, ochindu-l pe Lentz.

Dar ceilalți componenți ai echipei fură mai rapizi. Își apucară iute armele și deschiseră focul.

PATRUZECI ȘI TREI

Ruinele Laboratoarelor DyMar

Vineri, 9:03 p.m.

Grindina gloanțelor de calibru mic îl izbi pe Jeremy Dorman, care își azvârli brațele în lături într-un urlet de durere – în clipa în care organismul lui își pierdea brusc și cu desăvârșire controlul.

Și Mulder și Scully se aruncară într-o parte, reacționând așa cum fuseseră învățați. Jody scoase un strigăt, în timp ce Scully îl trăgea după ea, furișându-se către adăpostul pe care i-l oferea echipamentul masiv de construcție.

Mulder se îndepărtă la rândul său, strigându-le agenților să oprească focul, dar nimeni nu-i acordă vreun pic de atenție.

Dorman însuși rămase ținta tirului dezlănțuit. Știuse că oamenii aceștia doreau să îl elimine, deși probabil că nu fuseseră conștienți de existența lui până atunci. Nu știau ce modificări se petrecuseră pe dinăuntru lui... și în ce fel era diferit acum.

Adam Lentz îl mai trădase o dată: aceia din organizație care îi promiseseră că va avea propriul său laborator, că își va putea continua cercetările în domeniul nanotehnologiei, încercaseră deja să îl distrugă. Acum se înființaseră aici ca să ducă treaba până la capăt.

Anticorpii în momentul în care îl nimereau două proiectile fierbinți, unul sus în umăr și celălalt în partea stângă a cutiei toracice, durerea, adrenalina și furia sfărâmară și ultimele bariere ale controlului asupra propriului organism. Eliberă sistemele care făcuseră ravagii în structura sa genetică, în rețelele musculare și nervoase. Scoase un urlet dezarticulat de mânie.

Și trupul *i se modifică*.

Epiderma i se întinse ca pe o toabă în vibrație. Pe dinăuntru, mușchii i se zvârcoleau convulsiv. Excrescențele tumorale demente care îi apăruseră dintre coaste, pe piele, pe gât se dezlănțuiră, izbucnind prin cămașa deja zdrențuită.

Această pădure de excrescențe mai scăpase o dată de sub control, în timp ce era închis împreună cu șoferul în cabina camionului care căra bușteni. Pierderea controlului fusese însă nimic pe lângă haosul biologic nestăpânit în care se zbătea acum, permisul de liberă trecere pentru reorganizare pe care nanocritele îl descoperiseră în codurile sale ADN cele mai primitive.

Umerii îi gemură, bicepsii i se umflară, iar brațele i se îndoiră, curbate. O nouă tumoare îi apăru din gâtlee, de la baza limbii. Pielea de pe față și de pe gât i se scurgea ca plasticul topit.

Bărbații în negru continuau să tragă în el, acum de frică, încercând

să se apere, dar integritatea corporală a lui Dorman se făcuse fărâme, lăsând loc mutațiilor, capabilă să absoarbă loviturile precum lutul moale.

De acolo de unde se afla, în fruntea grupului, Adam Lentz reacționează cu viteză, retrăgându-se la adăpostul tirului neîntrerupt.

Dorman se repezi înainte, atacându-l pe cel mai apropiat bărbat în negru cu un braț răsucit, în timp ce tentaculele îi izvorau din restul corpului într-o masă hidoasă, primară. Minte îi era un vârtej, tulburată de durere, de zgomote irelevante și de imagini conflictuale. Semnalele nervoase pe care încerca să le transmită mușchilor aveau prea puțin efect. Acum trupul diform și rebel rupsese orice barieră, scăpat complet de sub control.

Profesionalismul calm al agentului guvernamental degenera rapid într-un urlat, în timp ce, ca într-o explozie, mulțimea de excrescențe cărnoase, de tentacule cu gheare, i se încolăceau ca într-un coșmar de aberații biologice în jurul brațelor, al pieptului și al gâtului. Dorman strânse sugrumând, până când omul trosni ca o surcică în încheștarea lui.

Un nou glonț îi zdrobi lui Dorman femurul, dar, înainte de a apuca să se prăbușească, nanomașinile lipiră osul la loc, permițându-i să se arunce înainte și să înșface o nouă victimă.

Mâzga translucidă acoperea corpul lui Dorman, ca un vehicul de transport pentru nanocritele mișunătoare. Nu avea nevoie decât să își atingă dușmanii și pesta celulară avea să le distrugă instantaneu sistemele – dar trupul dezlănțuit simțea și o plăcere uriașă în a le fringe gâturile, în a le strivi traheele sau în a le strânge cutiile toracice ca pe niște armonici.

Un unic tentacul îi ieși zvârcolindu-se pe gură, ca limba lungă a unui șarpe, plesnind aerul. Nu mai știa cum să interpreteze informațiile pe care i le furnizau propriile simțuri. Nu avea idee cât de multă – sau de puțină – umanitate mai rămăsese în el.

Căci acum nu mai vedea decât dușmanii, pe cei care conspiraseră, care îl trădaseră – iar creierul care vibra dezintegrandu-se nu se mai gândea decât cum să îi ucidă.

Chiar în timp ce își continua lupta însă, Dorman se simți dezorientat. Imaginile din fața ochilor lui erau tulburi și deformat. Agenții care îl înconjurau aduseră arme suplimentare. Loviturile gloanțelor îl împinseră și Dorman dădu înapoi împiedicându-se.

O scânteie dintr-un colț îndepărtat al minții îl făcu să își amintească de laboratoarele de la DyMar, de încăperile unde Darrin și David Kennessy își desfășuraseră activitatea lor fantastică – activitate care îi adusese acum în acest prag al dezastrului.

Ca un animal rănit ce fuge să se ascundă în bârlog, Jeremy Dorman se repezi spre ruinele incinerate, căutând protecție.

Iar oamenii înarmați îl urmară în goană.

PATRUZECI ȘI PATRU

Ruinele Laboratoarelor DyMar

Vineri, 9:19 p.m.

În clipa apariției atât de oportune a lui Lentz și a echipei lui, Mulder înțelese că oamenii aceștia nu veneau ca „întăriri”, ci ca echipă de curățenie, făcând parte din aceeași conspirație împotriva căreia el și Scully luptau fără întrerupere. Ei îi urmăriseră pe Patrice și pe Jody, ei regizaseră protestul violent în urma căruia arsese laboratorul, ei răvășiseră totul în casa familiei Kennesy și confiscaseră probele de la morga spitalului.

Mulder prefera oricând să se descurce fără felul acesta de „întăriri”.

Când începuseră împușcăturile, se temuse că el, Scully și Jody aveau să cadă secerăți de ploaia de gloanțe. Se aplecă într-o parte, căutând adăpost. Mulțumită lui Dorman, acum nu mai avea pistol, dar Scully era încă înarmată.

— Scully, stai cu băiatul! strigă el.

Auzi sunetul umed și greu al gloanțelor care intrau în carne, iar Dorman urlă de durere.

Mulder se târî pe pământul înnegrit, ascunzându-se în spatele bânelor căzute și al pereților prăbușiți. Ridică privirile, în timp ce vaierul modulat emis de fugarul încolțit se preschimba într-un răcnet animalic, nearticulat.

Jeremy Dorman se transforma într-un monstru chiar sub ochii lui.

Toate ororile evoluției celulare necontrolate, cancerul malign întinzându-se cu o voință proprie, totul se desfășura ca o creatură nedefinită, până acum adormită înăuntrul celulelor lui Dorman. Acum ieșea la suprafață, fără nicio coordonare. *Ca un cartier de săraci aprobat de un consiliu local mituit, își spuse el.*

Iar atacul celular se dezlănțuia într-o minte de animal de pradă, al cărei singur țel era acela de a ataca și a distruge.

Din locul în care se afla, Scully nu vedea amănuntele. Îl apăra pe Jody cu propriul ei corp, alergând la adăpostul celui mai apropiat buldozer. Cu sunetul ascuțit al metalului pe metal, gloanțele ricoșau din lateralele blindate ale mașinăriei. Scully se aruncă în umbră, îmbrâncindu-l pe Jody în ascunzătoare.

Mulder rămase aplecat, alergând pe lângă grămezile de cărămizi sparte și de grinzi căzute. Pătrunse în refugiul nesigur al scheletului eviscerat al Laboratoarelor DyMar.

Dorman – sau ceea ce rămăsese din el – reuși să mai înșface doi dintre agenții atacatori și să-i omoare, folosind o combinație de brațe și tentacule, împreună cu maladia incredibil de virulentă ce sălășluia

în mîzga care îi acoperea epiderma.

Focurile de armă continuau să răsună ca o mașină de făcut floricele ce nu mai putea fi oprită. Gămlăii galbene de lumină zburau prin aer ca niște licurici. Mulder constată că bărbații în negru se împrăștiaseră pentru a înconjura perimetrul. Strângeau cercul, împingându-l pe Dorman înapoi spre ruine.

Ca și cum aceasta ar fi făcut parte dintr-un plan.

Mulder trecu aplecat pe sub o arcadă suspendată, plină de colți ascuțiți de sticlă spartă, care rămăsese nu se știa cum în picioare, supraviețuind exploziilor și incendiului.

Pe deasupra buldozerului, Jody scoase un strigăt de disperare, în timp ce câinele dădea drumul unui șir lung de lătrături și mârâituri care zgâriau nervii. Ridicând capul, Mulder zări o umbră întunecată, labradorul negru intrând în goană printre ruine. Lătrând și încercând să muște, Vader se năpusti pe urmele lui Dorman.

Restul agenților lui Lentz împânzîră labirintul de dărâmături, mult mai prudenți acum. Dorman rezistase grindinei de gloanțe și ucisese deja pe câțiva dintre ei. Doi duceau cu ei lanterne ca niște ochi palizi, strălucitori ce aruncau sulițe albicioase în beznă. Cenușa se scutura din locurile unde Dorman stărnise resturile. Mulder simțea mirosul acru de funingine și plastic ars.

Unul dintre agenți îl țintui pe Dorman în lumina lanternei, încercând să îl facă să încremenească, asemenea unui cerb prins în lumina farurilor unei mașini. Cu un geamăt, monstrul se aruncă în lături, spre o coloană de susținere, dărâmând un stâlp de lemn carbonizat, provocând o ploaie de blocuri de beton.

Agentul cu lanterna încercă să se ferească dând înapoi, dar dărâmăturile îi prinseră un picior. O parte a peretelui se prăbuși. Mulder auzi pocnetul ca de bambus al osului rupt. Apoi bărbatul în negru, atât de calm atunci când își vâna victima, țipă de durere; avea o voce subțire, pițigăiată.

Undeva în interiorul clădirii arse, câinele lătră.

Mulder încercă să rămână la adăpost, dar nu putea să nu facă zgomot împiedicându-se în cărămizile împrăștiate și scrâșnind pe cioburile de sticlă. Se aruncă în spatele unui birou răsturnat, ars, în timp ce focurile continuau.

Un glonț se înfipse în piesa de mobilier, iar Mulder scoase un șuierat de uimire. Afară, în lumina cenușiu-perlată a lunii înfășurate în ceață, o văzu pe Scully. Încerca să îl oprească pe băiat, ținându-l de cămașă. Jody striga în continuare după câine, în timp ce focurile de armă punctau noaptea cu țiuături ascuțite. Scully îl împinse pe copil în jos chiar în clipa în care un nou baraj de gloanțe se abătea asupra buldozerului.

Un alt glonț se izbi de biroul în spatele căruia se ascundea Mulder.

Înțelese că împușcăturile nu puteau fi accidentale, chiar dacă păreau. Pentru aceia care înconjuraseră DyMar-ul și încercau să îi ucidă pe Dorman și pe Jody s-ar fi putut dovedi „avantajos” dacă agenții Mulder și Scully erau prinși în focul încrucișat.

PATRUZECI ȘI CINCI

Infernul de la DyMar

Vineri, 9:38 p.m.

Capcana se închisese. Nu atât de curat cum nădărduse Adam Lentz, poate, dar cu aceleași rezultate... chiar dacă și cu mai multă mizerie.

Dar mizeria putea fi înlăturată.

Focurile de armă răsunau în noapte cu pocnete ascuțite, dar niciuna dintre aceste împușcături nu reușise să îl doboare definitiv pe Jeremy Dorman, ținta lor imediată. Deși membrii echipei lui Lentz aveau instrucțiuni ferme să folosească toată forța necesară pentru a-i captura pe băiat și câinele lui, agenta Scully îl apăraseră pe tânărul Jody Kennesy. Îl protejase folosind tot ce învățase la Academia FBI de la Quantico.

Dar Lentz și oamenii săi absolviseră alte cursuri de instructaj, mai dure, la niște școli mai... puțin acreditate.

După izbucnirea inițială a împușcăturilor, i se păruse că îl văzuse pe agentul Mulder fugind să se ascundă în clădirea pustiită. Nu conta. Totul se va rezolva la timpul cuvenit.

Oribila transformare a lui Jeremy Dorman captase întreaga atenție a echipei. Văzându-și câțiva dintre colegi măcelăriți de furia ucigașă a monstrului, o porniseră în urmărirea lui, cu chipuri întunecate și gânduri asasinale.

Deși el însuși se ferise din calea lui Dorman și a bolii pe care o purta cu el, Lentz era totuși dezamăgit de viteza cu care eficiența rece a echipei sale se împrăștiase, lăsând loc unui val de sete de răzbunare. Fusesse convins că acești oameni erau cei mai buni profesioniști din întreaga lume. Dacă era așa, atunci lumea va trebui să găsească alții mai buni.

Auzi țipătul ascuțit al încă unuia, dintre ruinele incendiate. Echipa îl prinsese pe Dorman înăuntrul carcasei instabile. Din acest punct de vedere măcar, totul mergea așa cum sperase.

Lentz se opri în dreptul celui mai apropiat vehicul tactic, pipăi pe locul din față și scoase telecomanda care declanșa demolarea. Dar trebuia să aștepte clipa prielnică.

Echipa ajunsese cu douăzeci și cinci de minute bune înaintea lui Scully și a băiatului, dar Lentz nu dorise să facă o mișcare prematură. Era mult mai bine să aștepte ca toată lumea să ajungă la locul de întâlnire.

Agenții de demolări aleși pe sprinceană de Lentz folosiseră capsele explozive depozitate pe șantier, ca și alte materiale incendiare și explozive pe care le aduseseră în microbuzul de decontaminare.

Lucrând în structura aceea precară, oamenii săi instalaseră containere sigilate, pline cu benzină gelatinoasă, în subsol. Explodând, ele își vor trimite flăcările la nivelurile rămase și vor incinera și restul clădirii DyMar. Din care nu va mai rămâne nicio urmă.

Lentz nu dorea neapărat să își arunce în aer echipa care îl urmăse prostește pe Dorman înăuntru, într-un joc de-a șoarecele și pisica printre zidurile care abia se mai țineau în picioare. Dar de oamenii aceștia se putea lipsi. Fiecare dintre ei știuse exact la ce se putea aștepta atunci când semnase contractul.

Și agentul Mulder dispăruse înăuntru, iar Lentz bănuia că o parte din împușcături îi erau destinate. Componentii echipei își asumaseră probabil sarcina de a elimina toți martorii.

Lentz primise instrucțiuni clare conform cărora Mulder nu trebuia ucis. El și Scully, partenera lui, erau deja elemente ale unui plan mai mare; Lentz trebuia doar să ia hotărârile necesare la fața locului. Trebuia să stabilească niște priorități – iar vederea lucrului aceluia care se dezlănțuise înăuntrul corpului lui Dorman îi dăduse tăria necesară ca să ia cele mai dure decizii. Dacă era nevoie, Lentz va găsi niște scuze față de superiorii săi. Mai târziu.

Atât Mulder, cât și Scully știau prea multe, la urma urmelor, și această armă, această descoperire, acest blestem al nanotehnologiei agresive trebuia ținut sub control cu orice chip. Nu erau mulți oameni cărora li se putea da o asemenea putere pe mână.

Unul dintre oamenii rămași se repezi la microbuzul de decontaminare blindat. Avea ochii sticloși; sudoarea îi acoperea fruntea cu broboane. Gâfâia, privind în jur cu disperare.

Lentz îi aruncă o privire și se răsti la el:

— Stăpânește-te!

Efectul fu ca un șoc electric care îl străbătu pe agent. Se opri, clătinându-se o secundă și înghițind în sec. Rămase drept, respirația lui își recăpătă ritmul normal aproape instantaneu, iar el își dresă glasul, așteptând noi ordine.

Lentz ridică telecomanda în mână.

— Totul e gata?

Omul se uită la butoanele de comandă din microbuz. Clipi și răspunse iute. Vorbele curgeau la fel de rapid și de sacadat ca și împușcăturile care străpungeau întunericul.

— Aveți tot ce trebuie, domnule. Telecomanda va declanșa capsele și ce a mai rămas din explozibili. Pe un circuit paralel va lua foc benzina gelatinoasă. Apăsăți pe butonul roșu. E tot ce mai trebuie să faceți.

Lentz dădu scurt din cap către el.

— Mulțumesc.

Mai privi o dată scheletul înnegrit al clădirii și apăsă pe butonul

indicat.

Laboratoarele DyMar izbucniră din nou în flăcări.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Ruinele Laboratoarelor DyMar

Vineri, 9:47 p.m.

Unda de șoc dădă o parte din grinzile rămase și zidul de beton, odată solid. Biroul de metal îl apăsase pe Mulder de partea cea mai violentă a exploziei, dar șuvoiul de presiune a aerului fierbinte împingea bucata de mobilier în perete, aproape strivindu-l.

Flăcările se ridicau drept în sus, strălucind galbene și portocalii, cu mișcări iuți, ca fermecate. Fusesse convins că tot ce ar fi putut arde se consumase în primul incendiu, cu două săptămâni în urmă. Apărându-și ochii de lumina crudă și de aerul încins, Mulder înțelese din dimensiunile pârjolului că cineva aranjase ca ruinele să se transforme instantaneu într-un infern.

Bărbații în negru plănuiseră toate astea.

La auzul urlului de groază și durere își ridică prudent capul, clipind din ochii înlăcrimați în suflul ca de furnal al iadului. Îl descoperi pe unul dintre cei care îl vânașă împiedicându-se printre ruine, cu costumul cuprins de flăcări. Se auziră iar împușcături, tiruri disperate printre țipete și răcnete – și lătrături de câine.

Flăcările alergau de-a lungul grinzilor de sprijin din lemn. Căldura era atât de intensă, încât până și sticla și piatra sfărâmată păreau că luaseră foc. Labradorul negru pătrunsese dintr-un salt în clădire, prins de explozie și azvârlit într-un perete. Blana lui Vader fumega, dar el continuă să alerge, căutând ceva.

Una dintre grinzile de deasupra se prăbuși cu zgomot printre resturi. Flăcările îi lingeau muchiile pline de așchii.

Mulder se ridică din spatele biroului, acoperindu-și ochii.

— Vader! strigă el. Aici, băiete.

Căinele negru era el însuși o probă. Prin sângele lui circulau nanomașinile funcționale, care ar fi putut salva atâția oameni, fără mutațiile oribile pe care le suferise Jeremy Dorman.

Mulder flutură din mână pentru a atrage atenția câinelui, în schimb însă, un alt agent prins sub ruine se întoarse și trase spre el. Glonțul atinse biroul și ricoșă într-unul dintre pereții de beton.

Înainte de a putea trage încă o dată, forma neomenească a lui Jeremy Dorman își făcu apariția printre dărâmaturi. Bărbatul cu arma își întoarse atenția de la Mulder – ținta cea mai ușoară – spre ființa monstruoasă. Nu avu timp să scoată niciun țipăt înainte ca noile tentacule ale lui Dorman să îl cuprindă. Cu un braț strâmb, dar puternic, Dorman îi frânse gâtul, apoi îl aruncă deoparte.

În clipa aceea, lui Mulder parcă nu-i venea să-și manifeste

recunoștința față de omul acela chinuit. Acoperindu-și ochii, abia văzând prin fum și flăcări, se împletici încercând să iasă, să scape.

Căinele era pierdut fără speranță în interiorul clădirii. Mulder nu pricepea de ce intrase Vader într-un loc atât de primejdios.

Ușa instabilă era cuprinsă de flăcări. Zidurile, dărâmurile... până și aerul ardea, pârlolindu-i plămânii la fiecare respirație sacadată, sugrumată.

Mulder nu avea idee cum ar mai putea scăpa cu viață de acolo.

* * *

Scully apucă de cămașa sfâșiată a lui Jody, dar materialul se rupse, eliberându-l, iar el se aruncă pe urmele câinelui.

— Jody, nu!

Dar băiatul se repezise după Vader. Agenții care organizaseră ambuscada își continuau tirul, dar Dorman îi omora unul după altul. Căinele negru trecu prin focul încrucișat. Băiețelul de numai doisprezece ani – poate puțin prea încrezător în nemurirea sa, așa cum erau mulți copii la vârsta aceea – îl urmă cu doar câteva secunde mai târziu.

Scully aruncă bucășica inutilă de cârpă din mână. Disperată, se ridică din spatele adăpostului pe care i-l oferea buldozerul. Îl văzu pe băiat cum se îndreapta în mod miraculos neatins spre zidurile incinerate ale clădirii. Cu un țiuit puternic, un nou glonț se izbi de șenilă, dar ea nici nu se mai osteni să se ascundă.

Dărâmurile se prăbușeau în capul lui Jody, care însă se aplecă și își continuă goana. Scully auzi glasul lui Mulder strigând câinele, pe urmă alte împușcături. Laboratoarele DyMar și tot ceea ce reprezentau ele erau mistuite de flăcări.

Până acum nu își făcuseră apariția nici poliția și nici pompierii, nimeni care să le vină în ajutor sau care să investigheze focurile de armă, exploziile, incendiul.

— Mulder! strigă Scully.

Nu știa unde era sau cum ar putea ieși de-acolo. Aplecat de mijloc, Jody intra tot mai adânc printre ruine.

— Jody! strigă ea. Întoarce-te imediat aici!

Alergă până în prag și își miji ochii, încercând să vadă dincolo de perdeaua de fum. O grindă se dărâmă sub tavanul care se surpa, împrăștiind scântei. Pe ici, pe colo, podeaua avea spărturi și găuri, acolo unde o slăbiseră flăcările și exploziile de dedesubt, care o făcuseră să se crape și să cadă ca un castel de cărți de joc.

Jody stătea pe loc, într-un echilibru precar, dând din mâini.

— Vader, unde ești? Vader!

Uitând complet de prudență, dintr-o nevoie de a-l salva pe copil ca și cum aceasta ar fi fost o măsură a propriei ei capacități de a supraviețui, Scully se grăbi să intre după el. Înainta prudent, respirind

scurt. Ținea ochii mai mult închiși, deschizându-i doar câte o clipită, mergând mai departe.

— Vader! strigă din nou Jody, în afara razei ei vizuale.

În cele din urmă, Scully ajunse lângă el și îl apucă de braț.

— Trebuie să mergem, Jody. Să ieșim de-aici! O să se dărâme totul.

— Scully! strigă Mulder, cu o voce spartă, răgușită din cauza fumului.

Ea se întoarce și îl zări traversând încăperea, trecând prin foc în goană. Stinse flăcările care îi cuprinseseră pantalonii, bătându-le cu palmele.

Îi făcu semn să se grăbească – dar în clipa aceea, în spatele ei se prăbuși un zid. Blocurile de beton se prăvăliră într-o parte, într-o grămadă de bucăți carbonizate, o dată cu grinda de lemn care trosnea.

— Salut, Jody...

Glasul chinuit al lui Jeremy Dorman se făcu auzit printre flăcările și bucățile zidului pe care tocmai îl dărâmasese. Silueta diformă stătea liberă, neatinsă parcă de pârjolul din jurul său. Tăciunii cădeau pocnind peste el, fumegându-i pe piele și lăsând în urmă cratere negre care se mișcau, se topeau și se închideau, întregul corp i se scurgea precum ceara pe o luminare. Hainele îi fuseseră complet cuprinse de flăcările care îl înconjurau, dar epiderma i se zvârcolea frenetic, spectacol de groază din tentacule și excrescențe.

Dorman le bloca drumul spre ieșire.

— Jody, nu m-ai ajutat când te-am rugat și acum uite unde-am ajuns.

Jody își înghiți un mic strigăt, cu ochii căscați la creatura hidos transformată.

— Tu l-ai omorât pe tata.

— Iar acum o să murim cu toții în incendiul ăsta, continuă Dorman.

Scully se îndoia că până și mulțimea de nanomașini îl vor mai putea apăra pe copil de flăcările dezlănțuite. Ce știa sigur însă era că nici ea, nici Mulder nu aveau un asemenea sistem de apărare – biete ființe omenesti, supuse efectelor focului și fumului. Dacă nu reușeau să treacă într-un fel de omul acesta, erau amândoi condamnați.

Mulder se împiedică și căzu într-un genunchi în cioburile fierbinți de sticlă spartă; se ridică la loc, fără să scoată un sunet. Scully avea încă pistolul, dar știa că acesta nu putea constitui o amenințare adevărată pentru Dorman. Acesta va râde de gloanțele ei, tot așa cum ignorase focul încrucișat al bărbaților în negru... tot așa cum nici acum nu părea impresionat de prăpădul din jurul lui.

— Jody, vino încoace, spuse Dorman, trăgându-se mai aproape.

Epiderma i se mișca vălurit, lucind de mătza care îi ieșea prin toți porii.

Jody se dădu înapoi către Scully, care văzu urmele arsurilor de pe

pielea lui, zgârieturile și tăieturile sângerânde acolo unde fusese lovit de resturile aruncate de explozie și se întrebă o secundă cum se făcea că aceste răni minore nu se cicatrizau la fel de miraculos ca și rana de glonț. Se întâmplase ceva cu nanocritele? Se dăduseră bătute sau se dezactivaseră în vreun fel?

Scully știa că nu-l putea apăra pe Jody. Dorman se apropie cu încă un pas, întinzând spre el o mână cuprinsă de flăcări.

Și în clipa aceea, dinspre un perete prăbușit, arzând, unde lumina și fumul anulau aproape complet vizibilitatea, labradorul negru se aruncă urlând asupra victimei sale.

Dorman se răsuci pe călcâie, cu capul bălângănindu-i-se pe umeri. Ridică brațele frânte, îndoite, vânturându-le. Tentaculele și tumorile i se zvârcoleau ca un coș cu șerpi. Câinele, ca un buldozer cu blană neagră, îl împinse pe Dorman pe spate.

— Vader! strigă Jody.

Câinele îl îmbrânci pe Dorman împleticindu-se în flăcări, unde lumina orbitoare și limbile de foc se ridicau din găurile tot mai mari din podea, parcă gura iadului însuși stătea deschisă sub picioarele lor.

Dorman scoase un țipăt și tentaculele se strânseseră în jurul câinelui. Blana labradorului negru luă foc în câteva locuri, dar Vader nu păru să bage de seamă. Imun la boala pe care o ducea cu el Dorman, câinele strânse din fălci, înfigându-și adânc colții în carnea moale a omului infestat cu nanocrite.

Dorman se luptă cu animalul greu și amândoi se prăbușiră pe podelele crăpate, pline de așchii. Piciorul stâng al lui Dorman intră într-unul dintre orificiile astupate de flăcări.

Tipă. Tentaculele i se zbătură. Câinele îi mușca sălbatic fața.

Și atunci podeaua se surpă într-o avalanșă de bucăți arzânde. Scântei și fum țâșniră în sus, ca explozia unei mine. Cu un urlet și un strigăt ascuțit, Dorman și Vader se prăvăliră în subsolul incendiat.

Jody scoase un țipăt și dădu să se repeadă după câine, dar Scully îl apucă strâns de brațe. Îl trase înapoi către spărtura din zid, în siguranță. Tușind, Mulder îi urmă împiedicat.

Flăcările se ridicau tot mai înalte și tot mai multe grinzi cedau. Un alt zid de beton se făcu bucăți, apoi o întreagă porțiune a podelei se surpă, aproape înghițindu-i.

Ajunseră în pragul clădirii care se dărâma, iar Scully nu mai avea decât un gând – nevoia de a ajunge la aer proaspăt, la liniștea binecuvântată. Nevoia de a scăpa de foc.

Noaptea răcoroasă, în care ieșiră luptându-se cu flăcările și cu dezastrul, părea imposibil de întunecată și de rece. Ochii o ardeau, atât de plini de lacrimi, că abia mai vedea pe unde călca. Scully se agăță cu disperare de copil, înconjurându-l cu brațele. Mulder îi atinse umărul, atrăgându-i atenția în timp ce se împleticeau, încercând să se

îndepărteze de pălălaie.

Ridică privirile și zări un grup de oameni care îi așteptau, ațintindu-i cu ochi reci. Supraviețuitorii echipei lui Lentz își ridicară pistoalele automate și le îndreptară spre ei.

— Dă-mi-l pe băiat, spuse Adam Lentz.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Infernul de la DyMar

Vineri, 9:58 p.m.

Mulder ar fi trebuit să știe că oamenii în costume negre aveau să îi aștepte la marginea infernului. Măcar o parte dintre „întăririle” lui Lentz vor fi înțeles că nu avea rost să își pună viața în primejdie – mai bine să aștepte și să îi lase pe supraviețuitori să vină la ei.

— Rămâneți pe loc, agent Mulder, agent Scully, spuse cel care îi conducea. Încă putem încheia toată afacerea într-un mod satisfăcător.

— Nu ne interesează încheierile tale satisfăcătoare, îi răspunse Mulder, tușind răgușit.

Cu ochii aruncându-i flăcări, Scully își așeză un braț protector pe umărul copilului.

— N-o să-l luați pe Jody. Știm de ce vreți să puneți mâna pe el.

— Atunci știți și care e riscul, spuse Lentz. Prietenul nostru, domnul Dorman, tocmai ne-a arătat tuturor ce se poate întâmpla. Tehnologia aceasta nu poate fi lăsată să se răspândească necontrolat. Nu avem de ales.

Zâmbi, dar numai din buze, nu și din ochi.

— Nu-mi îngreunați sarcina.

— N-o să-l luați! îi replică ea, mai vehement.

Pentru a-și sublinia vorbele, Scully se îndreptă din umeri. Chipul îi era murdar de funingine, hainele îi miroseau a fum și zgură. Stătea sfidător în fața lui Jody, pe post de baricadă între el și armele lor automate. Mulder nu era sigur că trupul ei va putea bloca ploaia de proiectile de calibru mare, dar aproape că îi venea să creadă că simpla ei hotărâre le va opri.

— Nu știu cine sunteți, domnule Lentz, spuse Mulder, făcând un pas către Scully și sprijinind-o, dar copilul acesta e în custodia noastră.

— Nu vreau decât să îl ajut, zise Lentz încet. O să-l ducem la spital. O unitate specială, unde va fi îngrijit de persoane în stare să... înțeleagă starea în care se află. Știți că la niciun spital obișnuit nu va putea găsi ajutor.

Scully nu se clinti.

— Nu sunt convinsă că va supraviețui tratamentului vostru.

De jos, dinspre oraș, Mulder auzi în fine sirenele vehiculelor care se apropiau. Mașinile de intervenție cu luminile roșii și albastre goneau pe străduțele de la periferie, spre baza dealului. Al doilea incendiu de la DyMar continua să mistuie tot ce era pe creastă.

Mulder dădu un pas înapoi, trăgându-se mai aproape de partenera sa. Stătea cu ochii fixați asupra lui Lentz, ignorindu-i pe ceilalți

bărbați în negru.

— Ai început să vorbești ca mine, Scully, spuse el.

— Dați-ne băiatul, imediat, zise Lentz.

Sirenele se auzeau tot mai tare, tot mai aproape.

— Nici nu mă gândesc, răspunse Scully.

Mașinile pompierilor și ale poliției goneau în sus pe deal, cu sirenele vuind. În câteva secunde aveau să fie în vârful dealului. Dacă voia să acționeze, Lentz trebuia să o facă acum. Dar Mulder știa că, dacă îi împușca, nu mai avea timp să facă și curățenie înainte ca perimetrul centrului DyMar să devină un loc public.

— Domnule Lentz, spuse unul dintre membrii supraviețuitori ai echipei.

Scully făcu un pas, se opri timp de o clipă îngrozitor de lungă, apoi porni să se îndepărteze încet, pas cu pas. Hotărârea nu o părăsise.

Lentz o privea neclintit. Restul își țineau armele pregătite.

Cei din echipele de intervenție și pompierii smulseră poarta de sarmă, trăgând-o la o parte, pentru ca mașinile să poată intra.

— Nu știți în ce v-ați băgat, spuse Lentz rece.

Cântări din ochi vehiculele proaspăt sosite de parcă tot s-ar mai fi întrebat dacă nu putea să-i împuște pe cei doi agenți și să îndepărteze cadavrele, chiar sub nasul pompierilor care se revărsau înăuntru. Adam Lentz și oamenii lui stăteau furioși și înfrânți, luminați din spate de iadul care mistuia clădirile Laboratoarelor DyMar.

Dar Scully știa că îi salva viața băiatului. Continuă să meargă, ținându-l de braț. Copilul se uita trist în urmă, la zidul de flăcări.

În timp ce oamenii în uniforme se grăbeau să monteze furtunurile și să pregătească rezervoarele de apă, echipa lui Lentz se retrase, dispărând în umbrele pădurii.

Până la urmă, cei trei reușiră să ajungă la mașina închiriată.

— Conduc eu, Scully, spuse Mulder, deschizând portiera din dreapta. Tu ești cu mintea în altă parte.

— Eu am grijă de Jody, îi răspunse ea.

Mulder porni motorul, aproape așteptându-se ca de sub copaci să pornească împușcăturile și parbrizul să plesnească într-o plasă de păianjen sub impactul gloanțelor. Dar reuși să demareze, făcând cauciucurile să scuipe pietrișul aleii abrupte ce urca spre DyMar. De câteva ori trebui să își arate legitimația pentru a trece de reprezentanții autorităților care alergau în direcția opusă. Se întrebă cum aveau Lentz și oamenii lui să își explice prezența... dacă vor fi descoperiți în pădurea care înconjura centrul.

PATRUZECI ȘI OPT

Spitalul Mercy
Portland, Oregon
Sâmbătă, 12:16 p.m.

Întoarsă la spital, Scully verifică și reverifică rezultatele analizelor de laborator ale lui Jody Kennessy, dar rămase la fel de uimită după o oră de examinări ca și prima dată când le văzuse.

La vremea prânzului ședea în cantina aglomerată, cu o cană de cafea amăruie în față. Doctori și asistente treceau pe lângă ea, comentându-și cazurile așa cum microbiștii comentau meciurile de fotbal; pacienții ieșeau din camerele lor strâmte, stând de vorbă cu familiile.

În timp ce parcurgea culoarul dinspre lift, vântură în mână plicul de hârtie groasă. Mulder își ridică ochii, nerăbdător să audă confirmarea existenței nanocritelor. Băgă revista pe care tocmai o citea înapoi în plicul ei. Ușa camerei lui Jody stătea întredeschisă, iar înăuntru se auzea murmurul televizorului. Până acum, niciun străin misterios nu-și făcuse apariția, amenințând viața copilului.

— Nu știi dacă să mă mir mai tare de existența nanotehnologiei sau de absența ei, spuse Scully, clătinând din cap și întinzându-i lui Mulder rezultatele examenelor de laborator scoase pe imprimantă.

El le luă, aruncând o privire cifrelor, graficelor și tabelelor, evident neștiind ce căuta.

— Să înțeleg că n-au ieșit așa cum te-ai așteptat?

— În sângele lui Jody nu e nici urmă de nanocrite, răspuse Scully, încrucișându-și brațele. Uită-te la rezultatele analizelor.

Mulder se scărpină în cap.

— Cum se poate? Doar l-ai văzut vindecat după o rană de glonț, una mortală.

— Poate că m-am înșelat, îi răspuse ea. Poate că glonțul nu i-a atins niciunul dintre organele vitale...

— Dar, Scully, uită-te la el ce sănătos e! I-ai văzut fotografia cu simptomele leucemiei. Nu mai avea de trăit decât o lună sau două. Și știm că David Kennessy și-a testat descoperirea pe el.

Scully ridică din umeri.

— E curat, Mulder. Mai ții minte proba de sânge luată de la câine, la clinica veterinară? Urmele nanocritelor erau evidente. Doctorul Quinton a spus același lucru despre probele pe care le-am luat în timpul autopsiei lui Vernon Ruckman. Urmele nu sunt greu de descoperit dacă nanocritele sunt prezente în sânge într-o măsură suficient de mare – iar pentru reparațiile celulare la care am asistat e

nevoie de milioane și milioane.

Primul semnal că ceva nu era așa cum presupunea ea îl avusese însă cu zgârieturile și tăieturile pe care le suferise de curând Jody în urma incendiului. Deși nu erau grave, ele nu se vindecaseră mai repede decât julturile obișnuite. Acum, Jody Kennessy părea un copil obișnuit, în ciuda a tot ceea ce știau despre el.

— Atunci unde au dispărut nanocritele? întrebă Mulder. Le-a pierdut cumva?

Scully nu avea nicio explicație.

Intrară împreună în camera băiatului care ședea în capul oaselor în pat, acordând prea puțină atenție televizorului care se auzea în fundal. După tot ce i se întâmplase, părea să ia lucrurile destul de bine. La vederea lui Scully, zâmbi stins.

Câteva clipe mai târziu, oncologul-șef intră în viteză în încăpere, ținând în mână o fișă și clătînând din cap. Se uită mai întâi la Scully, iar apoi la Jody, ignorându-l total pe Mulder.

— Nu văd nici urmă de leucemie, agent Scully, spuse el, dând din cap. Sunteți siguri că e același copil?

— Da, suntem siguri.

Oncologul oftă.

— M-am uitat la testele și analizele lui precedente. Nu are cultură terminală limfoblastică în sânge și i-am făcut și o puncție lombară, ca să văd dacă se găsește în lichidul cerebrospinal, dar nu există. E procedura standard, de obicei concludentă. În cazurile avansate, așa cum e de presupus că e al lui, simptomele ar trebui să fie evidente la un simplu examen vizual – și Dumnezeu mi-e martor că am văzut destule.

În fine, oncologul se uită la Jody.

— Dar leucemia copilului ăsta pare să fi dispărut complet. Nu e doar într-o fază de remisie, ci este complet vindecată.

În adâncul sufletului, Scully nici nu se așteptase la altceva.

Medicul clipi și dădu drumul fișei să-i atârne, legată de mijloc.

— Am mai văzut până acum miracole medicale... nu prea des, dar, dat fiind numărul de pacienți care trec pe-aici, avem uneori cazuri pe care medicina nu le poate explica. Dar copilul ăsta, care cu doar o lună sau două în urmă suferea de un cancer terminal, acum nu mai prezintă niciun fel de simptome.

Oncologul ridică din sprâncene spre Jody, pe care discuția nu părea să îl intereseze, ca și cum ar fi știut deja răspunsurile.

— Domnule Kennessy, ești vindecat. Înțelegi importanța acestui diagnostic? Ești complet sănătos, cu excepția câtorva zgârieturi și julturi și a câtorva arsuri minore. În rest, nu mai ai nimic.

— O să vă anunțăm dacă mai avem întrebări, spuse Scully, iar doctorul păru dezamăgit de faptul că ea nu părea la fel de stupefiată

ca și el.

Poate puțin cam brusc, Scully îl împinse afară din rezervă.

După plecarea doctorului, ea și Mulder se așezară la picioarele patului lui Jody.

— Știi de ce n-a mai rămas nicio urmă a nanocritelor în sângele tău, Jody? Noi nu înțelegem. Nanomașinile te-au vindecat după rana făcută de glonț și te-au vindecat de cancer – dar acum au dispărut.

— Pentru că m-am făcut bine.

Jody se uită la televizor, neinteresat de pălăvrăgeala continuă, cu volumul redus.

— Tata mi-a spus că or să se dezactiveze și or să se resoarbă după ce își termină treaba. Le-a construit special ca să-mi vindecă leucemia celulă cu celulă. Spunea că va dura mai mult, dar că o să mă simt din ce în ce mai bine. Pe urmă, la sfârșit... nanocritele erau programate să se dezactiveze.

Mulder ridică din sprâncene către Scully.

— Un mecanism infailibil. Mă întreb dacă fratele Darrin știa ceva.

— Mulder, asta presupune un nivel de sofisticare tehnologică incredibil... începu ea, apoi însă realizează că întregul concept al unor polițiști biologici autonomi, care să lucreze înăuntrul corpului uman, folosind doar lanțurile de ADN ca manual de instrucțiuni, era mult dincolo de ceea ce crezuse ea că putea face tehnica modernă.

— Jody, spuse ea, apropiindu-se de copil, intenționăm să facem aceste rezultate cât mai publice cu putință. Trebuie ca toată lumea să afle că nu mai ești purtătorul nanomașinilor. Dacă ești curat, atunci oamenii aceia nu vor mai avea niciun motiv să te caute.

— Mă rog, spuse el mohorit.

Scully nu-și risipi energia încercând să pară veselă. Băiețelul va trebui să facă față situației cum știa mai bine.

Jody Kennessy fusese purtătorul unui leac miraculos, nu numai al cancerului, ci probabil și pentru orice alt fel de boală care afecta omenirea. Nanocritele din sângele lui ar fi putut aduce nemurirea.

Dar acum, că laboratoarele de la DyMar erau distruse, Jeremy Dorman și labradorul negru înghițiți de infernul de-acolo, iar David Kennessy și toți ceilalți implicați în acest proiect morți, descoperirile în domeniul nanotehnologiei vor avea nevoie de un timp îndelungat, dacă trebuiau să pornească din nou de la zero.

Scully avea o idee despre cum putea FBI-ul să îi asigure securitatea pe termen lung lui Jody și unde îl putea adăposti. Nu-i plăcea prea tare, dar era lucrul cel mai bun la care se putea gândi.

Între timp, Mulder avea să scrie raportul asupra cazului, păstrând toate probele și speculațiile care nu-și găseau o explicație, adăugându-l celorlalte dosare asemănătoare. Nici de data aceasta nu avea dovezi concrete și nu putea convinge pe nimeni de nimic.

Este doar un alt Dosar X.

Nu peste multă vreme, Mulder va trebui să își instaleze rafturi noi în biroul înghesuit, ca să le poată ține în ordine.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Clădirea cu birouri federale

Crystal City, Virginia

Duminică, 2:04 p.m.

Adam Lentz își făcu ultimul raport verbal și direct, fără teancuri de hârtii care să amortizeze șocurile. Nu va rămâne nicio urmă scrisă a investigației, nimic care să poată fi găsit și citit de vreo pereche de ochi prea curioși. Lentz trebuia să-l înfrunte și să-i relateze totul direct, cu cuvintele lui.

Era una dintre experiențele cele mai înspăimântătoare prin care trecuse.

Din scrumieră se ridica un firicel de fum acru de țigară, atârnat în jurul lui ca un lînțoliu. Omul era slab, cu ochii înfundați în orbite, cu un chip care nu atrăgea atenția prin nimic, cu părul castaniu pieptănat pe spate.

Nu arăta ca o persoană care ținea vieți omenești, fragile ca niște coji de ou, în mână cu care le putea zdrobi oricând. Nu arăta ca un om care văzuse președinți murind, care regizase căderea unor guverne și ridicarea la putere a altora, care se juca cu soarta a grupuri de oameni neștiutori, pe care îi denumea „marfă”.

Și totuși, omul acesta juca marele joc al politicii mondiale tot așa cum alții jucau monopoly.

Trase adânc din țigară și scoase fumul printre buzele uscate ca iasca. Până atunci nu scosese o vorbă.

Lentz stătea în picioare în biroul fără personalitate, cu fața direct spre el. Scrumiera de pe birou era plină cu mucuri strivite de țigară.

— Cum poți fi atât de sigur? Întrebă în cele din urmă bărbatul.

Avea o voce înșelător de molatică, aproape melodioasă.

Deși nu fusese niciodată în armată, sau nu în chip oficial, Lentz stătea într-o poziție desăvârșită de drepti.

— Scully și Mulder au făcut tot soiul de analize pe sângele băiatului. Avem acces total la fișele spitalului. Nu există nicio urmă a infestării cu nanocrite, a vreunui fel de mașinărie microscopică, nici măcar resturi – nimic. E curat.

— Și-atunci cum îți explici capacitatea asta remarcabilă de vindecare? Și rana de glonț?

— Pe aceea n-a văzut-o nimeni, domnule, spuse Lentz. Cel puțin nu oficial.

Omul îl privi tăcut, lăsând fumul să i se încolăcească în jurul chipului. Lentz știa că răspunsul lui nu era suficient. Nu încă.

— Și leucemia? Copilul nu mai prezintă semnele bolii, după câte

înțeleg.

— Doctorul Kennessy era conștient de pericolul potențial al nanotehnologiei – nu era deloc prost – și a reușit, probabil, să își programeze nanocritele să se dezactiveze o dată ce și-au îndeplinit misiunea, o dată ce fiul lui se va fi vindecat de cancer. Și, în conformitate cu ultimele analize făcute la spital, Jody Kennessy e perfect sănătos și nu mai suferă de leucemie limfoblastică acută.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Așadar s-a vindecat, dar nu mai e purtătorul leacului.

Dădu drumul unui fuior lung de fum de țigară.

— Măcar pentru asta putem să ne bucurăm. Nimeni altcineva nu trebuie să pună mâna pe o astfel de minune.

Fără să răspundă, Lentz rămase în așteptare, atent. Într-un depozit secret, într-o clădire a cărei adresă era necunoscută, în încăperi nenumerate și sertare fără semne distinctive, Cigarette-Smoking Man păstra probe și fărâme de dovezi, ascunse de ochii restului lumii. Aceste obiecte ar fi putut fi extrem de folositoare celor care căutau adevărul în multiplele lui forme.

Dar omul acesta nu le va împărtăși niciodată nimănui.

— Și agenții Mulder și Scully? Întrebă bărbatul. Ei cu ce-au rămas?

— Cu teorii, cu ipoteze, dar cu nimic concret, spuse Lentz.

Fumătorul inhală din nou, apoi tuși de câteva ori, o tuse profundă, urâtă, care dezvăluia suferințe mult mai grave. Poate doar o conștiință încărcată... sau poate era bolnav.

Lentz se fâțâi, așteptând să fie concediat, felicitat sau chiar muștrat. Tăcerea era cea mai rea.

— Ca să rezum, spuse el sub privirile incomode și fixe ale celuiilalt.

Fumul leneș se ridica încolăcindu-se, desenând în aer arabescuri sinuoase.

— Am distrus cadavrele tuturor victimelor și am sterilizat fiecare locșor atins de nanocrite. Avem convingerea că niciuna dintre aceste mașinării nu a supraviețuit.

— Dorman? Întrebă bărbatul. Și câinele?

— Am cercetat rămășițele de la DyMar și am găsit mai multe oase, dinți și o bucată de craniu. Credem că e tot ce a mai rămas din Dorman și din câine.

— Fișele dentare confirmă?

— Nu mai e posibil, răspunse Lentz. Excrescențele datorate nanotehnologiei celulare au deformat și au modificat structura osoasă și a dinților, îndepărtând până și plombele din gura lui Dorman. Nu se poate face o identificare absolută nici măcar a speciei. Dar avem relatările martorilor oculari. I-am văzut pe cei doi prăbușindu-se în foc. Am găsit oasele. Aparent nu mai poate încăpea nicio îndoială.

— Îndoieli rămân întotdeauna, spuse bărbatul, ridicând din

sprâncene.

Apoi însă își aprinse degajat o altă țigară și fumă jumătate din ea fără un cuvânt. Lentz așteptă.

În cele din urmă, bărbatul strivi mukul în scrumiera deja arhiplină. Mai tuși o dată și în cele din urmă permise buzelor subțiri să surădă.

— Foarte bine, domnule Lentz. Cred că lumea nu e încă pregătită pentru leacuri miraculoase... cel puțin nu în viitorul apropiat.

— Sunt de aceeași părere, domnule.

Și, pe când celălalt făcea un semn ușor din cap, concediindu-l, Lentz se răsuci pe călcâie, străduindu-se să nu iasă în goană din biroul acela. În urma lui, bărbatul tuși din nou. De data aceasta mai tare.

CINCIZECI

Tabăra naturiștilor
Zonele sălbatice ale Oregonului
O lună mai târziu

Oamenii de-aici erau ciudați, își spusese Jody... dar măcar se simțea în siguranță. După coșmarul prin care tocmai trecuse, după ce întreaga lui lume fusese distrusă în etape – mai întâi leucemia, apoi incendiul care îi ucisese tatăl, pe urmă fuga prelungită care se sfârșise cu moartea mamei sale – simțea că adaptarea nu era o problemă.

Aici, în tabăra naturiștilor, unchiul Darrin era cam prea grijuliu, dar și de mare ajutor. Refuzase să discute despre munca lui, despre trecutul lui... ceea ce lui Jody îi convenea de minune, în comunitatea izolată, dar pățimașă, toți se potriveau ca piesele legate între ele ale unui *puzzle*.

Ca acela înfățișând Pământul răsărind din spatele Lunii, pe care împreună cu mama îl construise într-una dintre ultimele după-amieze petrecute la cabană... Jody înghiți în sec. Îi era tare dor de ea.

După ce agentul Scully îl adusese aici, restul membrilor taberei atât de bine păzite îl luaseră sub aripa lor protectoare. Acum Jody Kennessy era pentru ei un simbol, o mascotă a grupului – băiețelul acesta de numai doisprezece ani, care înfruntase sistemul tainic, represiv și supraviețuise.

Povestea lui Jody nu făcuse decât să-i întărească pe naturiști în hotărârea lor de a se izola de guvernul agresiv și distrugător pe care îl disprețuiau atât de mult.

Jody, unchiul Darrin și alți naturiști își ocupau zilele cu munca fizică grea. Toți membrii taberei îi împărtășeau din cunoștințele lor lui Jody, instruindu-l.

Nevindecăt încă de pe urma rănilor dureroase din suflet și memorie, Jody își petrecea mult timp bătând cu pasul teritoriul vast al taberei, atunci când nu lucra în grădini sau pe câmp, ajutând colonia să-și cultive hrana. Nu-l deranja. Acum era singur. Nu se simțea apropiat nici măcar de unchiul Darrin... dar va supraviețui. Doar învinsese și cancerul terminal, nu?

Restul membrilor grupului îl lăsa pe Jody în pace când trecea printr-o asemenea stare, dându-i libertatea și timpul de care avea nevoie. Jody hoinărea prin perimetrul înconjurat cu sârmă ghimpată, uitându-se la copaci... dar mai ales plimbându-se de unul singur.

Pădurea era acoperită de o negură care se ascundea prin râpe și fugea ca fuioarele de vată o dată cu aerul cald al zilei. Deasupra capului, norii rămăneau cenușii și grei, abia zăriți printre vârfurile

înalte ale copacilor. Era atent pe unde mergea, deși Darrin îl asigurase că nu exista niciun câmp minat, nicio capcană și nici mijloace de apărare secrete. Naturiștii răspândeau aceste zvonuri pentru a menține o aură înfricoșătoare, care le asigura liniștea taberei. Țelul lor principal era să fie lăsați în pace de lumea exterioară și, pentru a și-l atinge, se foloseau de orice metode.

Jody auzi lătratul unui câine în depărtare, ascuțit și limpede. Aerul rece și umed părea să amplifice undele sonore.

Naturiștii aveau mulți câini în tabără. Ciobănești germani, câini de vânătoare, rottweileri, dobermani. Dar acesta suna cunoscut. Jody își ridică ochii.

Câinele lătră din nou, întărindu-i părerea.

— Aici, băietel! strigă el.

Auzi un zgomot de ramuri rupte prin tufe, crengile și iedera se dădură la o parte și un câine mare și negru se aruncă spre el, ieșit din ceață. Câinele lătră fericit la vederea lui.

— Vader! exclamă Jody.

Inima îi crescuse, apoi glasul i se stinse, îngrijorat.

Câinele părea neatins, complet vindecat. Jody îl văzuse cu ochii lui dispărând în foc. Văzuse clădirea de la DyMar făcându-se fărâme, tăciuni, cioburi și grinzi contorsionate.

Dar Jody știa și că animalul acesta era diferit, așa cum fusese și el înainte ca toate nanocritele din corpul lui să moară. Vader nu dispunea de un asemenea sistem.

Câinele se repezi în salturi mari spre el, practic dărâmându-l de pe picioare, lingându-l pe față și dând din coadă cu o asemenea forță, încât întregul corp i se legăna dintr-o parte în alta. Vader nu avea zgardă, plăcută de identificare sau alte obiecte care să-i dovedească identitatea. Dar Jody știa.

Presupunea că unchiul Darrin ar putea ghici adevărul, dar celorlalți va trebui să le spună că găsise un alt câine, un alt labrador negru, la fel ca Vader. Și îi va da noului său prieten același nume. Restul naturiștilor nu știau, iar lumea din afară nu avea nevoie să afle vreodată.

Îmbrățișă câinele, ciufulindu-i blana și înconjurându-i gâtul cu brațele. Nu ar fi trebuit să se îndoiască. Ar fi trebuit să continue să spere și să aștepte. Mama însăși i-o spusese. Până la urmă, câinele avea să se întoarcă.

Vader se întorcea întotdeauna.

CUPRINS

MULȚUMIRI

UNU

DOI

TREI

PATRU

CINCI

ȘASE

ȘAPTE

OPT

NOUĂ

ZECE

UNSPREZECE

DOISPREZECE

TREISPREZECE

PAISPREZECE

CINCISPREZECE

ȘAISPREZECE

ȘAPTESPREZECE

OPTSPREZECE

NOUĂSPREZECE

DOUĂZECI

DOUĂZECI ȘI UNU

DOUĂZECI ȘI DOI

DOUĂZECI ȘI TREI

DOUĂZECI ȘI PATRU

DOUĂZECI ȘI CINCI

DOUĂZECI ȘI ȘASE

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

DOUĂZECI ȘI OPT

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

TREIZECI

TREIZECI ȘI UNU

TREIZECI ȘI DOI

TREIZECI ȘI TREI

TREIZECI ȘI PATRU

TREIZECI ȘI CINCI

TREIZECI ȘI ȘASE

TREIZECI ȘI ȘAPTE

TREIZECI ȘI OPT

TREIZECI ȘI NOUĂ

PATRUZECI

PATRUZECI ȘI UNU
PATRUZECI ȘI DOI
PATRUZECI ȘI TREI
PATRUZECI ȘI PATRU
PATRUZECI ȘI CINCI
PATRUZECI ȘI ȘASE
PATRUZECI ȘI ȘAPTE
PATRUZECI ȘI OPT
PATRUZECI ȘI NOUĂ
CINCIZECI